Sfântul ierarh Ioan Maximovici, arhiepiscop de Shanghai, Bruxelles şi San Francisco, unul dintre ultimii adevăraţi apostoli (1896-1966)

(19 iunie, 2 iulie)

Vlădica Ioan, poreclit Shanghainski, a fost un om de felul celor pe care tânjeşti să-i întâlneşti, chiar şi numai o dată în viaţă. Iar atunci când această întâlnire devine realitate, amintirea ei nu mai poate fi ştearsă. Era cu adevărat un om unic, nu mai era nimeni ca dânsul, fiindcă multe trăsături, ele însele foarte rare, se regăseau încă în el cu o intensitate nemaivăzută.

Index

Slujba Sfântului Ioan Maximovici 4

Acatistul Sfântului Ioan Maximovici 28
Acatistul Sfântului ierarh Ioan Maximovici, făcătorul de minuni al vremurilor noastre, arhiepiscop de Shanghai, Bruxelles şi San Francisco 42
Viaţa Sfântului Ioan Maximovici 53
Viaţa Sfântului ierarh Ioan Maximovici – unul dintre ultimii adevăraţi apostoli 60
Viaţa Sfântului Ioan Maximovici, Apostolul desculţ al Americii, Chinei si Occidentului 92
Din scrisorile Vlădicăi Ioan Maximovici: “Cei care se pun în slujba lui Dumnezeu, chiar dacă suferă… simt mâna lui Dumnezeu care îi păzeşte” 108
Cum a fost prigonit Sfântul Ioan Maximovici († 2 iulie) de chiar fraţii săi: “Că au zis întru sine gândind cu nedreptate: Să facem silă dreptului…” 115
Eugene (Cuv. Seraphim) Rose despre moartea unui Sfânt: Vlădica Ioan Maximovici 130
Mitropolitul Filaret - Cuvânt la parastasul arhiepiscopului Ioan 137
Moaştele Sfântului Ioan Maximovici 140
Icoana și moaștele Sfântului ierarh Ioan Maximovici au fost aduse din SUA la Chișinău 154
Canonizarea Sfântului Ioan Maximovici 160
Schimbarea veşmintelor moaştelor Sfântului Ioan Maximovici de Shanghai şi San Francisco 161
Mărturii despre Vlădica Ioan Maximovici – apostolul neobosit şi neînfricat al vremii noastre 197
Un episcop nebun pentru Hristos: Sfantul Ioan Maximovici (1896-1966) 204
Sfântul Ioan Maximovici, părintele unic – Mărturii olandeze: “Dacă se uită la tine, în clipa aceea te ştiai cel mai iubit din lume” 207
Sfântul Ioan Maximovici, făcătorul de minuni († 2 iulie 1966) - Cuvânt despre modestie 213
Sfântul Ioan Maximovici - Despre căderea omului ca înstrăinare de iubire 216
În San Francisco, pe urmele Sfântului Ioan Maximovici – “Apostolul Pavel al zilelor noastre” 218
PS Benedict despre lecţia de sfinţenie oferită de Sfântul Ioan Maximovici omului contemporan 225
Minuni ale Sfântului Ioan Maximovici 231
Victoria Flueraru: Vlădica Ioan, sfântul foarte atent la corespondenţă 264
Sfântul Ierarh Ioan Maximovici, ocrotitor al copiilor orfani 272
Sfântul ierarh Ioan Maximovici - cărţi în limba română 283
Pr. Silviu Cluci - Mantia arhierească a Sfântului Ioan Maximovici 287

Pr. Silviu Cluci - Moaştele Sfântului Ioan Maximovici 289
Pr. Silviu Cluci - Catedrala Maicii Domnului „Bucuria tuturor celor necăjiţi” din San Francisco 292
(Foto) Pe urmele Sfântului Ioan Maximovici - Catedrala nouă din San Francisco 295
Pr. Silviu Cluci - Chilia Sfântului Ioan Maximovici din San Francisco..... 305
Pr. Silviu Cluci - Catedrala Veche a Maicii Domnului din San Francisco 311
(Foto) Pe urmele Sfântului Ioan Maximovici - Catedrala Veche din San Francisco..... 313
Pr. Silviu Cluci - Aşezământul „Sfântul Tihon” din San Francisco..... 316
(Foto) Pe urmele Sfântului Ioan Maximovici - Orfelinatul „Sfântul Tihon” din San Francisco 318
Icoane..... 324

Slujba Sfântului Ioan Maximovici

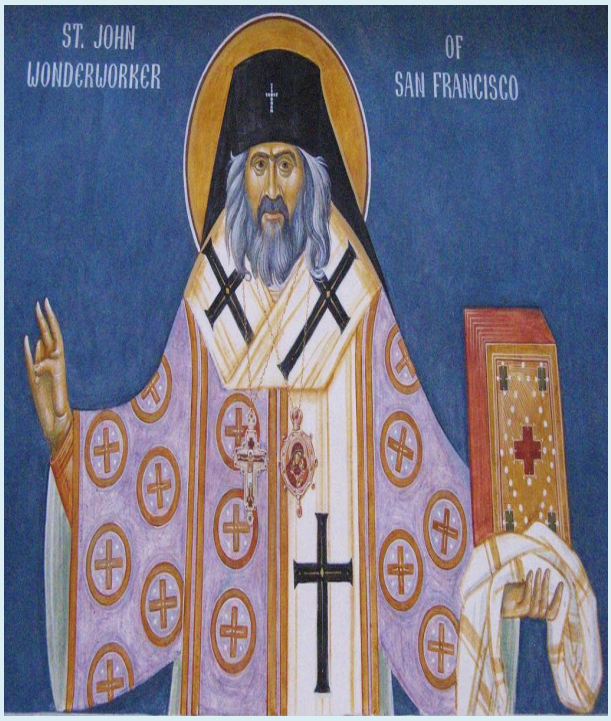

Sfântul Ioan Maximovici, arhiepiscop de Shanghai, Bruxelles şi San Francisco - proslăvit în 1994 la San Francisco de către Biserica Rusă din afara Rusiei şi sărbătorit la data de 19 iunie.

La Vecernie

Punem **stihirile** pe 8, gasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Să prăznuiască mulţimile dreptslăvitorilor şi cu cucernicie să se plece cu toţii înaintea luptelor lui Ioan, că acesta blând păstor s-a arătat şi de un obicei cu părinţii. Şi strălucind în ostenelile nevoinţelor cu nestricăciune acum se prea slăveşte. (de 3 ori)

Închină-se cetele dreptslăvitorilor cortului de minuni izvorâtor al arhiereului celui nou, că stâlp al răbdării s-a arătat şi împreună vorbitor cu îngerii. Şi strălucind în cuvânt şi în fapta bună, în Rai acum se proslăveşte. (de 3 ori)

Veselească-se soboarele dreptslăvitorilor, cu evlavie cinstind pe vlăstarul Rusiei, că în vremurile cele mai de pe urmă, scăparea credincioşilor şi liman de mângâiere s-a arătat, că fără de măsură smerindu-se pe pământ, cu cele cereşti acum se proslăveşte. (de 2 ori)

Slavă..., glasul al 8-lea

Mulţimile credincioşilor te laudă pe tine, făcătorule de minuni, Ioane de Dumnezeu insuflate; că prin cortul tău pământesc curgeri de tămăduiri izvorăsc, cu totul fericite. În vremurile cele mai de pe urmă şi în mijlocul lumii ai urmat nevoinţelor pustniceşti, îngere pământesc; cel ce de un obicei şi de un cuget cu părinţii ai fost, roagă-te şi acum Mântuitorului să miluiască pe cei ce te cinstesc pe tine.

Şi acum..., dogmatica

Împăratul cerurilor, pentru iubirea de oameni pe pământ s-a arătat şi cu oamenii a petrecut. Că din Fecioară curată trup luând şi dintr-însa ieşind cu lucrare, un Fiu este îndoit în fire, dar nu în feţe. Pentru aceasta pe Acesta, desăvârşit Dumnezeu şi om desăvârşit, cu adevărat propovăduindu-l, mărturisim pe Hristos Dumnezeul nostru pe care roagă-l, Maică nenuntită, să se mântuiască sufletele noastre.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei şi paremiile: (vezi la 6 decembrie)

La Litie

Se cântă **stihirile**, glasul 1:

Veniţi, dumnezeieştile cete iubitoare de prăznuire ale ierarhilor şi înconjuraţi cu florile laudelor racla lui Ioan ce în vremurile din urmă a strălucit. Că acesta cu nevoinţe pustniceşti în mijlocul lumii ca o stea a răsărit. Drept aceea, şi acum ne izvorăşte curgeri de tămăduiri şi milă. Rusia saltă, iar tu, Chină, dimpreună cu Shanghaiul veseleşte-te, şi tu, Apusule, luminează-te că aţi primit cu îmbelşugare blagosloveniile păstorului de Dumnezeu înţelepţit. De care învredniceşte-ne şi pe noi, părinte, cei ce cu evlavie venim la racla ta.

Glasul al 2-lea: Cu evlavie să alerge acum la sărbătoarea lui Ioan soborul preoţilor iubitori de praznice. Că acesta ca un netrupesc s-a nevoit pe pământ şi cetele îngerilor le-a umplut de bucurie. Şi ca un minunat păstor, în vremurile cele mai de pe urmă la păşunile mântuirii a călăuzit turmele credincioşilor. Iar acum racla lui izvor de tămăduire tuturor s-a arătat, cu harul lui Hristos.

Glasul al 3-lea: Veniţi toate cetele monahilor, să cântăm pe Ioan cel lăudat şi de Dumnezeu fericit, pe vlăstarul Rusiei şi ierarhul de Dumnezeu insuflat al Shanghaiului. Că stâlp al obiceiurilor îndumnezeite s-a arătat şi de dumnezeiască slavă s-a învrednicit. Şi ne izbăveşte pe noi care cu cântări şi cu dorire ne apropiem acum de prea curatele lui moaşte.

Slavă..., glasul al 4-lea

Veniţi popoarelor să lăudăm pe slava cea nouă a ierarhilor, pe Ioan cel luminat. Că acesta, luând talantul, l-a înmulţit prin har. Şi cununile cele nestricăcioase primind, împreună cu cetele celor netrupeşti se veseleşte acum în ceruri. Cu dragoste să cădem acum la sfântă racla sa, cerând tămăduire sufletelor şi trupurilor noastre.

Şi acum..., a Născătoarei, glasul al 4-lea

De toate primejdiile păzeşte pe robii tăi, binecuvântată de Dumnezeu Născătoare, ca să te slăvim pe Tine, nădejdea sufletelor noastre.

La Stihoavnă

Se pun **stihirile**, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca un viteaz între mucenici...

Pe marele între ierarhi să-l lăudăm cu florile cântărilor şi să strigăm toţi, plesnind cu mâinile: Ioane minunate, înger pământesc, următorule al cuvioşilor, icoană a părinţilor şi părtaş al cununii lor, lauda cea nouă a dreptslăvitorilor, nu înceta a te ruga pentru cei ce cinstesc sfântă pomenirea ta.

De un obicei cu apostolii şi prieten al mucenicilor te-ai arătat cu adevărat plin de har. Că bărbăteşte ai stricat măiestriile vrăjmaşului şi ai propovăduit cu cuvântul şi cu lucrul pe Hristos, pe care roagă-l să dăruiască pace Bisericii şi mântuire celor ce cu credinţă te cinstesc pe tine, Ioane cu totul minunate.

Cu evlavie să înconjurăm acum toate cetele bine cinstitorilor racla lui Ioan cea izvorâtoare de minuni. Că nevoinţe a săvârşit, demoni a alungat şi vieţuind în trup ca un netrupesc a petrecut, proslăvind credinţa cea sfântă a dreptslăvitorilor şi de cununi s-a învrednicit de la Dumnezeu Atotţiitorul.

Slavă..., glasul al 3-lea

Al apostoleştilor predanii râvnitor prea fierbinte te-ai arătat, părinte Ioane. Că punând temelia faptelor bune spre suişul vederii duhovniceşti de un obicei cu părinţii şi moştean al lor te-ai arătat, prea fericite, şi cu bogăţia darurilor Duhului, tuturor ai luminat. Şi Fecioarei făcându-te slujitor ai călcat relele demonilor. De a căror amăgire ne rugăm să fim izbăviţi cei ce ne închinăm raclei moaştelor tale şi cu cântări cinstim pomenirea ta.

Şi acum..., a Născătoarei

Fără de sămânţă, din Dumnezeiescul Duh şi cu sfatul Tatălui ai zămislit pe Fiul lui Dumnezeu, pe Cel ce este din Tată fără mamă mai înainte de veci şi pentru noi din tine fără de tată fiind, cu trup l-ai născut şi prunc cu lapte l-ai hrănit. Pentru aceasta nu înceta a-l ruga să izbăvească din primejdii sufletele noastre.

Apoi: Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor; lumină spre descoperirea neamurilor şi slava poporului Tău Israel.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tropar, glasul al 4-lea: În lume ai petrecut ca un pustnic minunat şi întărire te-ai făcut oilor celor înţelegătoare ale lui Hristos, fericite. Nestricăcios s-a arătat cortul tău pământesc, izvorând cu îmbelşugare harul minunilor. Drept aceea, Ioane, cu dragoste te lăudăm pe tine. (de 2 ori)

Apoi: Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-te: ceea ce eşti plină de dar, Marie, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău, că ai născut pe Mântuitorul sufletelor noastre.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., se cântă troparul sfântului de 2 ori (vezi mai sus) apoi:

Slavă... Şi acum...

Taina cea din veac ascunsă şi de îngeri neştiută, prin tine, Născătoare, de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat. Dumnezeu întrupându-se întru unire neamestecată şi crucea de bunăvoie pentru noi primind; prin care înviind pe cel întâi zidit, a mântuit din moarte sufletele noastre.

După Catisma întâi, se cântă **sedealna** glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Ca un netrupesc ai petrecut pe pământ, părinte, şi te-ai făcut luminat locaş al Treimii, om ceresc şi înger pământesc. Şi ai minunat prin curgerile minunilor tale cetele celor ce cu evlavie se închină nestricăciosului tău corp pământesc. (de 2 ori)

Slavă... Şi acum... , a Născătoarei

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Dumnezeu după Dumnezeu, mai înaltă decât serafimii, hotar între zidire şi firea cea nezidită, Te-a arătat pe Tine, Fecioară, ceea ce eşti neispitită de nuntă şi lauda oamenilor. Fiul şi Stăpânul Tău, sălăşluindu-se în pântecele Tău cel fără prihană, a îndumnezeit firea omenească.

După Catisma a doua se cântă **sedealna**, glasul al 3-lea:

Podobie: Pentru mărturisirea...

Mucenic te-ai făcut cu alegerea, robule al lui Dumnezeu cel ce cu nume de har eşti numit, şi podoabă nouă a arhiereilor. Şi bărbăteşte îndurând ispitele, te-ai învrednicit de nestricăciunea cortului tău pământesc, părinte cuvioase, dumnezeiesc vlăstar al Rusiei, roagă-te să se mântuiască sufletele noastre. (de 2 ori)

Slavă... Şi acum... , a Născătoarei

Aceeaşi podobie:

Se înnoiesc legile firii întru Tine, prea curată de Dumnezeu Născătoare, că singurul lucru nou sub soare negrăit se descoperă prin naşterea Ta şi în trup se arată cel nezidit, pe care roagă-l să ne izbăvească din primejdii pe noi, cei ce alergăm la solirea ta.

După polieleu se cântă **mărimurile:**

Fericimu-te pe tine, Sfinte ierarhe Ioane, şi cinstim sfântă pomenirea ta. Că tu te rogi, pentru noi lui Hristos, Dumnezeul nostru.

Stih 1. Auziţi acestea toate neamurile, ascultaţi toţi cei ce locuiţi în lume.

2. Gura mea va grăi înţelepciune, şi cugetul inimii mele pricepere.
3. Spune-voi numele tău fraţilor mei, în mijlocul Bisericii te voi cânta.
4. Doamne, iubit-am bună cuviinţa casei tale, şi locul locaşului slavei tale.
5. Preoţii tăi Doamne se vor îmbrăca întru dreptate, şi cuvioşii tăi cu bucurie se vor bucura.
6. Întru pomenire veşnică va fi dreptul, de auzul rău nu se va teme.

Sedealna, glasul al 3-lea, **Podobie:** De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

De nevoinţele şi luptele ce le-ai săvârşit cu dumnezeiescul har, cetele celor netrupeşti s-au minunat, fericite. Iar noi, alergând acum la moaştele tale nestricăcioase, stăm nepricepându-ne cum să te numim pe tine. Pentru aceea cu dragoste strigăm ţie: Bucură-te, părinte Ioane, de Dumnezeu înţelepţite.

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei

Mulţimea minunilor Tale şi netâlcuirea dumnezeieştii tale zămisliri le slăvim, de Dumnezeu Născătoare, tot poporul credincioşilor. Unit-ai, prea curată, cele cereşti şi cele pământeşti, stricat-ai zapisul cel vechi al păcatului. Pentru aceasta adunarea dreptslăvitorilor strigă Ţie: Bucură-te, Fecioară!

Antifonul întâi al glasului al 4-lea.

Prochimen, glasul al 4-lea: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuvioşilor Lui.

Stih: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie?

Evanghelia de la Ioan

Evanghelia de la loan (X, 9-16): ,,Zis-a Domnul: Eu sunt uşa; prin Mine de va intra cineva, se va mântui... (caută la duminica a 2-a din Postul mare, Evanghelia Ierarhului).

Ioan: X, 9-16

Zis-a Domnul:
9. Eu sunt uşa: de va intra cineva prin Mine, se va mântui; şi va intra şi va ieşi şi păşune va afla.
10. Furul nu vine decât ca să fure şi să junghie şi să piardă. Eu am venit ca viaţă să aibă şi din belşug să aibă.
11. Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun îşi pune sufletul pentru oile sale.
12. Iar cel plătit şi cel care nu este păstor, şi ale cărui oi nu sunt ale lui, vede lupul venind şi lasă oile şi fuge; şi lupul le răpeşte şi le risipeşte.
13. Dar cel plătit fuge, pentru că este plătit şi nu are grijă de oi.
14. Eu sunt Păstorul cel bun şi cunosc pe ale Mele şi ale Mele Mă cunosc pe Mine.
15. Precum Mă cunoaşte Tatăl şi Eu cunosc pe Tatăl. Şi sufletul Îmi pun pentru oi.
16. Am şi alte oi, care nu sunt din staulul acesta. Şi pe acelea trebuie să le aduc, şi vor auzi glasul Meu şi va fi o turmă şi un păstor.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.

18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă..., glasul al 2-lea

Pentru rugăciunile ierarhului Tău Ioan, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Şi acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Stih: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila ta şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte toate fărădelegile noastre.***

Stihira, glasul a 6-lea: Fericite ierarhe Ioane, fără de contenire se revarsă harul minunilor tale mulţimii credincioşilor Bisericii lui Hristos care aleargă la cinstită racla ta, strigând: Ierarhe, cel ce eşti cu nume de har numit, izbăveşte-ne cu rugăciunile tale de toate primejdiile.

Canoanele: Se pun Canoanele Născătoarei de Dumnezeu din 20 iulie, pe 6, iar canonul sfântului pe 6.

Canonul sfântului

Cântarea 1

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea egiptenilor scăpând, israeliteanul striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

La nestricăcioasele tale moaşte cad acum cu evlavie şi veselie, strigând: dăruieşte-mi har, Ioane, ca să laud mulţimea cununilor tale.

Slavă...

Întru nevoinţa cea plăcută lui Dumnezeu umblând şi întunericul patimilor stricând, cu îmbelşugare ai primit din cer luminarea Treimii, fericite.

Şi acum..., a Născătoarei

Cu bărbăţie împotriva trupului nevoindu-te şi cu ajutorul dumnezeieştii prunce Mariam, luminător te-ai arătat celor din întuneric, călăuză celor rătăciţi şi întărire.

Catavasie: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul, şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

Cântarea a 3-a

Irmos: Doamne, cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta; că Tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, unule Iubitorule de oameni.

Petrecând viaţa ca un înger pământesc şi Biserica împodobind-o cu trupul tău nestricăcios, din care se revarsă curgerile tămăduirilor, te odihneşti acum, fericite, în corturile dumnezeieşti.

Slavă...

Din tinereţe ai fost rob lui Hristos, părinte, şi cu harul cuvântării de Dumnezeu te-ai îmbogăţit, prin care ai adăpat inimile turmei tale înţelegătoare, sfinte, ca să ajungă la viaţa cea îmbunătăţită.

Şi acum..., a Născătoarei

Râvnitor al Domnului şi oglindă curată a petrecerii feciorelnice ai arătat, Maică a lui Dumnezeu, pe Ioan cel curăţit la minte şi la suflet, ce s-a făcut tăinuitor ales al lui Hristos.

Sedealna, glasul al 4-lea: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Cu odăjdiile arhieriei fiind împodobit, prin petrecerea ta curată fiind curăţit şi cu minunile luminând, părinte Ioane, te-ai arătat tâlcuitor al celor cereşti şi propovăduitor al strălucitoarei Ortodoxii. Iar acum toată turma ta, înconjurând cinstita raclă a moaştelor tale, strigă ţie: Bucură-te, tăinuitorule al lui Hristos!

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei

Mărească-se Fecioara şi Maica şi în cântări să se laude ca Născătoare de Dumnezeu. Că pe unul din Treime a născut în chip de negrăit, pe Cuvântul cel de o fiinţă cu Tatăl şi un singur Răscumpărător în două firi se cunoaşte Dumnezeu - Om, având îndoită voire şi lucrare spre adeverirea firilor.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, taina rânduielii Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Viaţa ta a minunat, părinte Ioane, cetele îngereşti, iar soboarele dreptslăvitorilor o mărturisesc şi te laudă pe tine.

Slavă...

Vistierie necheltuită de daruri dumnezeieşti s-a arătat racla ta care pururea adapă sufletele noastre, ale celor ce cu evlavie te cinstim pe tine.

Şi acum..., a Născătoarei

Milostivire grabnică arată, Stăpână, celor ce aleargă la Tine şi slăvesc pe Ioan, slujitorul Tău, dumnezeiască Mireasă.

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel înalt; pacea Ta dă-ne-o nouă, Iubitorule de oameni.

Cu ale tale rugăciuni îndepărtează degrab relele demonilor şi viforul patimilor, Ioane de Dumnezeu proslăvite.

Slavă...

Strălucind cu totul minunate, toate marginilor lumii te-ai făcut locaş al Treimii şi acum te rugăm, îndepărtează necazurile noastre.

Şi acum..., a Născătoarei

Maică a lui Dumnezeu Te-ai numit, ceea ce eşti cu totul lăudată, că ai născut cu adevărat mai presus de fire pe Unul din Treime în două firi.

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune scârbele mele; că s-a umplut sufletul meu de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad şi ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Cu norul darurilor tale, sfinte, rourează inimile noastre şi, aprinderea patimilor stingând, fă-ne vrednici, Ioane, de frumuseţea Raiului.

Slavă...

Se minunează soborul credincioşilor cercetând cu evlavie viaţa ta. Că fără de măsură silind firea, înălţând prin rugăciune cugetul tău şi aprinzându-te de dumnezeiască dragoste, împreună vorbitor cu îngerii te-ai arătat.

Şi acum..., a Născătoarei

Din prea curate sângiurile Tale s-a întrupat Ziditorul tău, Preasfântă Fecioară. Şi într-un singur ipostas al Cuvântului lui Dumnezeu s-au unit fără schimbare amândouă firile şi un singur Hristos se cunoaşte în două firi.

Condacul, glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoarei Doamne, pentru biruinţă, mulţumiri, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozeşte-ne din toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te, mireasă pururea Fecioară!

Izbăvindu-ne prin tine din primejdii, laude îţi înălţăm cu credinţă, nevoitorule ierarhe Ioane. Şi cu dragoste cuprinzând, fericite, racla cea prea plăcută a moa-ştelor tale, strigăm: Bucură-te, părinte de Dumnezeu, cuvântătorule!

Sinaxar

În această lună (iunie) în ziua a nouăsprezecea, pomenirea celui între Sfinţi părintelui nostru Ioan, făcătorul de minuni, care a fost arhiepiscop al Shanghaiului din China, apoi în Europa de Apus şi în cele din urmă în America. Cu pace s-a săvârşit în anul mântuirii 1966.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

În chip plăcut lui Dumnezeu fiind învăţat, părinte, dumnezeiasca învăţătură a dogmelor dreptei credinţe, apărător al acesteia te-ai arătat, urmând învăţăturilor părinţilor noştri.

Slavă...

Luptându-te cu virtute, măiestriile cumplitului vrăjmaş ai surpat. Şi întărire Bisericii şi scăpare te-ai arătat în vremurile din urmă, potolind năvălirile vrăjmaşului.

Şi acum..., a Născătoarei

Neputinţele trupurilor şi rănile sufletelor tămăduieşte-le, prea lăudată Fecioară, cu solirile tale neîncetate către Domnul slavei. Şi nu înceta a lumina întunericul minţii noastre.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul Ceresc pe care îl laudă oştile îngereşti, lăudaţi-l şi-l prea înălţaţi întru toţi vecii.

Pe ierarhul iubitor de cele cereşti să-l lăudăm, pe visteria faptelor bune, pe păstorul cel bun şi stâlpul dreptei credinţe.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Învăţător al faptelor bune, apărător al credinţei şi slavă a Bisericii te mărturisim pe tine toţi, Ioane.

Şi acum..., a Născătoarei

Cu lumina rugăciunilor tale, de Dumnezeu Născătoare, stinge furtuna împuţinării mele sufleteşti, că ai născut, Maică, pe Luminătorul celor dintru întuneric.

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu adevărat, Născătoare de Dumnezeu, te mărturisim pe tine Fecioară curată, cu cetele cele fără de trupuri mărindu-te pe tine.

Dumnezeieştile curgeri ale darurilor necontenit se varsă în sfântă biserică ta, rourând cetele credincioşilor.

Slavă...

Apărător şi zid neclătit fii turmei tale, cel ce ai primit har de la Părintele Ceresc, ocrotindu-ne împreună cu toţi sfinţii îngeri.

Şi acum..., a Născătoarei

Împodobit-ai firea oamenilor, Fecioară, şi cu cele cereşti ai unit-o, curată. Iar soborul îngeresc în veci te fericeşte.

Lumînănda, glasul al 3-lea:

Podobie: Cel ce ai împodobit cerul cu stele...

Cuvântul bunei cinstiri, cu râvna de Dumnezeu însuflată semănându-l în inimile credincioşilor, acum te bucuri de roade în curţile Domnului, Ioane de trei ori fericite.

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei

Pe tine, Maica Luminii şi sălaş al lui Dumnezeu, ceea ce fără încetare eşti lăudată în cer şi pe pământ, te rugăm: fii ai luminii arată-ne.

La Laude

Se pun **stihurile** pe 4, glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

O, prea slăvită minune! În vremurile de pe urmă, Ioane fericite, străluceşti cu minunile, vindecând neputinţele. Că îngereşte vieţuind, cinstitul tău trup pământesc a rămas nestricat. Pentru aceasta strigăm ţie: Părinte, cela ce eşti numit cu numele harului, acoperă-ne pe noi, risipind învăluirile necazurilor cu rugăciunile tale. (de 2 ori)

O, prea slăvită minune! Ierarhe a lui Hristos, cu nevoinţele şi luptele prieten şi împreună luptător cu mucenicii te-ai arătat. Prin înfrânare te-ai curăţit şi prin iubire te-ai înălţat. Pentru aceasta cortul tău pământesc nestricat s-a arătat, izvorând credincioşilor rouă cerească şi curgere de har.

O, prea slăvită minune! Dumnezeiasca ungere luând, Ioane prea minunate, ca păstor ai strălucit cu cugetul iubitor de oameni. Şi cereştile locaşuri dorind, cu prisosinţă ai înmulţit talantul. Pentru aceasta, cu credinţă fierbinte căzând la racla moaştelor tale, primim har şi dumnezeiască milă.

Slavă..., glasul al 5-lea

Veniţi, cetele bine cinstitorilor, să alergăm cu veselie şi să încununăm cu evlavie racla lui Ioan, cu laude şi cu cântări duhovniceşti. Că astăzi soborul îngeresc se bucură, primind pe cel ce a petrecut pe pământ în chip minunat. Şi noi, cinstind pe îngerul pământesc, cu dragoste înconjurăm cinstitul tău trup. Soborul arhiereilor şi ceata preoţilor prăznuiesc, priveghează adunarea monahilor, lăudând pe vestitul între ierarhi. Toate tulburările eresurilor gonindu-le, dăruieşte dreptslăvitorilor unirea de cuget cea în Hristos, iar monahilor ce te cinstesc pe tine mântuire.

Şi acum..., a Născătoarei

Fericimu-te pe tine, de Dumnezeu Născătoare, Fecioară şi după datorie te slăvim pe tine, cetatea nesurpată, zidul cel neclătit, solitoarea cea neruşinată şi scăparea sufletelor noastre.

Doxologia mare, troparele, ecteniile şi otpustul.

La Liturghie

La Fericiri se pun aceste **tropare**, glasul al 2-lea:

La nestricăcioasele tale moaşte căzând acum, norul patimilor risipeşte-l, rugămute, Ioane fericite, lauda dreptslăvitorilor. Că în lume ai petrecut viaţă minunată şi te-ai făcut casă a Treimii.

Nu trece cu vederea, Ioane cu totul minunate, pe cei ce cad la moaştele tale de har izvorâtoare, pe toţi cei cumplit înviforaţi întru necazuri. Ci izbăveşte-i de vrăjmaşi pe cei ce scapă la tine, fericite ierarhe. înlătură primejdiile şi dăruieşte veselie, ca pururea să prea slăvim pe Domnul cel ce te-a prea slăvit pe tine.

Desfătările lumii lepădând, părinte, ai dorit fericirea cea veşnică. Fiindcă necazuri ai răbdat pentru dumnezeiasca dragoste şi bărbăteşte ai urmat calea cerească, pildă făcându-te păstorilor şi îngrijindu-te pururea pentru zidirea turmei tale. Pentru aceasta, Ioane, în chip minunat s-a sălăşluit harul în nestricăcioasele tale moaşte, izvorând tămăduiri.

Când împreună cu cei netrupeşti ai înălţat slavoslovie lui Dumnezeu, Ioane minunate, ai ajuns la vederea duhovnicească. Şi în lume ca un netrupesc ai vieţuit, cu darurile Duhului luminat împodobindu-te. Pentru aceasta izbăveşte de toată neputinţa şi întristarea pe cei ce cu credinţă cad la racla moaştelor tale.

Slavă...

Bucură-te, cela ce pustniceşte ai vieţuit, fericite Ioane, următorule al celor netrupeşti. Roagă-te neîncetat dimpreună cu îngerii pentru întărirea Bisericii, părintele nostru.

Şi acum..., a Născătoarei

Plecând cerurile, Hristos voind s-a sălăşluit întreg în pântecele tău, Preacurată, că nesuferind să vadă zidirea mâinilor sale sub tirania celui înşelător, a venit în chip de rob să mântuiască neamul omenesc.

Prochimen, glasul al 7-lea: Scumpă este înaintea Domnului, moartea cuvioşilor lui.

Stih: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie?

Apostolul din epistola către evrei (XIII, 17-21): Fraţilor, ascultaţi pe mai marii voştri...

Evrei 13, 17-21

Fraţilor,
17. Ascultaţi pe mai-marii voştri şi vă supuneţi lor, fiindcă ei priveghează pentru sufletele voastre, având să dea de ele seamă, ca să facă aceasta cu bucurie şi nu suspinând, căci aceasta nu v-ar fi de folos.
18. Rugaţi-vă pentru noi; căci suntem încredinţaţi că avem un cuget bun, dorind ca întru toate cu cinste să trăim.
19. Şi mai mult vă rog să faceţi aceasta, ca să vă fiu dat înapoi mai curând.
20. Iar Dumnezeul păcii, Cel ce, prin sângele unui testament veşnic, a sculat din morţi pe Păstorul cel mare al oilor, pe Domnul nostru Iisus,
21. Să vă întărească în orice lucru bun, ca să faceţi voia Lui şi să lucreze în noi ceea ce este bine plăcut în faţa Lui, prin Iisus Hristos, Căruia fie slava în vecii vecilor. Amin!

Aliluia, glasul al 2-lea: Preoţii Tăi, Doamne, se vor îmbrăca întru dreptate şi cuvioşii Tăi se vor bucura.

Stih: Că a ales Domnul Sionul, osebitu-l-a pe el spre locaş luişi...

Evanghelia de la Luca (VI, 17-23): „în vremea aceea a stat Iisus la loc şes... (vezi 6 decembrie la Liturghie)

Ev. Luca 6, 17-23

17. Şi coborând împreună cu ei, a stat în loc şes, El şi mulţime multă de ucenici ai Săi şi mulţime mare de popor din toată Iudeea, din Ierusalim şi de pe ţărmul Tirului şi al Sidonului, care veniseră ca să-L asculte şi să se vindece de bolile lor.
18. Şi cei chinuiţi de duhuri necurate se vindecau.
19. Şi toată mulţimea căuta să se atingă de El că putere ieşea din El şi-i vindeca pe toţi.
20. Şi El, ridicându-Şi ochii spre ucenicii Săi, zicea: Fericiţi voi cei săraci, că a voastră este împărăţia lui Dumnezeu.
21. Fericiţi voi care flămânziţi acum, că vă veţi sătura. Fericiţi cei ce plângeţi acum, că veţi râde.

22. Fericiţi veţi fi când oamenii vă vor urî pe voi şi vă vor izgoni dintre ei, şi vă vor batjocori şi vor lepăda numele voastre ca rău din pricina Fiului Omului.
23. Bucuraţi-vă în ziua aceea şi vă veseliţi, că, iată plata voastră multă este în cer;

Chinonicul: Întru pomenire veşnică va fi dreptul, de auzul rău nu se va teme.

***

Viaţa Sfântului ierarh Ioan (Maximovici) de Shanghai, Europa Occidentală şi San Francisco

Arhiepiscopul Ioan s-a născut în înfloritoarea regiune Harkov din sudul Rusiei. Aici, pe moşia Adamovka, în familia binecunoscută de nobili Maximovici, părinţilor Boris şi Glafira li s-a născut un fiu în data de 4 iunie 1896, pe care l-au botezat Mihail, în cinstea Sfântului Arhanghel al Domnului purtând acelaşi nume. Neamul Maximovici era renumit de secole prin evlavia şi patriotismul său.

Cel mai de seamă reprezentant al acestei familii nobiliare era Sfântul ierarh Ioan, mitropolit al Tobolsk-ului, cunoscut ca şi scriitor şi poet duhovnicesc şi luminător al Siberiei, care a trimis prima misiune ortodoxă în China şi a săvârşit numeroase minuni. El a fost canonizat în 1916, iar sfintele sale moaşte se păstrează până în zilele noastre la Tobolsk. Cu toate că Sfântul ierarh Ioan a murit la începutul secolului al XVIII-lea, duhul acestuia a purces asupra urmaşului său îndepărtat, care mai târziu i-a purtat numele.

Mihail era un copil bolnăvicios, firav şi blând. Nu-i plăceau jocurile zgomotoase şi adesea era adâncit în gândurile sale.. Iubea animalele, mai ales câinii. În copilărie se deosebea printr-o religiozitate profundă. Colecţiona icoane, cărţi duhovniceşti şi istorice. Îi plăcea să citească mai ales Vieţile Sfinţilor.

Tânărul Mihail, "monah din copilărie" îşi petrecea toată vara la mănăstirea Sviatogorsk, aflată în vecinătatea moşiei părinţilor săi. La vârsta de 11 ani a fost trimis la şcoala militară din Poltava, iar în aceşti ani l-a întâlnit şi l-a frecventat pe episcopul Teofan al Poltavei, un vestit ascet, care a rămas pentru el un model de sfinţenie până la sfârşitul vieţii.

În 1914, Mihail a absolvit şcoala de cadeţi şi urmând vocaţiei sale intime a hotărât să intre la Academia Duhovnicească de la Kiev.

Părinţii aveau însă alte planuri pentru el, insistând să se înscrie la facultatea de drept, şi, din ascultare, el a renunţat la dorinţa sa. Anii de maturitate şi sfârşitul studiilor au coincis cu începutul groaznicei revoluţii iudeo- bolşevice.
În 1921, în plin război civil rus, Mihail emigrează la Belgrad împreună cu întreaga familie.

În 1925 a absolvit Facultatea de Teologie a universităţii belgrădene. În 1926 a fost tuns în monahism şi hirotonit ierodiacon la mănăstirea Milkovo, luând numele Ioan. La sfârşitul aceluiaşi an părintele Ioan a fost hirotonit ca ieromonah.

Între anii 1929-1934 a funcţionat ca profesor şi diriginte la seminarul teologic "Sfântul Ioan Botezătorul" din Bitol (Macedonia iugoslava).

În anul 1934 s-a luat hotărârea de a-l înainta pe părintele Ioan la rangul de episcop, adică tot ce era mai străin năzuinţelor lui. Cineva care-l cunoştea din perioada iugoslava povesteşte cum l-a întâlnit atunci în Belgrad. Părintele Ioan i-a spus acelei persoane că se află în oraş din greşeală, chemat în locul unui oarecare ieromonah Ioan, ce urma să fie făcut episcop. A doua zi după acea întâlnire, părintele Ioan i-a comunicat cunoştinţei sale că s-a creat o situaţie şi mai proastă decât crezuse el, căci chiar pe el doreau să-l înainteze la rangul de episcop.

A fost hirotonit ca episcop la data de 28 mai 1934, ultima hirotonire făcută de mitropolitul Antonie Hrapovitki. A fost trimis în China în eparhia Shanghai. Aici el a organizat unele societăţi filantropice şi de binefacere, în special pentru copiii chinezi săraci şi orfani şi pentru emigranţii ruşi. De asemenea reuşeşte să aplaneze conflicte religioase şi ridică o catedrală, ce a fost mai târziu, în cursul aşa-numitei revoluţii culturale chineze, rasă de pe faţa pământului de către comuniştii chinezi.

O dată cu venirea la putere a comuniştilor în China, colonia emigranţilor ruşi din China a fost nevoită să se refugieze în insulele arhipelagului filipinez, bântuite de uragane sezoniere. Însă pe perioada şederii sale acolo, cu rugăciunile sale şi cu ajutorul aghiazmei cu care a sfinţit colonia rusă, a făcut, ca prin mila Domnului, uraganele să ocolească insula Tubabao, cea în care locuiau refugiaţii ruşi din China. Imediat după evacuarea refugiaţilor ruşi în Europa Occidentală şi SUA, graţie tot eforturilor arhiepiscopului Ioan depuse pe lângă guvernul SUA dar mai ales rugăciunilor sale care au fost ascultate de Dumnezeu-uraganele sezoniere şi-au reabătut furia devastatoare asupra acestei insule filipineze.

În anul 1951, arhiepiscopul Ioan e trimis în Europa, întâi la Paris, apoi la Bruxelles.

În Europa Occidentală, Vlădică Ioan acordă un interes constant nu numai diasporei ruse, care trudea neobosit ca şi la Shanghai, ci şi populaţiei locale. Astfel, el primeşte sub jurisdicţia sa Bisericile Ortodoxe din Franţa şi Olanda. Singurul preot ortodox al Misiunii de la Madrid a fost hirotonit de el.

În America şi-a început activitatea de arhipasor în anul 1962. Vlădică Ioan poate fi considerat ocrotitorul adevăratei Ortodoxii în Lumea nouă. În acelaşi an, la cererea numeroşilor credincioşi ce-l cunoşteau de la Shanghai, Vlădică a fost invitat la San Francisco, cea mai mare eparhie ortodoxă din America.

Comunitatea ortodoxă de aici era deosebit de scindată, iar construcţia marii catedrale ortodoxe ruse în cinstea icoanei Maicii Domnului Bucuria tuturor scârbiţilor oprită. Vlădică Ioan s-a adresat credincioşilor cu rugămintea de a face donaţii pentru continuarea lucrărilor. Apelul său a trezit un entuziasm neobişnuit în rândul creştinilor ortodocşi americani. Pacea a fost restabilită şi construcţia catedralei dusă la bun sfârşit.

În 1963, cu blagoslovenia Vlădicăi, a fost întemeiată Frăţia prea cuviosului Gherman din Alaska, devenită ulterior cel mai important centru misionar ortodox din California.

Arhiepiscopul Ioan Maximovici a rămas credincios până la sfârşit căii alese de el, de a sluji cu devotament Biserica. Cei ce-l cunoşteau în ultimii ani remarcau la Vlădică stricteţea în tot ce ţinea de Biserică şi de Tradiţie, fiind un apărător consecvent al calendarului bisericesc (iulian) de stil vechi, deşi întreţinea relaţii cu unele Biserici de stil nou.

Apoi, au remarcat şi faptul că interzicea clerului său să participe la slujbele comune "inter- creştine", din cauza canonicităţii îndoielnice a unora dintre participanţi. Activitatea ecumenistilor creştini i se părea la fel de îndoielnică. S-a opus de asemenea ereziilor catolicismului, dintre care cea mai cunoscută a fost aceea a sofiologiei, de denaturare a dogmei ortodoxe despre Fecioara Maria.

Ultimii trei ani ai vieţii arhiepiscopului Ioan au fost amărâţi de atacurile şi persecuţiile adversarilor săi, cărora le răspundea totdeauna fără a se plânge sau a învinui pe cineva, cu un calm netulburat.

Truda de arhipăstor a vlădicăi Ioan s-a încheiat o dată cu călătoria sa la Seattle, la sfârşitul lui iunie 1966. Cel căruia i s-a dat adesea să cunoască gândurile şi destinul

oamenilor, pe care i le făcea cunoscute pronia lui Dumnezeu, a fost înştiinţat şi de propriul sfârşit.

Astfel, în vara anului 1966, când directorul căminului de copii Casa Sfântului Tihon din Zadonsk, care era şi locuinţa vlădicăi, l-a înştiinţat că peste trei ani va avea loc congresul eparhial, sfântul ierarh Ioan i-a răspuns că atunci nu va mai fi aici (în viaţă pământească).

În luna mai a aceluiaşi an, o femeie ce-l cunoştea pe vlădică de 12 ani, a cărei mărturie după părerea mitropolitului Filaret - "este demnă de toată încrederea" a auzit de la vlădică: "Voi muri în curând, la sfârşitul lui iunie... Nu la San Francisco, ci la Seattle..."

În fine, însuşi mitropolitul Filaret povesteşte despre neobişnuita sa despărţire de arhiepiscop, după o şedinţă a Sinodului, când acesta săvârşi rugăciunea de drum înaintea plecării lui la San Francisco. Vlădică şi-a luat rămas bun de la el într-un mod neobişnuit: în loc să ia mănunchiul de busuioc şi să se stropească cu agheasmă, aşa cum se cuvine unui arhiereu, el, plecându-se cu smerenie, l-a rugat pe mitropolit să-l stropească, iar apoi, în locul obişnuitei sărutări reciproce a mâinilor, el i-a sărutat mâna mitropolitului, smulgându-şi-o cu hotărâre pe a sa. Acela l-a ameninţat cu degetul şi ambii zâmbiră. Atunci, mitropolitul nu a dat o importanţă deosebită acestui gest, dar când vlădică a murit, el a înţeles că aşa şi-a luat rămas bun arhiepiscopul de la el.

Se mai ştie, de asemeni, că în seara din ajunul plecării la Seattle, vlădica i-a spus unui om pentru care săvârşise o rugăciune: "De acum, n-ai să te mai atingi de mâna mea".

Ceea ce însuşi vlădică a prevăzut, dar pentru care nu erau deloc pregătiţi toţi cei ce-l cunoşteau, s-a petrecut în locul şi la timpul pe care el le-a prezis.. Moartea a survenit la Seattle, pe 2 iulie (19 iunie pe stil vechi), unde, după ce a săvârşit Sfânta Liturghie la biserica Nikolsk, vlădică a plecat însoţit de prietenul său apropiat, vlădică Nectarie, având cu sine icoana Kursk-Korennaia a Maicii Domnului. Rămânând în altar în jur de încă trei ore după sfârşitul Liturghiei, vlădică a mai vizitat-o pe văduva unui protoiereu (având cu el icoana Kursk-Korennaia) şi s-a întors în apartamentul său, pregătindu-se să meargă la cimitir (era sâmbătă). Deodată, cei de jos l-au auzit căzând. Urcând în goană la etaj, însoţitorii lui de la Seattle, Î. Kalfov şi Î. Hruşciov l-au găsit zăcând în pragul chiliei. L-au aşezat în fotoliu şi, la orele 15.50 el îşi dădu sufletul Domnului, încheindu-şi calea

pământească, la fel ca şi strămoşul său, episcopul Ioan de Tobolsk: în faţa icoanei făcătoare de minuni.

Nu poate să nu fie observată legătura directă între nevoinţa sa de o viaţă întreagă, de a se înfrâna de la dormitul în pat, şi sfârşitul în poziţie aşezată. Căci după ce a fost întins în patul aflat în cameră, vlădică şi-a primit pacea trupească judecând după toate, pentru prima oară, din ziua în care şi-a dat făgăduinţele călugăreşti.

Imediat ce vestea morţii Vladicăi Ioan a ajuns la San Francisco, în locuinţa arhiereului adormit - Casa Sfântului Tihon din Zadonsk - i s-a slujit prima panihidă. De asemenea, în toate bisericile ortodoxe din San Francisco, în toate jurisdictiile ortodoxe s-au slujit panihide. Trupul răposatului arhipăstor a fost lăsat în Seattle în grija episcopului Nectarie.

În dimineaţa zilei de duminică 3 iulie, trupul ierarhului a fost adus în biserica din Seattle. Deşi Liturghia a fost anunţată pentru orele 7, biserica se umpluse de credincioşi până la acea oră matinală. După orele 15, sicriul cu trupul vladicăi a sosit cu un avion de pasageri la San Francisco, unde a fost întâmpinat de reprezentanţii clerului, ai obştilor de calugăriţe şi ai tuturor organizaţiilor ortodoxe ruseşti. La aeroport s-a slujit o scurtă litie.

În faţa noii catedrale arhiepiscopale aştepta o mulţime uriaşă de oameni. Prima panihidă lângă sicriul vlădicăi a fost slujită de episcopul Nectarie, care, printr-un edict al mitropolitului Filaret, fusese atunci numit conducător interimar al eparhiei Americii de Vest. După slujbă, el i-a chemat pe toţi credincioşii să se atingă de "moaştele" episcopului şi, după declaraţiile martorilor, a fost înţeles de toată lumea ca însemnând "trupul sfântului".

La sicriul arhiepiscopului veneau şi clerici de alte confesiuni şi preoţii catolici spuneau limpede:"Vrem şi noi să ne rugăm la sicriul sfântului vostru".

Luni, pe 4 iulie, în catedrala episcopală, a sosit episcopul Sava de Edmonton, care l-a numit pe vlădică "Fericitul" şi, cu mai multă îndrăzneală, "făcător de minuni al epocii sale" şi a poruncit turmei să i se roage de acum ca unui sfânt.

Miercuri (6 iulie), din mănăstirea Sfintei Treimi din Jordanville (statul New York) au sosit arhiepiscopii Leontie de Chile şi Averchie de Siracuza şi Troiţk, care cu trei ani în urmă şezuseră alături de vlădică în sala judecătoriei din San Francisco. Astfel, în acea zi, la sicriul arhiepiscopului Ioan au slujit ierarhii cei mai apropiaţi din diaspora rusă.

Dar deosebit de sărbătorească a fost slujba de pe 7 iulie, când la catedrala episcopală a stat intâistătătorul, mitropolitul Filaret, ca să înceapă ceremonia de priveghere cuprinzând cele şase ceasuri.

Pe lângă cei 5 ierarhi au mai participat 24 de preoţi, nenumăraţi paracliseri şi 1500 de mireni, astfel încât nici cea mai mare catedrală sinodală nu a putut să-i încapă pe toţi cei veniţi să cinstească memoria întemeietorului ei. Cei ce se rugau pentru pacea sufletului vlădicăi au început acum să i se roage chiar lui.

Când a început ultima sărutare a trupului, la miezul nopţii de 9 iulie, oamenii deja recunoscuseră practic sfinţenia "moaştelor" adormitului, atingând de sicriul său icoane, cruci, şi flori, arhiereii engolpioane şi chiar pe copii, dorind să-i sfinţească prin atingerea de trupul sfinţit.

Râvna credincioşilor faţă de trupul adormitului ierarh avea cel mai real temei. În ciuda căldurii de iulie din San Francisco, trupul neîmbălsămat nu arăta semne de putrezire. Începând de duminică (3 iulie), reprezentanţii biroului orăşenesc de pompe funebre măsurau zilnic temperatura trupului, la fiecare trei ore, şi nu au descoperit nici un fel de modificări. Vădita neputrezire a "moaştelor" arhipăstorului rus a produs o puternică impresie vicepreşedintelui biroului de pompe funebre.

Conducerea de stat americană i-a dat cinstirea cuvenită vlădicăi şi au acceptat ultima dorinţă a turmei sale, modificând legea care nu prevedea posibilitatea înmormântării trupului unui episcop la temelia unei catedrale zidite de el.

Deja la 5 iulie, preşedintele comitetului de supraveghetori, a acceptat rugămintea miilor de ortodocşi precum şi a avocatului O'Hara, care îl cinstea mult pe vlădică, dând permisiunea înmormântării trupului episcopului în catedrală, iar pe 11 iulie, comisia a promulgat în unanimitate o hotărâre care satisfăcea această rugăminte.

Astfel,Vlădică Ioan a fost înmormântat într-o criptă la baza catedralei arhiepiscopale din San Francisco.

Pe 4 septembrie, în ziua pomenirii sfântului prooroc Moise, văzătorul de Dumnezeu, la care Vlădica Ioan avea mare evlavie, directoarea aşezământului Sfântului Tihon din Zadonsk, M. A. Sahmatova, a avut un vis. Se făcea că din catedrală spre aşezământ se îndreaptă o mare procesiune, cu steaguri bisericeşti, purtând chipul şi sicriul Vladicăi şi cântând. Când sicriul a fost adus în casă, Vlădică a ieşit din cameră lui, îmbrăcat în rasă, purtând un omofor violet şi epitrahil şi, apropiindu-se

de uşile împărăteşti, a început să-i ungă pe toţi cei adunaţi cu mir sfinţit (la fel cum făcea şi în timpul vieţii). După miruire, oamenii au început să se risipească şi, după plecarea lor, s-a apropiat şi Sahmatova, iar Vlădică, miruind-o şi pe ea, i-a repetat de două ori: "Spuneţi lumii că deşi am murit, sunt viu". Trezindu-se, ea şi-a notat cu emoţie aceste cuvinte, spuse atât de hotărât şi convingător. Ea le-a înţeles că pe o chemare a Vlădicăi ca lumea să-i ceară ajutorul şi după plecarea lui la cele veşnice.

Faptele minunate săvârşite de vlădică după moarte, care sunt cunoscute, sunt şi mai multe decât cele din timpul vieţii. Ele s-au săvârşit şi prin arătarea sa directă oamenilor, ca răspuns la rugăciunile lor, şi după ce se slujeau panihide, şi prin harul uleiului sfinţit şi a altor obiecte sfinţite luate din cripta lui de la temelia catedralei din San Francisco.

Acatistul Sfântului Ioan Maximovici

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Troparul, glas 5: Grija pentru turma ta în pământeasca ei petrecere a preînchipuit rugăciunile pe care totdeauna le înalţi pentru toată lumea. De aceea, ajungând la cunoaşterea iubirii tale, credinţa ne-am întărit, sfinte ierarhe şi făcătorule de minuni Ioane! Cu totul sfinţit de Dumnezeu prin împărtăşirea prea curatelor Taine, şi astfel veşnic întărit prin acestea, te-ai grăbit spre nevoinţă, prea fericite tămăduitorule. Grăbeşte şi acum spre ajutorul nostru, al celor ce te cinstim pe tine cu toată inima.

***

Condacul 1

Pline sunt de bucurie inimile credincioşilor care te cinstesc, Sfinte Ioane, aflând despre mulţimea minunilor tale. Biruinţă a Bisericii a fost vieţuirea ta sfântă în vremuri de împuţinare a credinţei, pentru care îţi cântăm: ***Bucură-te, Sfinte Ioane, noule făcător de minuni!***

Icosul 1

După adormirea ta de multe ori te-ai arătat celor neputincioşi, sfinte al lui Dumnezeu, pentru a le da ajutor. Şi tu însuţi ne-ai cerut în chip minunat: „Spuneţi lumii că, deşi am murit, sunt viu.” Mărturisind minunile tale, mărturisim şi credinţa noastră că părăsind această viaţă stricăcioasă ai trecut la viaţa cea cerească, şi pentru aceasta îţi cântăm:

Bucură-te, podoabă a Bisericii;
Bucură-te, păzitorule al curăţiei;
Bucură-te, veselia cea fericită a monahilor;
Bucură-te, dreptarul vredniciilor arhiereşti;
Bucură-te, cel ce veghezi asupra familiilor creştine;
Bucură-te, dascăl al copiilor binecredincioşi;
Bucură-te, dascăl al părinţilor care vor să îşi crească fiii pe căile Domnului;
Bucură-te, fierbinte rugător pentru neamul creştinesc;
Bucură-te, rudenie a Sfântului mitropolit Ioan din Tobolsk;
Bucură-te, locuitor al Ierusalimului celui de sus;
Bucură-te, cel ne nu ne uiţi pe noi, rudenia ta cea de jos;
Bucură-te, al Bisericii a toată lumea luminător;
Bucură-te, Sfinte Ioane, noule făcător de minuni!

Condacul 2

Ai coborât parcă din vremurile de demult, sfinte ierarh al lui Dumnezeu, aducând în zilele noastre mireasma vechilor Sinaxare şi adeverind că toate cele despre sfinţii din vechime sunt cu putinţă şi astăzi celor întăriţi în credinţă. Pentru aceasta Îi cântăm Dumnezeului care te-a proslăvit: ***Aliluia!***

Icosul 2

Cum oare te vom lăuda, alesule al lui Dumnezeu? Că intrând în ceata sfinţilor ierarhi, împreună cu aceştia Îl slăveşti pe Hristos. Dimpreună cu marii învăţători ai înfrânării ne înveţi să mergem pe calea nevoinţelor. Alături de soborul nebunilor pentru Hristos ne povăţuieşti să defăimăm înţelepciunea acestei lumi. Pentru care mulţimea credincioşilor îţi cântă aşa:

Bucură-te, icoană vie a virtuţii;
Bucură-te, că ne minunăm de nevoinţele tale;
Bucură-te, că deşi nu ai fost înţeles de apropiaţii tăi ai fost înţeles de Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce nu te-ai supărat pe cei ce râdeau de tine văzându-te că mergi desculţ;
Bucură-te, că prin acest obicei ai arătat nu prin cuvinte, ci prin fapte că iubeşti sărăcia;
Bucură-te, că prin tine s-a mai păstrat aspra nevoinţă a nebuniei pentru Hristos;

Bucură-te, că te-ai înfrânat de la bunătăţile lumii acesteia pentru a primi bunătăţile cereşti;
Bucură-te, că ai căutat să dobândeşti haina luminoasă pentru Cămara cea cerească;
Bucură-te, apostol al sfinţeniei;
Bucură-te, chip al smereniei;
Bucură-te, cel ce aprinzi lumină în sufletele întunecate;
Bucură-te, că slujind cu râvnă Sfânta Liturghie te-ai învrednicit să iei parte la Liturghia cea cerească;
Bucură-te, Sfinte Ioane, noule făcător de minuni!

Condacul 3

„***În lume necazuri veţi avea, dar îndrăzniţi, Eu am biruit lumea***”, ne-a cerut Mântuitorul, şi tu ai gustat din paharul pătimirilor când ai fost adus în faţa judecătorului de către tâlharii care ziceau că vor să ferească bunurile bisericeşti de mâna ta cea răpitoare. Dar tu te-ai rugat pentru îndreptarea lor, şi chiar dacă ai avut inima plină de amărăciune nu ai încetat să Îi cânţi Domnului: ***Aliluia!***

Icosul 3

Necazuri de tot felul ne asupresc în fiecare zi, şi uneori suntem îngenuncheaţi de povara lor. Dar ne mângâiem cugetând că prin ele Dumnezeu ne curăţeşte sufletele, şi că prin sfinţii Săi ne trimite ajutor pentru a ne ridica din orice cădere. Şi, ştiind aceasta, alergăm la ajutorul tău cântând:
Bucură-te, că aşa cum îndepărtai taifunurile din Samar acum îndepărtezi furtuna din sufletele noastre;
Bucură-te, împreună-călătorule cu cei ce călătoresc pe apă, pe uscat şi prin aer;
Bucură-te, că îi păzeşti pe credincioşi de răutatea celorlalţi;
Bucură-te, ocrotitor al familiilor creştine şi al tinerilor care vor să se căsătorească;
Bucură-te, că cei care nu au unde să locuiască au nădejde în mijlocirea ta;
Bucură-te, că îi ajuţi pe oameni să îşi găsească de lucru;
Bucură-te, că porţi grijă de familiile celor aflaţi în nevoi;
Bucură-te, cel ce în timpul vieţii îi cercetai pe cei din închisori;
Bucură-te, că şi acum te rogi pentru mântuirea lor;
Bucură-te, grabnic ajutător al celor ce se roagă ţie;
Bucură-te, că ne poţi scăpa din orice necaz;
Bucură-te, că ne fereşti de moarte năprasnică;
Bucură-te, Sfinte Ioane, noule făcător de minuni!

Condacul 4

Pe mulţi bolnavi care au cerut ajutorul tău, Sfinte Ioane, i-ai tămăduit de bolile lor. Dar şi mai mulţi bolnavi au aflat alinare în durerile lor, şi ridicându-se prin ajutorul

tău din groapa deznădejdii s-au înţelepţit şi au dus cu răbdare crucea bolii, şi au primit răsplata dumnezeiască, iar acum se bucură de frumuseţile Raiului, cântând: ***Aliluia!***

Icosul 4

Alăturându-te sfinţilor doctori fără de arginţi, i-ai vindecat pe bolnavii care pătimeau de boli pe care iscusinţa doctoricească nu le putea tămădui, şi prin vindecarea trupească ei au dobândit şi vindecare sufletească, căzând cu zdrobire de inimă la Dumnezeu. Şi acum îţi cântă împreună cu noi:
Bucură-te, împreună cu sfinţii doctori fără de arginţi;
Bucură-te, cel ce te rugai vreme îndelungată la căpătâiul bolnavilor;
Bucură-te, că pe mulţi i-ai scăpat din primejdia morţii;
Bucură-te, că rugându-se în faţa icoanei tale cei suferinzi au simţit uşurarea durerilor;
Bucură-te, văzând bucuria bolnavilor pe care i-ai tămăduit;
Bucură-te, doctor ceresc mai iscusit decât doctorii cereşti;
Bucură-te, că ai depărtat duhul deznădejdii de la cei covârşiţi de durere;
Bucură-te, ridicându-i din patul durerii pe cei ce pătimesc cumplit;
Bucură-te, odihnă a celor cu mintea rătăcită;
Bucură-te, izgonire a duhurilor necurate;
Bucură-te, mângâiere a celor pe care doctorii îi lasă în voia sorţii;
Bucură-te, auzindu-i pe credincioşii care propovăduiesc minunile tale;
Bucură-te, Sfinte Ioane, noule făcător de minuni!

Condacul 5

Când încerca să rostească un cuvânt de învăţătură Sfântul ierarh Nectarie din Eghina a fost defăimat oarecând de oamenii nechibzuiţi, iar tu în faţa poporului venit la slujba Sfintei Liturghii ai fost defăimat de către un cleric nevrednic din Shanghai. Dar ai răbdat defăimarea până la capăt, fără să te tulburi, şi fără să încerci să îl împiedici să îşi termine clevetirea. Şi ne-ai învăţat să Îi strigăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 5

Din pricina clevetirilor Sfântul Nectarie a fost îndepărtat de pe tronul arhieresc din Pentapole, şi tot aşa duşmanii lui Hristos au încercat să te îndepărteze şi pe tine de pe scaunul ierarhicesc, aducându-te să fii judecat de către cei de alte credinţe. Dar Dumnezeu a arătat tuturor că dreptatea era de partea ta, ruşinându-i pe prigonitorii tăi. Şi pentru biruinţă îţi cântăm:
Bucură-te, că răutatea clericilor nevrednici nu te-a doborât la pământ;
Bucură-te, cel ce te-ai rugat pentru cei care te-au adus la scaunul de judecată;

Bucură-te, cel ce nu vrei pierderea păcătoşilor;
Bucură-te, că Dreptul Judecător a vădit dreptatea ta;
Bucură-te, luptător împotriva duhului deznădejdii;
Bucură-te, că biruind cursele diavolului ai luat puterea de a-i ajuta pe cei neputincioşi;
Bucură-te, că vii în apărarea celor nedreptăţiţi de judecătorii iubitori de arginţi;
Bucură-te, că răstorni socotelile celor vicleni;
Bucură-te, cel ce te rogi pentru pocăinţa acestora;
Bucură-te, pavăză pentru creştinii prigoniţi pentru credinţa lor;
Bucură-te, ridicarea grabnică a celor întristaţi;
Bucură-te, adăpost pe care atacurile diavoleşti nu îl pot dărâma;
Bucură-te, Sfinte Ioane, noule făcător de minuni!

Condacul 6

Ne-ai îndemnat, apărătorule râvnitor al predaniilor dumnezeieşti: „Să nu ne credem mai înţelepţi decât ierarhii care au rânduit pravilele Bisericii şi să nu ne socotim mari cărturari!”. Şi împreună cu tine şi cu toţi cei care păstrează neschimbată învăţătura ortodoxă, Îi cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 6

Le-ai spus celor care încercau să schimbe dogmele Sfinţilor părinţi că se aseamănă tâlharului celui de-a stânga care L-a hulit pe Hristos. Te-ai împotrivit învăţăturilor înfumurate ale celor care credeau că sunt mai sporiţi în dragostea faţă de eretici decât mărturisitorii care nu pregetau să îşi jertfească viaţa pentru a-i câştiga pentru Hristos pe cei căzuţi în rătăcire, şi cei care prin grija ta au rămas fii credincioşi ai Bisericii îţi cântă:
Bucură-te, că iubindu-i pe cei de alte credinţe nu ai iubit şi rătăcirile lor;
Bucură-te, că ne-ai învăţat să păstrăm dreapta socoteală;
Bucură-te, îndreptare a celor rătăciţi;
Bucură-te, că în multe chipuri îi îndrepţi pe necredincioşi spre luminarea botezului;
Bucură-te, păstrător al predaniei Sfintelor Sinoade;
Bucură-te, prieten al ierarhilor care cu sabia cuvântului taie neghina eresurilor;
Bucură-te, stavilă pentru cei care trădează Ortodoxia;
Bucură-te, cel ce îngrădeşti gurile hulitorilor de Dumnezeu;
Bucură-te, prădarea păgânătăţii;
Bucură-te, sprijin al soboarelor care nimicesc eresurile;
Bucură-te, duşmanul celor care sub masca evlaviei seamănă dezbinare între drept-credincioşi;
Bucură-te, mlădiţă a Sfinţilor părinţi;
Bucură-te, Sfinte Ioane, noule făcător de minuni!

Condacul 7

Stând împotriva învăţăturilor deşarte ale celor care orbiţi de diavol nu văd semnele apropierii lui antihrist, i-ai povăţuit pe creştini să se ferească de cel care va fi înscăunat la Ierusalim ca şi conducător al întregii lumi, şi în vremurile de pe urmă să Îi cânte lui Dumnezeu fără teamă: ***Aliluia!***

Icosul 7

Mare urgie va fi la sfârşitul lumii, Sfinte Ioane, şi numai cei întăriţi în credinţă vor rezista ispitei de a se lepăda de Hristos. Dar cu cât mai grele vor fi prigonirile, cu atât mai mare va fi şi ajutorul pe care Dumnezeu îl va trimite credincioşilor prin îngerii şi sfinţii Săi. Şi cugetând la lucrarea ta sfântă îţi cântăm:

Bucură-te, că şi în vremurile de pe urmă vei săvârşi minuni;
Bucură-te, stea aleasă a cerului duhovnicesc;
Bucură-te, că laolaltă cu ceilalţi sfinţi îi vei sprijini tainic pe cei ce vor slăbi în credinţă;
Bucură-te, că îi vei întări pe cei ce vor pătimi mucenicia;
Bucură-te, cel care prin purtarea crucii nevoinţei ai primit darul de a-i mângâia pe cei oropsiţi;
Bucură-te, că în vremuri de mari lipsuri îi vei ajuta pe creştini să dobândească cele de trebuinţă;
Bucură-te, reazăm neclintit al celor care îi vor defăima pe antihrist şi pe slujitorii săi;
Bucură-te, mustrătorule al apostaţilor;
Bucură-te, cel ce te vei lupta pentru biruinţa Bisericii;
Bucură-te, împlinitorule al voii Părintelui ceresc;
Bucură-te, următor al iubirii de oameni a Fiului Său;
Bucură-te, chivot al Duhului de viaţă dătător;
Bucură-te, Sfinte Ioane, noule făcător de minuni!

Condacul 8

În loc să se pregătească de slujbă creştinii s-au dus la un praznic păgânesc, iar tu ai mers pentru puţină vreme între ei, mustrându-i prin prezenţa ta tăcută care i-a făcut să se ruşineze. Şi prin asprimea privirii tale i-ai învăţat că nu pot sluji la doi domni, lui Dumnezeu şi lui Mamona, că nu pot să cugete că după ce păcătuiesc Îi vor cânta lui Dumnezeu cu evlavie: ***Aliluia!***

Icosul 8

Ne biruie patimile şi poftele şi vraja acestei lumi ne leagă cu lanţuri grele. Diavolul nu conteneşte să ne ispitească în fel şi chip, pentru a ne îndepărta de calea mântuirii. Dar având nădejde că ne vei acoperi cu purtarea ta de grijă, îţi zicem:

Bucură-te, că ne povăţuieşti să nu luăm parte la praznicele păgâneşti;
Bucură-te, prooroc care ai mustrat năravurile cele rele ale păstoriţilor tăi;
Bucură-te, că şi acum creştinii îşi aduc aminte de fapta ta;
Bucură-te, pildă pentru slujitorii altarului;
Bucură-te, luminătorule al păstorilor de suflete;
Bucură-te, a celor pătimaşi trâmbiţă deşteptătoare;
Bucură-te, cel ce însetezi de a noastră mântuire;
Bucură-te, văzându-i pe creştinii care duc o viaţă bineplăcută lui Dumnezeu;
Bucură-te, că duhurile întunericului se tem de tine;
Bucură-te, cel ce dai tărie celor şovăitori în lupta duhovnicească;
Bucură-te, pedepsitor al călcătorilor de lege;
Bucură-te, tunet ce risipeşti sfaturile minciunii;
Bucură-te, Sfinte Ioane, noule făcător de minuni!

Condacul 9

Ai fost aruncat în temniţă de prigonitorii credinţei creştine pentru că te-ai împotrivit celor care vroiau să necinstească Biserica, topind clopotul care îi chema pe oameni la dumnezeieştile slujbe. Şi pentru că în locul trădării lui Dumnezeu ai ales crucea pătimirii, îţi lăudăm curajul cântând: ***Aliluia!***

Icosul 9

Mulţime mare de mucenici a rodit Biserica lui Hristos în ultima prigoană, şi pentru jertfa lor Dumnezeu a trimis vremuri de linişte, chemându-i la pocăinţă pe cei care au căzut în apostazie de frica pedepselor puterii lumeşti. Dar Dumnezeu a rânduit pentru tine mucenicia nesângeroasă a nevoinţei prin care ai urcat pe culmile sfinţeniei. Şi cei care au fost învăţaţi de tine să îi cinstească pe mucenici îţi cântă:
Bucură-te, că nu ai îngăduit ca prin topirea clopotului să fie umilită Biserica;
Bucură-te, cel ce nu te-ai temut de prigonitori;
Bucură-te, că nu te-ai făcut părtaş fărădelegilor lor;
Bucură-te, că ai devenit un clopot viu, chemând oamenii la Hristos;
Bucură-te, că eşti pildă pentru cei slabi în credinţă;
Bucură-te, cel care ai avut tăria mucenicilor;
Bucură-te, că pentru curajul tău ai primit plată de la Domnul;
Bucură-te, că până la sfârşitul vieţii ai păstrat râvna ta jertfelnică;
Bucură-te, că în timp ce alţii îl defăimau pe ţarul mucenic Nicolae al II-lea tu îl cinsteai;
Bucură-te, că acum te bucuri cu el în Împărăţia lui Dumnezeu;
Bucură-te, că împreună cu soborul noilor mucenici vă rugaţi pentru pacea a toată lumea;
Bucură-te, icoană a mărturisitorilor din vechime;

Bucură-te, Sfinte Ioane, noule făcător de minuni!

Condacul 10

Prilej de mare desfătare duhovnicească a fost pentru creştini aflarea sfintelor tale moaşte, care prin puterea dumnezeiască au rămas neputrezite, şi pentru aceasta I-au cântat Celui care te-a covârşit cu binecuvântările Sale: ***Aliluia!***

Icosul 10

De multe ori le-ai cerut creştinilor să se roage pentru cei răposaţi, şi tu însuţi te-ai rugat cu frângere de inimă pentru mântuirea celor care au părăsit viaţa cea degrab trecătoare. Iar pentru rugăciunile tale nu puţine suflete au aflat milă de la Dreptul Judecător, iar acum îţi cântă împreună cu noi:
Bucură-te, rugător fierbinte pentru odihna celor răposaţi;
Bucură-te, că ai proorocit vremea trecerii tale la Domnul;
Bucură-te, că ai avut o moarte liniştită când însoţeai în pelerinaj icoana din Kursk a Maicii Domnului;
Bucură-te, că ai fost însoţit de Preasfânta Fecioară la tronul Dreptului Judecător;
Bucură-te, că îndată după adormirea ta vlădica Sava te-a numit făcător de minuni;
Bucură-te, că el a mărturisit poporului că se roagă ţie ca unui sfânt;
Bucură-te, că înainte de înmormântarea ta creştinii au fost chemaţi să se închine la sfintele tale moaşte;
Bucură-te, că trupul tău nu s-a supus stricăciunii;
Bucură-te, că prin neputrezirea trupului tău i-ai ruşinat pe potrivnicii dreptei credinţe;
Bucură-te, arhiereu acoperit de harul Arhiereului Ceresc;
Bucură-te, că nenumărate tămăduiri au loc în faţa raclei sfintelor tale moaşte;
Bucură-te, că săvârşeşti minuni nu numai în San Francisco, ci şi în toate părţile lumii;
Bucură-te, Sfinte Ioane, noule făcător de minuni!

Condacul 11

Nu ştim să mergem pe scara virtuţilor, nu avem nici puterea şi nici priceperea de a ne lupta cu vrăjmaşii cei nevăzuţi care caută să ne nimicească, dar cădem la ajutorul tău, Sfinte Ioane, slăvitule ierarh, şi te rugăm să ne înveţi să Îi cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 11

Următor Sfântului Ioan Botezătorul te-ai arătat, învăţându-i pe creştini pocăinţa, învăţându-i să se lupte cu patimile care îi aruncă în focul iadului. Să ne ajuţi şi pe

noi, sfinte, să ducem această luptă mântuitoare, ca să îţi cântăm cântare de mulţumire:
Bucură-te, că prin tine zorile nădejdii iau locul deznădejdii;
Bucură-te, că îi deşteptezi pe păcătoşi spre pocăinţă;
Bucură-te, că ori de câte ori suntem răniţi de săgeţile păcatului tu ne îngrijeşti;
Bucură-te, alăută care ne chemi la scaunul de spovedanie;
Bucură-te, cel ce te rogi ca duhovnicii să le dea creştinilor leacurile potrivite;
Bucură-te, că nu te scârbeşti de creştinii biruiţi de păcat;
Bucură-te, blând doctor care cu grijă tămăduieşti bolile sufletelor noastre;
Bucură-te, înger care ne chemi pe calea virtuţii;
Bucură-te, că ne ajuţi să ne ridicăm din orice cădere;
Bucură-te, că rupi lanţurile păcatului;
Bucură-te, cel ce te rogi pentru îndreptarea celor căzuţi;
Bucură-te, ucenic al Celui care a venit în lume nu pentru cei drepţi, ci pentru cei păcătoşi;
Bucură-te, Sfinte Ioane, noule făcător de minuni!

Condacul 12

Cine oare va mai spune că Biserica e lipsită de sfinţi? Cum oare nu vor înceta cărturarii necredincioşi să îi defăimeze pe slujitorii sfântului altar, când vor afla despre vieţuirea ta? Să se frângă condeiele cele mincinoase, să tacă gurile cele netrebnice şi să nu îi mai ponegrească pe cei care Îi cântă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 12

Te bucuri acum în Împărăţia cea cerească, unde ai primit plata ostenelilor tale, iubitorule de nevoinţe. Iar noi, luând aminte la faptele tale bineplăcute lui Dumnezeu, ne sârguim a-ţi aduce laude ca acestea:
Bucură-te, văzând roadele tale cele bogate;
Bucură-te, că ne povăţuieşti să trăim în rânduială;
Bucură-te, potrivnic al neorânduielii;
Bucură-te, că te-ai rugat ca ucenicii tăi să rămână statornici în credinţă;
Bucură-te, al celor care fac canonul primit de la duhovnic;
Bucură-te, cel ce ne ajuţi să dobândim cărţile de folos pentru suflet;
Bucură-te, cel ce ne îndemni să sporim în rugăciune;
Bucură-te, văzându-i pe creştini la slujbele Bisericii;
Bucură-te, ocrotitor al pelerinilor evlavioşi;
Bucură-te, cel ce ne-ai îndemnat să îi cinstim pe sfinţii ortodocşi din Apus;
Bucură-te, că ai semănat şi în sufletele noastre o picătură din evlavia ta;
Bucură-te, împreună cu soborul tuturor sfinţilor;
Bucură-te, Sfinte Ioane, noule făcător de minuni!

Condacul 13

O, Sfinte arhiepiscop Ioan, nou apostol al Americii şi dascăl al sfinţeniei în vremurile din urmă, primind puţina noastră rugăciune învredniceşte-ne pe noi veşnicei Împărăţii, ca să Îi cântăm lui Dumnezeu dimpreună cu tine şi cu toţi îngerii şi sfinţii cântarea: ***Aliluia!***

Rugăciune

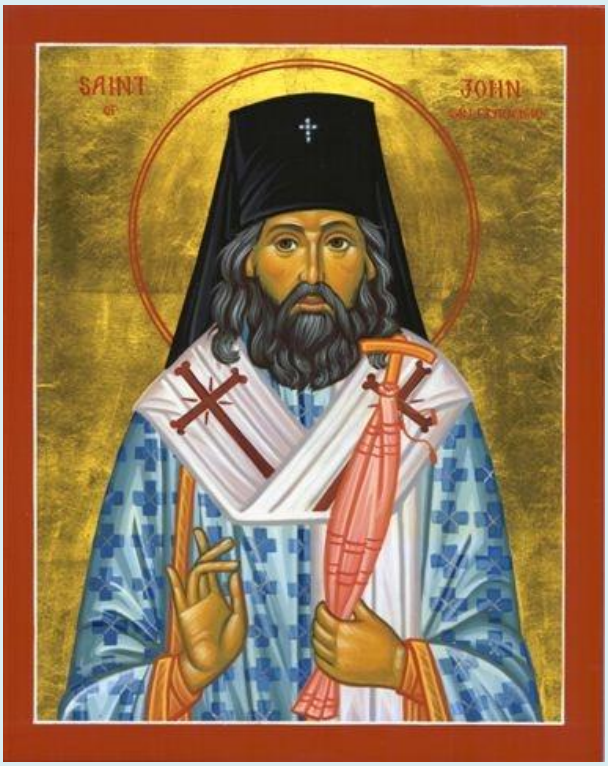

Doamne, Dumnezeul nostru, nu întoarce dumnezeiasca Ta faţă de la noi cei păcătoşi, ca să nu vină asupra noastră mânia cea groaznică şi înfricoşătoare a durerilor, care este rodul păcatelor noastre pe care în toată vremea cu nesocotinţă le săvârşim. Noi suntem pătimaşi, păcătoşi şi plini de răutate, iar Tu eşti izvorul vieţii şi al milostivirii; nu ne lăsa, Doamne; nu trece rugăciunea noastră, a păcătoşilor, nici nu ne răsplăti după nelegiuirile noastre, ci pentru că nu suntem vrednici a câştiga prin sârguinţa noastră milostivirea Ta, dăruieşte-ne-o nouă Tu, Doamne, pentru rugăciunile Sfântului arhiepiscop Ioan, făcătorul de minuni din San Francisco.

Trimite-l în ajutorul nostru aşa cum l-ai trimis în ajutorul pe care i-a ajutat în chip minunat. La vreme de boală, să ne uşureze durerile prin rugăciunile sale. La vreme de necaz, să ne îmbărbăteze. La vreme de ispită, să ne păzească prin rugăciunile sale.

Pentru rugăciunile lui dăruieşte-ne sănătate trupească şi sufletească şi viaţă ferită de toată răutatea, ca din adâncul inimilor noastre, cu bucurie să îi aducem laude, şi să slăvim prea sfânt numele Tău, în vecii vecilor. Amin.

Rugăciune la vreme de necaz

O, întru tot Sfinte ierarhe Ioan de Shanghai şi San Francisco, cel ce din tinereţile tale te-ai dăruit pe tine Domnului, rănindu-te de focul dragostei Lui, şi părăsind ca pe nişte gunoaie toate deşertăciunile lumii ai ales calea cea monahicească, urmându-L cu toată dragostea, şi slujindu-I ca un înger în trup ai primit harul Său.

Cu îndrăzneală mare faţă de Dumnezeu şi nădăjduind în iubirea ta faţă de neamul omenesc, cutezăm a ne ruga ţie, arhiereule al lui Hristos. Depărtează de la noi, arhiereule sfinte, prin mijlocirea Ta către Domnul, dreapta mânie a lui Dumnezeu. Apără oraşele, satele şi ţara noastră de secetă, de foamete, de furtuni năpraznice, de cutremur, de boli şi răni aducătoare de moarte, de neînţelegeri între fraţi, de năvălirea altor neamuri asupra noastră şi de războiul cel dintre noi.

Ştim minunile tale, noule făcător de minuni, prin care ai ajutat mulţime de bolnavi şi de necăjiţi, şi credem că aşa cum ai fost milostiv cu aceia, aşa poţi fi şi nouă, păcătoşilor.

Vezi durerile noastre, vezi încercarea care ne apasă şi dă-ne uşurare. Vezi ispitele care s-au abătut asupra noastră din lucrarea celui rău şi ajută-ne să le biruim.

Ca urmând virtuţilor tale, Sfinte Ioane, neîncetat să sporim în credinţă, în toată fapta cea bună, în dragostea către Dumnezeu şi către aproapele, ca să ajungem la limanul cel mult dorit al mântuirii. Şi, lăudând până la sfârşitul veacului pomenirea ta, cu inimi curate să cântăm: slavă Ţie, Dumnezeule, cel mare şi minunat între sfinţi, în vecii vecilor. Amin.

Acatistul Sfântului ierarh Ioan Maximovici, făcătorul de minuni al vremurilor noastre, arhiepiscop de Shanghai, Bruxelles şi San Francisco

(Proslăvit în 1994 la San Francisco de către Biserica rusă din afara Rusiei şi sărbătorit în data de 19 iunie/ 2 iulie)

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te

sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Alesule făcător de minuni şi slujitorule credincios al lui Hristos, care lumii întregi reverşi mirul cel de mult preţ al inspiraţiei duhovniceşti şi mulţimea minunilor tale. Noi cu dragoste te lăudăm şi-ţi cântăm ţie acestea: ***Bucură-te, Sfinte ierarhe Ioane, făcătorule de minuni al vremurilor din urmă!***

Icosul 1

Ca un înger trimis de către Creatorul a toată făptura, apărut-ai în aceste timpuri, ca prin mila lui Dumnezeu să te îngrijeşti de pământeni. Văzând frumuseţea virtuţilor tale, prea fericite Ioane, aşa îţi strigăm:
Bucură-te, căci de mic copil cu evlavie ai fost împodobit;
Bucură-te, cel ce cu frică şi cutremur voia lui Dumnezeu o ai împlinit;
Bucură-te, cel ce în tainice virtuţi harul dumnezeiesc l-ai arătat;
Bucură-te, ascultător din depărtare al celor aflaţi în suferinţă;

Bucură-te, grabnic ajutător plin de iubire pentru aproapele tău şi pentru mântuirea lui;
Bucură-te, bucuria tuturor celor ce în rugăciune se îndreaptă către tine cu grăbire;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Ioane, făcătorule de minuni al vremurilor din urmă!

Condacul 2

Văzând revărsarea îmbelşugată a virtuţiilor tale, sfinte ierarhe slăvite Ioane, ca un izvor de viaţă dătător cu minunile tale ne adăpi pe noi, cei ce strigăm cu credinţă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 2

De Dumnezeu înţelepţite Ioane, cel ce plin ai fost şi de teologhisire. În tine cunoştinţa de Dumnezeu a izvorât din nou, împreună cu milostivirea faţă de omenirea pătimitoare. Pentru aceea, ***învaţă-ne şi pre noi să-L cunoaştem pre Dumnezeu cel Adevărat*** şi cu umilinţă să-ţi cântăm:
Bucură-te, scut neclintit al adevăratei Ortodoxii;
Bucură-te, vas de mult preţ al darului Duhului Sfânt;
Bucură-te, dreptule acuzator al necredinţei şi falselor învăţături;
Bucură-te, plinitor sârguincios al dumnezeieştilor porunci;
Bucură-te, ascet veghetor ce nu dormeai niciodată;
Bucură-te, păstor grijuliu al turmei lui Hristos;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Ioane, făcătorule de minuni al vremurilor din urmă!

Condacul 3

Prin puterea dumnezeiescului har, părinte milostiv ai fost pentru orfani şi dascăl bun pentru cei tineri, crescându-i în frica lui Dumnezeu şi pregătindu-i pentru slujirea lui Dumnezeu. Pentru aceea, fiii tăi duhovniceşti se îndreaptă către tine, cântându-I cu mulţumire lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 3

Cu adevărat te-ai învrednicit, părinte Ioane, să fii prea mărit de corurile cereşti, căci nici unul dintre pământeni nu poate să descrie măreţia faptelor tale. Noi însă, dăruindu-I lui Dumnezeu tot ce avem mai bun, ţie acestea-ţi cântăm:
Bucură-te, cel ce prin rugăciune necontenită pe fiii tăi ai acoperit;
Bucură-te, păzitorul turmei tale cu semnul sfintei Cruci;
Bucură-te, căci prin iubirea ta nemărginită, toate popoarele şi toate seminţiile ai cuprins;
Bucură-te, luminător strălucit şi iubitor de toţi;
Bucură-te, chip al blândeţii duhovniceşti;
Bucură-te, dulce mângâietor al celor lipsiţi şi deznădăjduiţi;

Bucură-te, Sfinte ierarhe Ioane, făcătorule de minuni al vremurilor din urmă!

Condacul 4

Copleşiţi de mulţimea faptelor tale evlavioase şi pline de dragoste, nu ştim cum să te lăudăm mai cu vrednicie, o fericite Ioane! Căci ai ajuns până la capătul lumii, propovăduind Evanghelia şi salvându-i pe ceilalţi din întuneric. Pentru aceea, mulţumindu-I lui Dumnezeu pentru lucrările tale apostoleşti, să-I strigăm: ***Aliluia!***

Icosul 4

Oamenii credincioşi de pretutindeni, contemplând viaţa ta, s-au mirat de minunile tale descoperite din mila lui Dumnezeu chiar în acest veac de apoi. De asemenea, şi noi ne minunăm de slava lui Dumnezeu arătată prin tine şi cu frică strigăm:
Bucură-te, învăţătorul celor afundaţi în bezna necredinţei;
Bucură-te, cel ce ai condus poporul tău din Extremul Orient în Occident;
Bucură-te, fântână de miracole revărsată de Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce cu iubire şi răbdare îndreptezi pe cei rătăciţi;
Bucură-te, grabnică alinare a celor ce se căiesc de păcatele lor;
Bucură-te, călăuzitor al celor ce înaintează pe calea cea dreaptă;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Ioane, făcătorule de minuni al vremurilor din urmă!

Condacul 5

Ca o rază de lumină divină te-ai arătat, fericite Ioane, furtunile cele aprige împrăştiindu-le, iar pe cei aflaţi pe insulă, de vârtejurile primejdioase prin rugăciuni păzindu-i şi cu semnul crucii îngrădindu-i. ***Păzeşte-ne şi pe noi, cei te cheamă în ajutor şi învaţă-ne cu îndrăznire să-I cântăm lui Dumnezeu:*** ***Aliluia!***

Icosul 5

Toţi cei care s-au învrednicit de puternicul tău ajutor, fericite Ioane, în necazuri şi întâmplări te-au văzut, ca pe un îndrăzneţ mijlocitor înaintea Tronului dumnezeiesc şi grabnic ajutător la nevoie. Pentru aceea şi noi nădăjduim către mijlocirea ta înaintea lui Dumnezeu, strigând către tine:
Bucură-te, gonitorul stihiilor celor primejdioase;
Bucură-te, cel ce prin rugăciunile tale ne izbăveşti din nevoi;
Bucură-te, pururea dătătorule de pâine celor flămânzi;
Bucură-te, cel ce pregăteşti belşug de bunătăţi celor sărmani;
Bucură-te, mângâietorul celor ce zac în mizerie;
Bucură-te, izbăvitorul atâtor suflete sortite pieirii;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Ioane, făcătorule de minuni al vremurilor din urmă!

Condacul 6

O, Sfinte ierarhe Ioane, ca un nou Moise gângav te-ai arătat, scoţând poporul tău din robie. ***Izbăveşte-ne şi pe noi din prinsoarea păcatului şi din cursa vrăjmaşului mântuirii noastre, ca să strigăm către Dumnezeu: Aliluia!***

Icosul 6

O, bunule păstor, bucură-te, căci ai strălucit prin rugăciunile tale fierbinţi şi ai săvârşit imposibilul, reuşind să convingi autorităţile lumii acesteia să se îndure de cei păstoriţi de tine. Pentru aceea şi noi împreună cu ei mulţumind, îţi cântăm:
Bucură-te, sprijin de nădejde celor ce te cheamă cu stăruinţă;
Bucură-te, cel ce izbăveşti de moartea cea nedreaptă;
Bucură-te, cel ce păzeşti de cleveteală şi calomnii;
Bucură-te, apărătorul celor nevinovaţi de cătuşe;
Bucură-te, cel ce respingi atacul păgânilor;
Bucură-te, cel ce nimiceşti minciuna şi descoperi adevărul;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Ioane, făcătorule de minuni al vremurilor din urmă!

Condacul 7

Dorind cu înflăcărare a-i proslăvi pe sfinţii din vechime ai Apusului înstrăinat de adevăr, tu ai restabilit cinstirea lor în Biserica Ortodoxă, o iubitorule al prea cuvioşilor Răsăritului şi Apusului! În Ceruri sălăşluind acum împreună cu ei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, cei care-I cântăm pe pământ lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 7

Nou cuvios ales al lui Dumnezeu văzându-te, apărut-ai în aceste vremuri din urmă, împreună cu sfinţii ierarhi ai vechii Galii. Şi, precum unul dintre aceştia, ai însufleţit turma ta a păstra Credinţa ortodoxă, aşa cum o mărturiseau şi ei odinioară în Apus. Pentru aceea, ***ajută-ne să rămânem în adevărata credinţă şi pe noi***, cei ce-ţi cântăm ţie unele ca acestea:
Bucură-te, noule Martine, prin înfrânarea, nevoinţele şi minunile tale;
Bucură-te, noule Ghermane, prin mărturisirea credinţei Ortodoxe;
Bucură-te, noule Ilarie, prin dumnezeiasca teologhisire;
Bucură-te, noule Grigorie, prin cinstirea şi proslăvirea cuvioşilor lui Dumnezeu;
Bucură-te, noule Fauste, prin dragostea ta nobilă şi prin râvna cea monahicească;
Bucură-te, noule Cezarie, prin păstrarea cu strictețe a canoanelor dumnezeieştii Biserici;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Ioane, făcătorule de minuni al vremurilor din urmă!

Condacul 8

Stranie minune vedem la sfârşitul vieţii tale, mult pătimitorule Sfinte Ioane. Căci trimis fiind în Lumea Nouă, ca să propovăduieşti acolo creştinismul primelor veacuri, ai suferit prigoana, fiindcă ai dorit să rămâi drept, pregătindu-ţi sufletul pentru Împărăţia cerească. Mirându-ne acum de răbdarea şi de suferinţele tale, cu mulţumire strigăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 8

Lucrătorule desăvârşit în via lui Hristos, cel ce n-ai cunoscut odihnă până la sfârşitul vieţii tale trudnice, ajută-ne şi nouă, nevrednicilor, în lucrările noastre să rămânem credincioşi până la sfârşit lui Dumnezeu. Pentru aceea, şi noi te lăudăm, minunate Ioane, cuviosul lui Dumnezeu, cântându-ţi aşa:
Bucură-te, cel ce ai răbdat până la sfârşit, dobândind mântuirea;
Bucură-te, că te-ai învrednicit a muri în faţa icoanei Maicii Domnului;
Bucură-te, păstrător credincios al credinţei, în mijlocul prigoanei celei nedrepte;
Bucură-te, că bun păstor al turmei fiind, moartea o ai primit, ca un ierarh cârmuitor, şezând;
Bucură-te, că după moarte, prin miraculoasa ta întoarcere, turma ţi-ai consolat;
Bucură-te, săvârşitorul multor minuni pentru cei ce aleargă la racla ta, cu credinţă şi cu dragoste;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Ioane, făcătorule de minuni al vremurilor din urmă!

Condacul 9

Toată firea îngerească s-a bucurat de înălţarea sufletului tău la Ceruri. Pentru aceea, şi noi mirându-ne de minunile tale făptuite pe pământ şi descoperite prin lucrarea Sfântului Duh, lui Dumnezeu Îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 9

Ritorii cei mult vorbitori nu pot descrie asprimea sfintei tale vieţi, dreptule părinte Ioane, lăcaş sfinţit al lui Dumnezeu, celui de necuprins. O, ce minunată arătare dumenezeiască, descoperită în veacul nostru puţin credincios! Pentru aceea, necontenit, cu mare glas te mărim, cântându-ţi acestea:
Bucură-te, palat al dumnezeieştilor porunci;
Bucură-te, mică şi firavă adăpostire, în care a încăput frumuseţea lăcaşurilor îngereşti;
Bucură-te, scară prin care lesne urcăm la Ceruri;
Bucură-te, liman în care toate suferinţele îşi află grabnic vindecare;
Bucură-te, cămară tainică a rugăciunii statornice;
Bucură-te, templu luminat de Duhul Sfânt;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Ioane, făcătorule de minuni al vremurilor din urmă!

Condacul 10

Lumea voind s-o mântuiască, izbăvitorul tuturor trimis-a un nou sfânt printre noi, chemându-ne astfel prin el din adâncurile sumbre ale păcatului. Auzind această chemare a ta la pocăinţă, noi, cei săraci în virtuţi, lui Dumnezeu Îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 10

Zid eşti tuturor celor ce aleargă către cerească ta mijlocire, ***părinte Ioane***. Pentru aceasta, ***îngrădeşte-ne şi pe noi de atacurile demonilor şi ne izbăveşte de suferinţe, năpaste şi nevoi pe noi***, cei ce cu credinţă strigăm către tine:

Bucură-te, vederea celor orbi sufleteşte;
Bucură-te, căci prin puterea rugăciunii, ai întors la viaţă pe cei aflaţi în agonie;
Bucură-te, cel ce păzeşti de răzvrătire şi de războiul cel dintre noi;
Bucură-te, rouă salvatoare celor ce pier în văpaia deznădejdii;
Bucură-te, părinte binevoitor al celor însinguraţi şi părăsiţi;
Bucură-te, dascăl sfânt al celor ce caută Adevărul;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Ioane, făcătorule de minuni al vremurilor din urmă!

Condacul 11

Viaţa ta fericite Ioane, a fost ca un imn închinat Preasfintei Treimi, încercându-i pe toţi prin gândurile, cunoştinţele şi faptele tale minunate. Fiindcă ai tălmăcit cu atâta înţelepciune poruncile adevăratei credinţe, călăuzindu-ne cu credinţă, nădejde şi dragoste, lui Dumnezeu Unul în Treime să-I cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 11

Luminător strălucit al Ortodoxiei ai fost pentru cei aflaţi în întunericul necunoştinţei, o păstorule ales al turmei lui Hristos. Aşa şi după adormirea ta, celor neştiutori le dezvălui adevărul, luminând sufletele credincioşilor, care aduc această cântare:

Bucură-te, luminare a celor necredincioşi cu dumnezeiasca înţelepciune;
Bucură-te, curcubeu al paşnicei bucurii pentru cei blânzi şi umili;
Bucură-te, tunet înfricoşător pentru cei ce stăruie în păcat;
Bucură-te, fulger ce loveşti în eresuri;
Bucură-te, stâlp al dogmelor Ortodoxe;
Bucură-te, torent de gânduri dumnezeieşti;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Ioane, făcătorule de minuni al vremurilor din urmă!

Condacul 12

Harul pe care l-ai primit de la Dumnezeu, revărsându-l cu dărnicie asupra noastră, pe acesta cu evlavie şi recunoştinţă îl primim noi toţi, cei ce alergăm către atot-

puternica ta mijlocire. O, prea lăudate părinte Ioane, proslăvind minunile tale, lui Dumnezeu să-I cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 12

Înălţând imnuri de laudă către Domnul, corul ceresc se bucură, că El n-a uitat această lume decăzută şi necredincioasă, arătându-şi voinţa Sa atotputernică în tine, blândul şi umilul Său slujitor. O, prea lăudate părinte Ioane, cu toţi sfinţii minunându-ne, ne închinăm ţie şi te cinstim aşa:

Bucură-te, noule astru ce străluceşti în Ceruri;
Bucură-te, noule profet, trimis mai înainte de asaltul final al celui rău;
Bucură-te, noule Iona, care prooroceşti pieirea drept urmare a păcatelor;
Bucură-te, noule Botezător, care îi chemi pe toţi la rugăciune şi pocăinţă;
Bucură-te, noule Pavele, cel ce ai îndurat toate greutăţile propovăduirii Evangheliei;
Bucură-te, noule apostole, propovăduitorul credinţei celei pline de frumuseţe;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Ioane, făcătorule de minuni al vremurilor din urmă!

Condacul 13 (se zice de trei ori)

O, prea luminate şi prea minunate cuvios al lui Dumnezeu, ierarhe Ioane, părintele nostru, mângâierea tuturor celor scârbiţi, primeşte acum prinosul rugăciunii noastre şi roagă-te către Domnul să ne izbăvească de focul gheenei prin mijlocirea ta cea bine plăcută lui Dumnezeu, căci tu singur după moarte ai zis: "Spuneţi-le oamenilor: deşi am murit, sunt viu" ***Aliluia!***

După aceea se zice iarăşi:

Icosul 1

Ca un înger trimis de către Creatorul a toată făptura, apărut-ai în aceste timpuri, ca prin mila lui Dumnezeu să te îngrijeşti de pământeni. Văzând frumuseţea virtuţilor tale, prea fericite Ioane, aşa îţi strigăm:

Bucură-te, căci de mic copil cu evlavie ai fost împodobit;
Bucură-te, cel ce cu frică şi cutremur voia lui Dumnezeu o ai împlinit;
Bucură-te, cel ce în tainice virtuţi harul dumnezeiesc l-ai arătat;
Bucură-te, ascultător din depărtare al celor aflaţi în suferinţă;
Bucură-te, grabnic ajutător plin de iubire pentru aproapele tău şi pentru mântuirea lui;
Bucură-te, bucuria tuturor celor ce în rugăciune se îndreaptă către tine cu grăbire;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Ioane, făcătorule de minuni al vremurilor din urmă!

Condacul 1

Alesule făcător de minuni şi slujitorule credincios al lui Hristos, care lumii întregi reverşi mirul cel de mult preţ al inspiraţiei duhovniceşti şi mulţimea minunilor tale. Noi cu dragoste te lăudăm şi-ţi cântăm ţie acestea: ***Bucură-te, Sfinte ierarhe Ioane, făcătorule de minuni al vremurilor din urmă!***

Rugăciune către Sfântul ierarh Ioan, făcătorul de minuni al vremurilor din urmă

O, sfinte ierarhe Ioane, părintele nostru, bunule păstor şi tainicule văzător al sufletelor omeneşti! Acum te rogi înaintea Prestolului dumnezeiesc, precum singur ai zis: "Deşi am murit, sunt viu", roagă-L pe Dumnezeu Cel Atotmilostiv să ne dăruiască iertare de păcate, ca să ne recăpătăm puterea duhovnicească, să scăpăm de amărăciunea acestei lumi şi să strigăm către Domnul, ca să ne dea smerenie şi inspiraţie duhovnicească, cuget dumnezeiesc şi duh evlavios în toate căile noastre.

Tu care ai fost ocrotitor milostiv al orfanilor şi îndrumător încercat pe pământ, fii acum călăuză şi pentru noi, ca un nou Moise, iar în discordiile bisericeşti povaţă atotcuprinzătoare a lui Hristos. Ascultă plângerea tinerilor descumpăniţi şi de îndrăcire cuprinşi; scutură lâncezeala plictiselii abătută asupra păstorilor, slăbiţi de atacurile lumii acesteia şi care zac ţintuiţi de duhul toropelii zadarnice.

Cu lacrimi te rugăm pe tine, o, închinătorule înflăcărat, vino şi la noi, cei care în negura patimilor suntem afundaţi, aşteptând îndrumările tale părinteşti.

Luminează-ne cu lumina neînserată unde te afli tu acum, rugându-te pentru fiii tăi, împrăştiaţi pe toată suprafaţa pământului, dar îndreptaţi cu iubirea lor plăpândă către lumină, acolo unde sălăşluieşte Hristos, Dumnezeul nostru, Căruia I se cuvine cinstea şi Împărăţia, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin!

(Acatistul Sfântului Ioan Maximovici a fost alcătuit în cinstea dascălului său de către părintele ieromonah Serafim (Rose) de la PlatinA (California) în slavonă şi încuviinţat de către preasfinţitul Nectarie (Kontevici) de Seattle.)

Viaţa Sfântului Ioan Maximovici

Sfântul Ioan Maximovici (1896 -1966) este considerat de către creştinii ortodocşi de pretutindeni, ca fiind cel mai mare sfânt al secolului XX. Manifestând diferite forme de sfinţenie, el a fost în acelaşi timp un mare teolog inspirat de Dumnezeu şi "nebun întru Hristos", un zelos ierarh misionar şi un apărător al săracilor, un ascet desăvârşit şi un părinte iubitor pentru orfani. Asemeni lui Moise, el şi-a scos turma din robie, conducând-o din China în lumea liberă.

Urmaş al primilor apostoli, el a dobândit de la Dumnezeu puterea de a tămădui sufletele şi trupurile suferinde. Străbătând valul timpului şi spaţiului, el cunoştea şi răspundea gândurilor oamenilor, înainte ca aceştia să şi le exprime.

Fericitul Ioan răspândea o putere ce-i atrăgea pe oameni mai mult chiar decât nenumăratele sale minuni. Aceasta era ***puterea iubirii lui Hristos - marea taină inaccesibilă înţelegerii lumeşti.***

Acum în Ceruri, el continuă să se roage şi să-i viziteze pe cei ce-l cheamă în ajutor, după cum mărturisesc minunile şi tămăduirile înregistrate peste tot în lume. La 2 iulie, 1994, în America a avut loc proslăvirea arhiepiscopului Ioan de San-Francisco, ierarh al Bisericii Ortodoxe Ruse din diasporă.

Patria arhiepiscopului Ioan a fost înfloritoarea regiune Harkov, din sudul Rusiei. Aici, pe moşia Adamovka, în ilustra familie de nobili Maximovici, în data de 4 iunie 1896, părinţilor Boris şi Glafira li s-a născut un fiu. La sfântul botez a primit numele de Mihail - în cinstea sfântului arhanghel al Domnului. Neamul Maximovici era renumit din vechime prin evlavia şi patriotismul său.

Cel mai strălucit reprezentant al acestei familii de viţă veche era sfântul ierarh Ioan, mitropolitul Tobolskului, cunoscut scriitor şi poet duhovnicesc, luminător al Siberiei, care a trimis prima misiune ortodoxă în China şi a săvârşit numeroase minuni. El a fost canonizat în 1916, iar sfintele sale moaşte se păstrează până în zilele noastre la Tobolsk. Cu toate că sfântul ierarh Ioan a murit la începutul secolului al XVlIl-lea, duhul acestuia a purces asupra urmaşului său îndepărtat, care mai târziu i-a purtat numele.

Mihail era un copil bolnăvicios, firav şi blând. Nu-i plăceau jocurile zgomotoase şi deseori era adâncit în gândurile sale. Iubea animalele, mai ales câinii. În copilărie se deosebea printr-o religiozitate profundă. ***Colecţiona icoane, cărţi duhovniceşti şi istorice. Cel mai mult îi plăcea să citească Vieţile sfinţilor.***
Moşia familiei Maximovici se afla în vecinătatea mănăstirii Sviatogorsk. Tânărul Mihail, "monah din copilărie", îşi petrecea toată vara la mănăstire.

La vârsta de 11 ani a fost trimis la şcoala militară din Poltava. În aceşti ani l-a întâlnit pe episcopul Teofan al Poltavei, vestitul ascet, care a rămas pentru el un model de sfinţenie până la sfârşitul vieţii.

- În 1914, Mihail a absolvit şcoala de cadeţi şi, urmând vocaţiei sale intime, a hotărât să intre la Academia Duhovnicească de la Kiev. Părinţii însă au insistat să se înscrie la facultatea de drept şi, din ascultare, el a renunţat la dorinţa sa. Anii de maturitate şi terminarea studiilor au coincis cu începutul groaznicei revoluţii, al cărei scop a fost să conducă lumea către anticreştinism.

- În 1921, în timpul războiului civil, emigrează la Belgrad împreună cu întreaga familie.
- În 1925 a absolvit facultatea de teologie.
- În 1926 a fost tuns în monahism şi hirotonit ca ierodiacon în mănăstirea Milkovo, luând numele de Ioan. La sfârşitul aceluiaşi an părintele Ioan a fost hirotonit ca ieromonah.
- Întru anii 1929-1934 a fost profesor şi diriginte la seminarul, teologic "Sfântul Ioan Botezătorul" din Bitol.
- În anul 1934 s-a luat hotărârea de a-l înainta la rangul de episcop.

În ceea ce-l priveşte pe însăşi părintele Ioan, nimic nu putea fi mai străin năzuinţelor sale decât acest lucru. ***Cineva, care-l cunoştea, povesteşte cum l-a întâlnit în acea vreme la Belgrad. El i-a spus că se afla în oraş din greşeală chemat în locul unui oarecare ieromonah Ioan, care urma să fie făcut episcop. A doua zi, el i-a comunicat acelei persoane că s-a creat o situaţie şi mai proastă decât crezuse el - anume pe el vor să-l facă episcop!***

Hirotonirea sa ca episcop a avut loc la 28 mai, anul 1934. Vlădica s-a dovedit a fi ultimul dintre episcopii hirotoniţi de mitropolitul Antonie (Hrapovitki). A fost trimis în China, în eparhia Shanghaiului. Aici el desfăşoară o activitate rodnică în organizarea unor societăţi filantropice şi de binefacere, aplanează conflicte religioase, ridică o catedrală.

Odată cu venirea comuniştilor la putere, colonia emigranţilor ruşi din China a fost nevoită să se refugieze şi de acolo, majoritatea prin insulele arhipelagului filipinez. În 1949, în insula Tubabao, în lagărul pentru refugiaţi locuiau aproximativ cinci mii de refugiaţi. Insula se afla în calea uraganelor sezoniere. Într-o convorbire cu localnicii, un rus a menţionat teama sa de uragane, însă aceştia i-au spus că nu există motive de îngrijorare, întrucât ***"sfântul vostru binecuvântează lagărul în fiecare noapte din toate cele patru părţi".*** După ce lagărul a fost evacuat, un uragan devastator s-a năpustit asupra insulei.

- În anul 1951, arhiepiscopul Ioan este trimis în Europa, mai întâi la Paris, apoi la Bruxelles.

În Europa Occidentală, Vlădica acordă un interes constant nu numai diasporei ruse, pentru care trudea neobosit, ca şi la Shanghai, ci şi populaţiei locale. El primeşte sub jurisdicţia sa Bisericile Ortodoxe din Olanda şi Franţa. Unicul preot ortodox al Misiunii de la Madrid a fost hirotonit de el.

În ceea ce priveşte America - aici activitatea sa de arhipăstor s-a realizat cel mai deplin. Vlădica Ioan poate fi considerat ocrotitorul adevăratei Ortodoxii în Lumea Nouă.

- În anul 1962, la cererea unor numeroşi credincioşi, ce-l cunoşteau de la Shanghai, Vlădica a fost invitat la San-Francisco, cea mai mare eparhie ortodoxă din America.

La San-Francisco, Vlădica Ioan a găsit comunitatea scindată şi construcţia marii catedrale în cinstea icoanei Maicii Domnului Bucuria tuturor scârbiţilor oprită. Vlădica Ioan s-a adresat credincioşilor cu rugămintea de a face donaţii pentru continuarea lucrărilor. Acest apel a trezit un entuziasm neobişnuit în rândul ortodocşilor americani. Pacea a fost restabilită şi construcţia catedralei dusă la bun sfârşit.

- În 1963, cu blagoslovenia Vlădicăi a fost întemeiată Frăţia preacuviosului Gherman din Alaska, devenită ulterior cel mai important centru misionar ortodox din California.

Arhiepiscopul Ioan Maximovici a rămas credincios până la sfârşit căii alese de el, de a sluji cu devotament Biserica. Cei ce l-au cunoscut în ultimii ani ar fi putut evidenţia, probabil, două trăsături principale ale caracterului său. Înainte de toate - stricteţea în tot ce se referea la Biserică şi la Tradiţie. Era un apărător consecvent al calendarului bisericesc (iulian) de stil vechi, cu toate că întreţinea relaţii cu unele Biserici de stil nou; interzicea clerului său să participe la slujbele comune "inter-creştine" din cauza canonicităţii îndoielnice a unora dintre participanţi. Activitatea ecumeniştilor creştini i se părea la fel de îndoielnică.
Precum Părinţii din vechime, care s-au văzut siliţi să acorde o atenţie specială ereziilor triadologice şi hristologice, arhiepiscopul Ioan a opus o rezistenţă statornică celor mai "actuale" erezii ale contemporaneităţii - denaturării dogmei ortodoxe despre Fecioara Maria în cadrul sofiologiei. Actualitatea scrierilor ereziologice ale Vlădicăi Ioan se aprofundează prin aceea că actualele mişcări "marianice" manifestă o afinitate spirituală evidentă cu religiozitatea paracreştină.

Cu toate acestea Vlădica a rămas în memoria credincioşilor nu prin severitatea sa, ci, dimpotrivă, prin blândeţea, veselia şi chiar prin ceea ce se numeşte "nebunie întru Hristos".

Ultimii ani ai vieţii arhiepiscopului Ioan au fost amărâţi de atacurile şi persecuţiile adversarilor săi, cărora le răspundea totdeauna fără a se plânge sau a învinui pe cineva, cu un calm netulburat.

Împlinise abia şaptezeci de ani, când a murit, însingurat, cum a şi fost mereu de când devenise arhiereu.

În 1966, după trecerea în veşnicie a arhiepiscopului Ioan, în presă au apărut numeroase materiale atestând sfinţenia sa: tămăduirile miraculoase, exorcizarea demonilor, ascetismul riguros al vieţii sale, privegherea în timpul nopţii, apariţiile sale după moarte, darul clarviziunii, pogorârea vizibilă a flăcărilor în timpul sfintei liturghii, prigoana feroce la care a fost supus şi, în sfârşit, ceea ce nu toţi au fost capabili să preţuiască (poate din cauză că acest aspect al sfinţeniei era practic incompatibil cu rangul de arhiepiscop) - nebunia lui pentru Hristos.

Vlădica îşi orânduia viaţa întemeindu-se pe Legea lui Dumnezeu, fără să se gândească cât de imprevizibile şi chiar stranii pot apărea faptele sale celor ce se conduc după criterii pur omeneşti.

De obicei mergea pe jos, adesea desculţ, vizitând spitale, aziluri şi ospicii. Slujea desculţ şi în biserică. Vlădica era cunoscut ca sfânt nu numai printre creştinii ortodocşi, ci şi în rândul credincioşilor de alte confesiuni.

Aşa, bunăoară, în una din bisericile catolice din Paris, preotul încerca să trezească interesul tinerilor faţă de credinţă prin următoarele cuvinte: ***"Afirmaţi că în prezent nu se mai întâmplă minuni, nu mai există sfinţi. De ce să vă prezint dovezi teoretice, când astăzi pe străzile Parisului umblă un sfânt - sfântul Jean cel Desculţ!"***

În toate spitalele europene se ştia despre acest arhiereu, care era în stare să se roage toată noaptea pentru un muribund. Era chemat la căpătâiul bolnavului - fie el catolic, protestant, ortodox, evreu sau oricare altul - pentru că atunci când el se ruga, Domnul era milostiv.

Era cunoscut şi venerat în întreaga lume. La Paris, dispecerul căii ferate reţinea plecarea trenului până la venirea "Arhiepiscopului rus".

Însemnătatea sfântului Ioan Maximovici pentru omenirea secolului XX nu poate fi estimată. El a fost denumit de întreaga lume ortodoxă - făcătorul de minuni al Shanghaiului, Europei Occidentale şi America de Nord.

În epoca Universalei secătuiri duhovniceşti, a celor mai mari cataclisme sociale şi a rătăcirii minţilor, el a crezut de cuviinţă să trăiască aşa cum au trăit marii asceţi ai Fivaidei şi Palestinei, care, ***exprimându-ne prin cuvintele sfântului Siluan Athonitul, iubindu-L pre Dumnezeu, L-au iubit până la urmă.***

În secolul nostru nemilos şi şovăielnic, acest sfânt s-a asemănat marilor ierarhi din vechime, trezind o astfel de dragoste şi veneraţie în rândul creştinilor, încât odată cu sfârşitul Vlădicăi a început parcă un nou capitol al vieţii sale - cinstirea sa de către întreaga lume ortodoxă.

În zilele noastre de neputinţă duhovnicească asceţii au devenit rari. Fie că viaţa acestui ascet să-i însufleţească pe dreptcredincioşii creştini ai vremurilor din urmă, să nu se lase cuprinşi de laşitate în evlavioasa lor trudă. ***Fie ca viaţa lui să le arate că, contrar slăbiciunilor şi neajunsurilor noastre "Iisus Hristos ieri şi azi şi în veci este acelaşi"*** (Evr. 13. 8) ***şi că nu există nimic mai plăcut lui Dumnezeu şi mai salvator pentru omenire, decât viaţa sfântă pentru Hristos, oglinda căruia a fost arhiepiscopul Ioan Maximovici.*** În prezent, ***numele lui a început să fie identificat cu chipul unui curajos şi îndrăzneţ erou al credinţei, înfăptuind minuni pretutindeni şi întotdeauna.***

Putem să nu ne îndoim de asta, aşa apare chipul său, dacă vom contempla viaţa lui din punct de vedere duhovnicesc. Dar, să ne amintim că, mulţi slujitori ai Bisericii, clerici "conştienţi" şi ierarhi de vază l-au respins şi chiar dispreţuit pe Ioan Maximovici în timpul vieţii.

Într-adevăr, privit nepărtinitor, dintr-o parte, el reprezenta o imagine şocantă: încovoiat, cu părul zburlit," cu veşminte uzate, cu o vorbire defectuoasă, sunând uneori mai mult ca un gângurit copilăresc." Fermitatea voinţei sale, îndreptată către cele dumnezeieşti, anume acea calitate ce i-a permis să cucerească astfel de culmi ale ascetismului, era considerată drept orgoliu şi obstinaţie gratuită. În ochii multora el nu era decât un bătrân încăpăţânat şi excentric, insistând asupra ideilor sale "absurde" cu privire la treburile de care s-ar cădea să se ocupe Biserica. Dar ceea ce-i irita cel mai mult pe "înţelepţii lumii acesteia", era imposibilitatea de a-l folosi în interesul uneia sau alteia din clicile sau partidele lor. El era liber înaintea lui Dumnezeu. Pe scurt, el era "priveliştea"' lumii acesteia, după cuvântul sfântului apostol Pavel.

Lumea, care zace în răutate şi a cărei prinţ este diavolul, caută să minimalizeze influenţa fericitului Ioan. Cu toate că evlavia nu poate avea "succes" în agonisirea

bunurilor acestui pământ decăzut şi stricat însă, astfel de sfinţi, ca fericitul Ioan Maximovici, devin biruitori în faţa veşniciei şi a înfricoşătoarei Judecăţi.

Actuala ofensivă a răului nu trebuie să ne constrângă să admitem pasiv triumful necredinţei, datoria noastră fiind de a apăra binele de asaltul lumii acesteia. ***Dacă vrem să fim cucernici, trebuie să fim eroi - aşa cum a fost sfântul Ioan Maximovici. Trebuie să fim gata să jertfim bunul nostru renume, statutul nostru personal sau social, să renunţăm la "respectabilitatea" noastră, vestind puterea de neînvins a lui Dumnezeu, preaslăvit întru sfinţii Săi.***

Divergenţele de păreri, legate de venerarea sfântului, nu sunt deloc ceva nou în Biserică. Bunăoară, noi îl cunoaştem şi-l iubim pe sfântul Serafim de Sarov ca pe un mare sfânt rus, dar cu mult mai puţin sunt cunoscute proporţiile umilirii, la care a fost supus preacuviosul Serafim în timpul vieţii sale, chiar din partea unor slujitori ai Bisericii, cât şi eforturile de a şterge amintirea lui printre credincioşi.

Necătând însă la tentativele diavoleşti de a eclipsa imaginea binefăcătoare a sfinţilor, ***Hristos a promis că porţile iadului nu vor birui Biserica*** (Mt. 16,18).

Fără îndoială că fericitul Ioan a fost trimis ca un dar de la Dumnezeu oamenilor vremurilor de apoi. În epoca, când surogatul a devenit o normă în toate sferele vieţii, când adevăratul Duh al credinţei lui Hristos a devenit atât de rar, încât majoritatea au uitat de însăşi existenţa lui, sfântul Ioan poate fi considerat un model al autenticităţii duhovniceşti.

Într-un anumit sens el este un etalon, care ne permite să evaluăm cine şi ce este veritabil în vremurile noastre tulburi. ***Iar unitatea sa de măsură nu este altceva decât curata dragoste creştinească, proprie fericitului Ioan şi pe care o răspândea în jurul său cu dărnicie.*** Cu această dragoste străduinţa pentru trăirea duhovnicească capătă un rost. Iar fără ea, tot ce rămâne din relaţiile omeneşti şi viaţa bisericească, va fi un fel de deşertăciune sau alta, exprimată prin calomnii şi curse perfide sau, dimpotrivă, în linguşeli şi laude reciproce.

Fericitul Ioan a dat tonul potrivit al adevăratului apostolat în lumea modernă. Pe măsură ce un număr tot mai mare de oameni se alătură Bisericii Ortodoxe, înainte de apropierea ultimei dezlănţuiri a răului, fie ca ei să vadă în el îndrumătorul şi păstorul lor iubit, nesupus morţii.

Viaţa Sfântului ierarh Ioan Maximovici – unul dintre ultimii adevăraţi apostoli

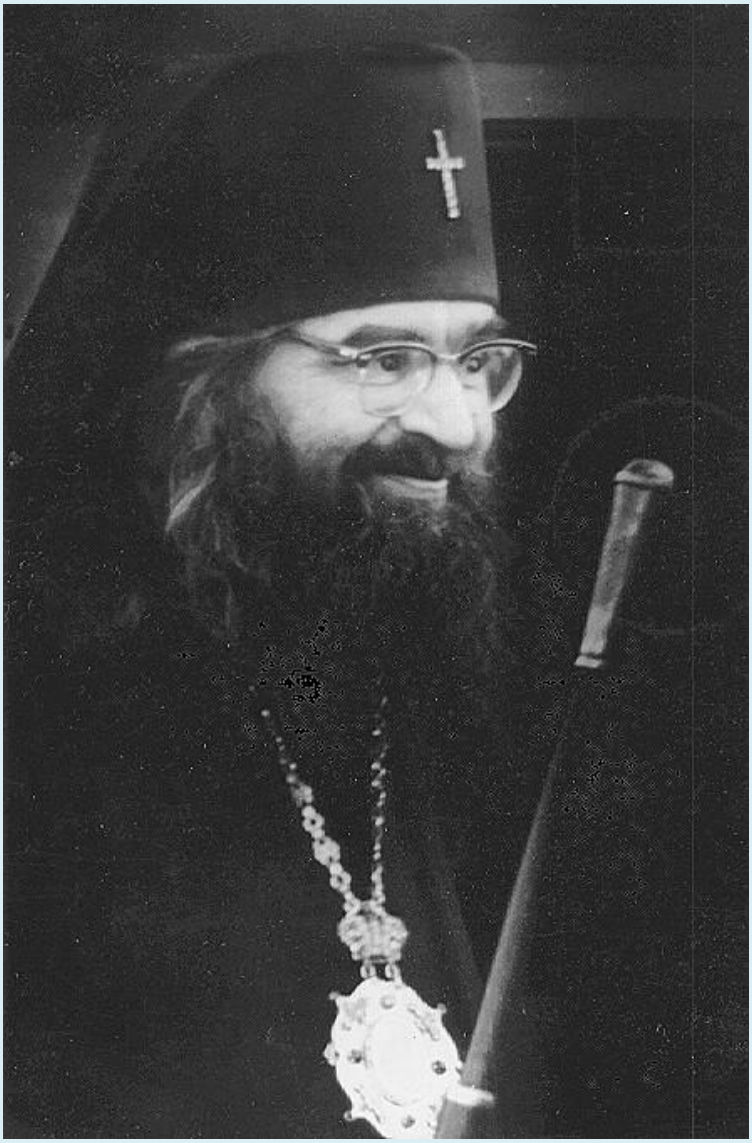

Marele ierarh şi făcător de minuni, cel ce a ţinut aprinsă flacăra Ortodoxiei mărturisitoare într-unul dintre cele mai prigonite veacuri ale Creştinătăţii, cel ce avea să umple întreg pământul cu minuni, ***Sfântul Ioan Maximovici, s-a născut în pământul Rusiei în ziua de 4 iulie a anului 1896, în satul Adamvka din Gubernia Harkov.***

Provenind din vestita familie nobilă Maximovici, din părinţii Boris şi Glafira, acesta ***a primit numele de Mihail, în cinstea Sfântului Arhanghel Mihail.***

Familia Maximovici era vestită în toată Rusia pentru cucernicia şi patriotismul ei. Cu siguranţă tânărul Mihail avea să păşească pe urmele celui mai vestit membru al acestei familii, Sfântul Ioan Maximovici, mitropolit de Tobolsk.

Copilăria

Misha Maximovitch, the future Archbishop John at age 15

Tânărul Mihail sau Mişa, după cum i se zicea, a fost un băiat deosebit încă din copilărie. Era foarte blând şi tăcut; se străduia să fie împăcat cu toată lumea, dar nu avea nici un prieten apropiat. Singurii lui prieteni erau animalele, îndeosebi câinii. Nu-i plăceau jocurile zgomotoase ale copiilor, ci prefera să mediteze la probleme existenţiale, numai de el ştiute. Era bolnăvicios şi mânca puţin; ca frate

mai mare, avea grijă de patru fraţi şi o soră mai mică. Îi plăcea să se joace de-a mănăstirea şi adeseori îi îmbrăca pe soldăţei în haine negre ca ale călugărilor.

Copilăria lui nu a fost una obişnuită ci încă de pe atunci, Mişa purta în sine trăsături nobile, evlavioase, ce ascundeau o adâncă gândire şi idealuri înalte. ***Copil fiind, îndeletnicirea lui de seamă era să colecţioneze icoane şi să lectureze cărţi bisericeşti sau istorice.***

Despre aceşti ani ai copilăriei Sfântului Ioan avea să mărturisească în predica de la hirotonia sa întru episcop: ***„Din primele zile în care am început să fiu conştient de mine, am dorit să slujesc adevărului şi dreptăţii. Părinţii au aprins în mine dorinţa de a apăra neclintit adevărul şi sufletul meu a fost fermecat de sufletul celor care-şi dăduseră viaţa pentru el”.***

Noaptea petrecea îndelung în rugăciune şi în citirea Sfintelor Scripturi. Din primii săi ani a fost un patriot rus înflăcărat astfel încât insufla şi celor din jurul lui respect pentru sfânta Rusie. Evlavia şi respectul pe care le impunea au determinat-o şi pe guvernanta sa, o franţuzoaică papistaşă, să se convertească la Ortodoxie.

Mergea adesea cu familia la Mănăstirea Sviatogorsk. Aici, tânărul Mihail avea să deprindă virtuţile călugăreşti – postul, înfrânarea, ascultarea şi îndelunga rugăciune. La vârsta de 11 ani, Mişa a fost trimis la şcoala de cadeţi din Poltava (Academia militară), unde învăţase şi tatăl său. Era un elev conştiincios şi bun la toate materiile.

Aici l-a cunoscut pe Sfântul episcop Teofan de Poltava, pe care l-a iubit cu tot sufletul său şi l-a slujit cu dăruire. În această perioadă Mişa s-a remarcat printr-o serioasă „abatere” disciplinară.

Adesea cadeţii mărşăluiau prin oraşul Poltava, iar în anul 1909 a fost o ocazie deosebit de solemnă, datorită celei de-a 200-a aniversări a victoriei ruseşti în bătălia de la Poltava.

Pe când treceau prin faţa catedralei din Poltava, cadetul Mihail s-a întors spre ea şi şi-a făcut semnul crucii. Băieţii au râs şi l-au defăimat, lucru pentru care a şi fost sancţionat de către autorităţi. Aflând însă marele prinţ Constantin Constantinovici de fapta sa, a dat ordin să nu fie mustrat şi l-a lăudat ca pe un erou pentru o astfel de faptă vrednică.

Misha Maximovitch in his early 20's

Student revoluţionar şi nesupus ateismului

În 1914, Mihail a absolvit şcoala de cadeţi şi apoi, urmând dorinţa părinţilor săi, a urmat cursurile Facultăţii de Drept din Harkov. Deşi era un student foarte bun, Mihail petrecea cel mai mult timp studiind vieţile sfinţilor ortodocşi şi în rugăciune. ***„În vreme ce studiam ştiinţele lumeşti, spunea el într-una din predici, m-am adâncit şi mai mult în cercetarea ştiinţei ştiinţelor, în cercetarea vieţii duhovniceşti”.***

Începe prigonirea Ortodoxiei, iar familia sa avea cu atât mai mult de suferit, fiind credincioasă cu înflăcărare ţarului ortodox, căci în 1917, începe înfricoşata revoluţie şi are loc căderea monarhiei. ***Curajosul Mihail a protestat vehement împotriva măsurilor antihristice de demolare a bisericilor, lucru pentru care a***

fost arestat în repetate rânduri. Eliberat însă, familia hotărăşte să părăsească Rusia şi împreună cu mulţi alţii s-au exilat la Belgrad.

Hirotonia

În 1921, în timpul războiului civil, împreună cu familia, a plecat la Belgrad. În 1924 a fost hirotesit citeţ în Biserica Rusă din Belgrad de către Mitropolitul Antonie. În 1925 a absolvit şi Facultatea de Teologie.

În 1926 Mitropolitul l-a tuns în monahism şi l-a hirotonit ierodiacon în mănăstirea Milkov, dându-i numele Ioan, după ruda sa îndepărtată, Sfântul Ioan Maximovici din Tobolsk.

Hieromonk John (center) with Carpatho-Russian

În acelaşi an, pe 21 noiembrie, a fost hirotonit ieromonah. La vârsta de 38 de ani este hirotonit intru episcop de Shanghai de către mitropolitul Antonie (Hrapovitki).

Sfântul Ioan Maximovici cu icoana Maicii Domnului din Kursk

Încredinţându-i cârja episcopală, Vlădica Antonie i-a zis, adresându-se mai multor arhierei: „Este foarte simplu; încercaţi să împliniţi doar două porunci: Slujeşte cum trebuie şi nu-ţi da aere. Mai presus de toate să iubiţi slujbele dumnezeieşti şi, de vreme ce nu veţi ridica nici un fel de pretenţii, veţi fi capabili să împliniţi aceste făgăduinţe la măsură deplină. Nu e nevoie de calităţi administrative la un ierarh. Dacă va privi rugăciunea ca pe prima lui datorie, administraţia va avea grijă de ea şi totul din jurul său se va îmbunătăţi de la sine”.

La hirotonirea episcopului Ioan, pe lângă ierarhii ruşi a participat şi renumitul teolog şi predicator sârb, Nicolae Velimirovici, cel care avea să-i devină mai târziu profesor şi prieten.

Profesor la Seminarul din Vitolia, Iugoslavia

Din 1924 şi până în 1927 Vlădica a predat religia la Şcoala Sârbă de Stat, iar din 1929 până în 1934 a fost profesor şi îndrumător la Seminarul sârb *Sfântul Ioan Teologul din Vitolia*. ***Aici slujea Sfânta Liturghie în limba greacă pentru comunitatea greacă şi cea macedoneană, care-l preţuiau foarte mult.***

Oraşul Vitolia se afla în eparhia Ohrida, al cărui episcop era Nicolae Velimirovici. Acesta, la fel ca şi mitropolitul Antonie, l-a preţuit şi l-a iubit pe Vlădica Ioan şi a avut o înrâurire bună asupra lui. Nu o dată a fost auzit spunând: „Dacă vreţi să vedeţi un sfânt în viaţă, mergeţi la Vitolia la Părintele Ioan”.

Avea o deosebită grijă faţă de studenţii lui, care-l iubeau ca pe propriul lor tată. Mergea noaptea prin dormitoare, ridica păturile care aluncaseră şi-i acoperea pe cei ce dormeau, făcând semnul Crucii asupra lor. Studenţii au dat mărturie că Vlădica Ioan nu dormea aproape deloc, niciodată în pat, ci doar o oră sau două în scaun sau jos în faţa icoanelor. ***După mulţi ani chiar el a recunoscut că nu mai dormise în pat de când intrase în monahism.***

Blândeţea şi smerenia sa erau asemenea celor din vieţile celor mai mari asceţi şi trăitori în pustie. Mânca numai atât cât îi era absolut necesar, ca să-şi întreţină trupul. *Pregătirea sa pentru Sfânta Liturghie era cu totul deosebită. Începând de joi mânca mai puţin. Vineri şi sâmbătă nu mânca aproape deloc, până când Duminica slujea Liturghia. Orice rugăciune de-a sa era vibrantă; le ştia pe de rost şi le spunea cu o intonaţie deosebită.* Avea o memorie neobişnuită, recita oricând din Sfânta Evanghelie pasaje întregi; cunoştea personalitatea şi trăsăturile oricărui student, aşa încât putea spune fără întârziere când şi cum a răspuns, ce a ştiut şi ce nu a ştiut.

Despre el studenţii aveau să mărturisească: ***„Ne-a devenit atât de apropiat, încât îl socoteam un frate mai mare, iubit şi preţuit. Nu era nici o sfadă, personală sau publică, pe care să nu o poată rezolva. Nu era întrebare căreia să nu-i poată da răspuns. Zi şi noapte se ruga pentru noi. În fiecare noapte avea grijă de noi ca un înger păzitor. Unuia îi aranja perna, altuia pătura”.***

Episcop de Shanghai

Sfântul Ioan Maximovici, la sosirea in Shanghai, noiembrie 1934

În 1934, Sfântul Ioan a fost trimis să conducă turma ruşilor din Shanghai. Aici s-a făcut repede cunoscut ca un păstor iubitor care se dăruia în întregime turmei sale, ajutându-i pe toţi, şi ca un om sfânt a cărui rugăciune săvârşea minuni.

Reception of Bishop John in Shanghai, 1934

Primul lucru pe care l-a făcut a fost să refacă unitatea Bisericii. A restabilit legăturile cu sârbii, cu grecii, cu ucrainienii. A devenit imediat ocrotitorul a diferite societăţi de caritate şi binefacere şi a luat parte în mod activ la munca acestora, cu deosebire după ce a văzut cât de strâmtoraţi erau cei mai mulţi dintre păstoriţii săi, refugiaţi din Uniunea Sovietică. Nu s-a dus niciodată la ceai la cei bogaţi, dar putea fi văzut oriunde erau oameni în nevoie, indiferent de oră sau de vreme.

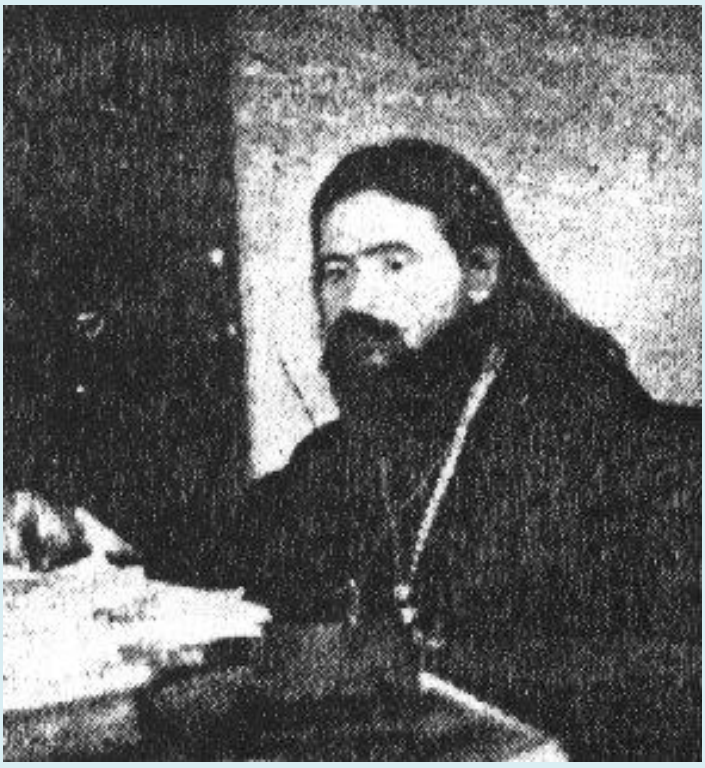

Bishop John in his office in Shanghai

A întemeiat o casă pentru orfani şi pentru copiii cu părinţi nevoiaşi, încredinţând-o ocrotirii cereşti a unui sfânt pe care-l preţuia foarte mult, Sfântul Tihon din Zadonsk, care iubea copiii. Vlădica însuşi aduna copiii bolnavi şi înfometaţi de pe străzile şi aleile întunecoase ale mahalalelor din Shanghai.

Shanghai: blessing the school children in the courtyard of the cathedral

Cu opt copii la început, orfelinatul a adăpostit mai târziu până la 100 de copii o dată şi în total cam 3500. Când au venit comuniştii, Vlădica a mutat întregul orfelinat, mai întâi pe o insulă din Filipine, apoi în America.

The Shanghai Cathedral, built under the direction of Bishop John

Miezul ascezei sale erau rugăciunea şi postul. Mânca o dată pe zi, la ora 12 noaptea. În prima şi ultima săptămână din Postul Mare, nu mânca deloc, iar în restul acestui post şi în cel al Crăciunului, mânca numai pâine de la altar. Din pricina postului aspru se spune că avea şi acel defect la maxilar, defect ce se accentua în timpul posturilor, lucru pentru care şi pronunţa mai greu cuvintele.

Slujea în catedrală în fiecare dimineaţă şi seară, chiar şi când era bolnav. Săvârşea zilnic Sfânta Liturghie, aşa cum avea să facă tot restul zilelor sale, şi, dacă dintr-un motiv oarecare nu putea, tot primea Sfânta Împărtăşanie.

„Odată, după cum mărturiseşte cineva, piciorul lui Vlădica era îngrozitor de umflat şi consiliul de medici, temându-se de o cangrenă, i-a prescris o spitalizare imediată, ceea ce Vlădica a refuzat categoric. Membrii Consiliului parohial, după ce l-au rugat îndelung să aibă milă şi l-au ameninţat că-l iau cu forţa, l-au silit pe Vlădica să accepte şi a fost trimis la Spitalul Rusesc în dimineaţa zilei dinaintea praznicului Înălţării Sfintei Cruci. La ora 6 însă Vlădica a venit la catedrală pe jos, şchiopătând şi a slujit. Într-o zi umflătura i-a dispărut în întregime”.

Vlădica purta haine din cel mai ieftin material chinezesc şi papuci sau sandale moi, totdeauna fără şosete, indiferent de vreme. ***Adeseori mergea desculţ, uneori după ce-şi dăduse sandalele unui sărac.*** Chiar şi slujea desculţ, lucru pentru care era criticat cu asprime.

Vindecă pe cei bolnavi

Lui Vlădica îi plăcea foarte mult să cerceteze pe cei bolnavi, lucru pe care-l făcea în fiecare zi, spovedind şi împărtăşind oameni. Dacă starea vreunui pacient devenea critică, Vlădica se ducea la el, la orice oră din zi şi din noapte, ca să se roage la căpătâiul lui.

În cele ce urmează redăm una din minunile neîndoielnice săvârşite prin rugăciunile lui Vlădica; aceasta a fost notată în arhiva Spitalului regional din Shanghai: ***„L.D. Sadcovskaia era foarte pasionată de sportul curselor de cai. Odată a fost aruncată jos de pe cal; s-a lovit cu capul de o piatră şi şi-a pierdut cunoştinţa. A fost adusă la spital în stare de inconştienţă. Un consiliu de medici a declarat în unanimitate că nu mai are nici o speranţă şi că este puţin probabil să mai trăiască până dimineaţa. Aproape nu mai avea puls; craniul era fracturat în mai multe locuri, astfel încât bucăţelele din el apăsau pe creier. Într-o astfel de stare ar fi murit pe masa de operaţie. Chiar dacă inima ei ar fi rezistat unei operaţii şi dacă aceasta ar fi reuşit, tot ar fi rămas surdă, mută şi oarbă. Sora ei, după ce a auzit toate acestea, a alergat la episcopul Ioan disperată, implorându-l să o salveze.***

Vlădica a ascultat-o: a venit la spital şi le-a poruncit tuturor să iasă din cameră, unde s-a rugat timp de vreo două ore. Apoi l-a chemat pe medicul şef şi i-a cerut să o examineze din nou. Ce uimit a fost doctorul să descopere că pulsul era normal! El a fost de acord să o opereze imediat, însă numai în prezenţa episcopului Ioan.

Operaţia a reuşit şi doctorii au fost uluiţi când pacienta şi-a căpătat cunoştinţa şi a cerut ceva de băut. Acum vede şi aude foarte bine. Încă trăieşte şi poate vorbi, poate vedea şi auzi”.

Astfel de minuni au fost nenumărate şi nu credem că este carte să le încapă.

Milostenia desăvârşită

Vlădica a cercetat şi închisoarea unde săvârşea Sfânta Liturghie pentru condamnaţi, pe o masă mică. Însă cea mai înaltă faptă de milostenie a Vlădicăi considerăm că a fost cercetarea celor bolnavi mintali şi a celor îndrăciţi, pe care-i deosebea limpede de ceilalţi.

În afara oraşului Shanghai se găsea un spital de boli mintale şi numai Vlădica avea puterea spirituală de a-i vizita pe aceşti oameni, îngrozitor de bolnavi. Le dădea

Sfânta Împărtăşanie, iar ei, uimitor, o primeau liniştiţi şi-l ascultau. Întodeauna aşteptau cu nerăbdare vizitele sale şi-l întâmpinau cu bucurie.

Pildă de jertfă şi curaj Vlădica nu se temea de nimic. În timpul ocupaţiei japoneze autorităţile din Japonia au încercat în toate chipurile posibile să subjuge colonia rusească. Această colonie a fost cuprinsă de confuzie şi de teroare, şi-n acel moment Vlădica Ioan, deşi prevenit de ruşii care colaborau cu japonezii, s-a declarat căpetenia vremelnică a coloniei ruseşti.

S-au făcut presiuni şi încercări de a-i convinge pe preoţii ruşi de pretutindeni să se supună „patriarhului" nou ales al Bisericii Sovietice. Cinci dintre cei şase ierarhi din Extremul Orient s-au supus; ***numai episcopul Ioan, rezistând oricărei încercări de convingere şi oricărei ameninţări, a rămas credincios Bisericii Ruse de peste hotare.***

Iar în 1946 a fost înălţat la rangul de arhiepiscop al tuturor credincioşilor ruşi din China. Odată cu venirea comuniştilor, ruşii din China au fost siliţi iarăşi să fugă, cei mai mulţi prin insulele Filipine.

Bishop John serving with Fr. David Chevchenko, August 30, 1948, Sindao, China. When the Soviet administration ordered the church to be locked, Bishop John did not hesitate to serve Liturgy in front of the church. In this particular picture he is serving a molieben

În 1949, aproximativ 5 000 de refugiaţi din China trăiau într-o tabără pe insula Tubabao din Filipine aşezată în faţa taifunurilor sezoniere.

Refuge camp in Tubabao, Philippines. In the background is the camp church

În timpul celor 27 de luni, cât a fost ocupată tabăra, insula a fost amenințată numai o dată de un taifun, care în cele din urmă și-a schimbat cursul și a ocolit-o. Aceasta numai datorită rugăciunilor episcopului Ioan, care în fiecare noapte binecuvânta tabăra din cele patru direcții.

După ce tabăra a fost evacuată aproape în întregime împreună cu episcopul Ioan, insula a fost măturată de un taifun îngrozitor, care a distrus în întregime tabăra.

Bishop John on the island of Tubabao in the Phillipines

Vlădica s-a zbătut şi-a ajuns la Washington D.C. pentru a mijloci şi a-şi aduce oamenii în America. Şi aproape toată tabăra a venit în lumea nouă din nou mulţumită lui Vlădica.

Visiting America for the first time, 1949

Arhiepiscop la Paris şi Apostol al Apusului

Paris 1950's

În 1951, episcopul Ioan a fost numit arhiepiscop în Arhiepiscopia Europei de Apus, a Bisericii Ruse din afara Rusiei, scaunul episcopal fiind la Paris şi apoi la Bruxelles. Vlădica a primit în jurisdicţia sa biserici ortodoxe locale, cum ar fi cea olandeză şi cea franceză, oferindu-le grija sa păstorească. Şi-a manifestat un interes deosebit pentru descoperirea şi cinstirea Sfinţilor apuseni dinaintea schismei romano-catolicilor, printre care mulţi erau necanonizaţi. Vlădica a devenit cunoscut pentru sfinţenia lui nu numai ortodocşilor, ci şi neortodocşilor.

Archbishop John's Paris "Cathedral", actually a garage church, in the 1950's. Before it stand Fr. Mitrophan, a disciple of Archbishop John

Într-una dintre bisericile catolice din Paris, un preot a încercat să-i inspire pe tineri cu aceste cuvinte: „Cereţi dovezi, spuneţi că în zilele noastre nu mai sunt nici minuni, nici sfinţi. De ce v-aş da dovezi teoretice, când astăzi umblă pe străzile Parisului un sfânt – Sfântul Ioan cel Sfânt?”.

Rezumând ceea ce înseamnă diaspora rusă, Vlădica Ioan scria: „Pedepsind poporul rus, Domnul i-a arătat în acelaşi timp calea spre mântuire, făcându-l propovăduitor al Ortodoxiei în întreaga lume”.

Tunis, 1955, with Hieromonk Mitrofan, at the consecration of the Church of the Resurrection

În 1962, marele prieten al Vlădicăi, arhiepiscopul Tihon, îmtâistătătorul scaunului de San Francisco, s-a retras la mănăstire, pe motiv de boală. În lipsa lui, din pricina unui conflict care a împărţit în două enoriaşii din San Francisco, este întreruptă construcţia unei noi catedrale. Ca răspuns la cererile miilor de enoriaşi din San Francisco, Sinodul îl numeşte pe Vlădica Ioan ca întâistătător al acestei imense eparhii a Bisericii Ruse din diasporă. Lui i-a revenit sarcina să stingă incendiul.

Archbishop John (center) serving with Bishop Nektary (left) and Bishop Savva (right) in the Convent of the Vladimir Mother of God, San Francisco, 1960's

Episcop de San Francisco

Leaving France for America

Sfântul Ioan ajunge în San Francisco pe 21 noiembrie 1962, de sărbătoarea Intrării în Biserică a Maicii Domnului. Biserica în care a intrat Vlădica era neterminată, dar în scurt timp, sub îndrumarea sa, pacea a fost restabilită într-o oarecare măsură şi catedrala a fost terminată.

During the building of the San Francisco Cathedral

Acest lucru avea să stârnească invidii şi Vlădica este atacat cu multe acuzaţii şi defăimări. A fost silit să apară în faţa unui tribunal pentru a răspunde unor acuzaţii fără noimă, că ar fi ascuns înşelăciuni financiare ale Consiliului parohial. Toţi cei implicaţi au fost achitaţi, însă astfel ultimii săi ani au fost plini de amarul defăimării şi prigonirii, cărora el le-a răspuns mereu fără a se plânge, fără să judece pe nimeni, cu o pace netulburată.

Pentru cei ce l-au cunoscut în ultimii săi ani, Vlădica era exigent atât cu sine însuşi cât şi cu ceilalţi. Stăruia asupra comportării cuviincioase în altar, neîngăduind nici măcar vorbitul. Expert în sfintele slujbe, corecta imediat greşelile şi scăpările din tipic. Femeilor nu le îngăduia să sărute crucile sau icoanele dacă aveau ruj pe buze. Vorbea împotriva spurcării ajunurilor şi zilelor de duminică sau de sărbătoare prin organizarea de baluri sau altfel de distracţii. Le-a interzis preoţilor să participe la întâlniri ecumeniste. Cel mai sever era cu privire la sfânta învăţătură ortodoxă.

Nimeni din cei care l-au văzut, nu pot uita privirea sa înfricoşătoare din momentul pronunţării *Anatemelor* împotriva ereticilor din Duminica Ortodoxiei.

In the New York Cathedral, 1964

Opreşte balul de Halloween

Un grup de ruşi organizaseră într-o noapte de sâmbătă un bal de Halloween. Spre marea durere a Vlădicăi, din catedrala din San Francisco au lipsit mai mulţi enoriaşi. După slujbă Vlădica s-a dus la locul unde balul încă mai continua. A urcat treptele şi a intrat în sală, spre uluirea totală a participanţilor. Muzica s-a oprit şi Vlădica, în tăcere desăvârşită, s-a uitat fix, cu asprime, la oamenii zăpăciţi, făcând înconjurul întregii săli încet, dinadins, cu cârja episcopală în mână. Nu a spus nici un cuvânt şi nici nu trebuia să o facă; numai vederea lui a stârnit mustrări de conştiinţă tuturor. Vlădica a plecat în tăcere, iar a doua zi la biserică a tunat cu indignare sfântă şi cu râvnă înflăcărată, chemându-i pe toţi la viaţa creştină cucernică.

Şi totuşi păstoriţii săi nu şi-l aduc cel mai bine aminte pentru asprimea sa, ci mai degrabă pentru blândeţea, veselia sa, chiar pentru ceea ce este cunoscut ca nebunie pentru Hristos.

După slujbă surâdea şi glumea cu băieţii care-l ajutau să slujească, lovindu-i uşor, în joacă, pe cei neascultători cu cârja în cap. Copiii îi erau cu desăvârşire devotaţi, în ciuda faptului că de obicei era foarte sever cu ei.

Nebun pentru Hristos

Vlădica era criticat uneori pentru că răsturna rânduiala obişnuită a lucrurilor. Adesea întârzia la slujbă (nu din cauza lui, ci pentru că vizitase vreun bolnav sau muribund) şi nu îngăduia să se înceapă fără el, iar când slujea el, slujbele durau destul de mult, căci nu îngăduia prescurtări în tipic. Obişnuia să apară neanunţat, în

diferite locuri şi la ore neaşteptate; adeseori vizita spitalele noaptea târziu şi întodeauna i se îngăduia să intre.

Din momentul în care mitropolitul Anastasie şi-a anunţat retragerea în 1964, arhiepiscopul Ioan a devenit cel mai important candidat care să-i urmeze ca mitropolit şi căpetenia Bisericii Ruse din afara Rusiei. La al doilea scrutin el a fost unul dintre cei doi candidaţi, diferenţa dintre ei fiind doar de un vot. Pentru a rezolva împărţirea egală a episcopilor, în noaptea aceea Vlădica l-a chemat pe cel mai tânăr dintre ierarhi, episcopul Filaret, în camera sa, unde l-a convins să primească responsabilitatea înfricoşătoare a acestei slujiri. A doua zi şi-a retras candidatura şi a recomandat alegerea episcopului Filaret, pe care episcopii l-au ales în unanimitate, văzând în această răsturnare de situaţie harul Duhului Sfânt.

Îşi prevede „sfârşitul”

Pascha 1966

În vreme ce alţii aşteptau de la el încă mulţi ani de slujire a Bisericii lui Hristos – căci era un ierarh relativ tânăr – el se pregătea pentru un sfârşit pe care-l prevăzuse cu cel puţin câteva luni înainte, cunoscându-şi pare-se chiar şi ziua.

Astfel, îi spusese directoarei orfelinatului unde stătea, care vorbea în primăvara lui 1966 de o întrunire a eparhiilor ce urma să fie ţinută acolo, trei ani mai târziu: „Nu voi fi aici atunci”.

De asemenea, în mai 1966 o femeie care-l cunoştea de 12 ani, a fost uimită să-l audă spunând: ***„Voi muri curând, la sfârşitul lui iunie… nu în San Francisco, ci în Seattle”.***

One of the last pictures of St. John, San Francisco, 1966

Pe când slujea încă în Paris, sora Zinaida Julem, o ucenică apropiată Vlădicăi, povesteşte: ***„Cunoşteam o doamnă, care avea probleme foarte serioase cu picioarele. După slujbe stătea mereu pe treptele cele mai de jos ale scării,***

aşteptându-l pe Fericitul Ioan să iasă din Biserică. Şi o dată i-a spus: „O, preasfinţia voastră, o să mor în curând". La care el a zâmbit şi a răspuns: „Nu, o să mor eu înaintea dumitale". Şi exact aşa s-a şi întâmplat. Vlădica a murit pe 19 iunie/ 2 iulie 1966, iar ea la numai câteva zile după aceea".

În data de 2 iulie, după ce a săvârşit Sfânta Liturghie, a petrecut 3 ore rugându-se în altar, şi s-a îndreptat spre camera sa, din casa parohială de lângă biserică, fără semne premergătoare de boală sau de suferinţă. S-a auzit că a căzut şi, fiind aşezat într-un scaun de cei care au alergat să-l aducă, şi-a dat ultima suflare cu pace şi foarte puţină durere vizibilă, în prezenţa icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului din Kursk, la care avea mare evlavie.

The chair in which Archbishop John died. St. Nicholas Parish House, Seattle, Washington

„Dacă au zi că am murit , să ştii că am fost ucis" Era bine cunoscut de toţi faptul că Vlădica Ioan era foarte invidiat şi stânjenea pe mulţi. Nu de puţine ori a fost prigonit chiar de fraţii săi co-liturghisitori.

***

Odată, după liturghia de Paşti, a rămas mult timp în altar. Iar când în sfârşit a ieşit, era alb ca varul şi a început să verse. Preşedinta Comitetului de femei al catedralei din Shanghai a adus repede o farfurie şi i-a dat-o. Au săpat o groapă şi au îngropat-o acolo. Episcopul fusese otrăvit de un preot, care mai târziu a locuit în Los Angeles şi a scris articole foarte josnice la adresa Vlădicăi, în ziarele ruseşti.

Mai apoi, când era pe moarte, suferind de cancer, arhiepiscopul Ioan s-a dus la el la spital ca să-i dea dezlegare de păcate, iar el s-a pocăit şi a reuşit să mărturisească fapta înainte să moară.

Tot sora Zinaida povesteşte că Vlădica Ioan, după ce a părăsit comunitatea din Paris, continua să corespondeze cu ucenicii care-i plângeau plecarea. Unul dintre fiii săi duhovniceşti a primit o scrisoare de la el, în care spunea: „Dacă auzi că am murit, să ştii că am fost ucis”. Şi la puţin timp după aceea am auzit trista veste că dragul nostru, fericitul Ioan s-a mutat la Domnul – relatează sora Zinaida.

Iarăşi, în seara dinainte de a pleca din Seattle, l-a uimit pe un om pentru care tocmai făcuse o slujbă cu cuvintele: ***„De acum nu o să-mi mai săruţi mâna”.***

Arătări minunate

Serving in Tunis 1952--Surrounded by Uncreated Light

La puţină vreme după moartea sa, ***un student de-al său de odinioară, părintele Ambrozie, a avut într-o noapte un vis: Vlădica purtând veşmintele de Paşti, plin de lumină, strălucind, tămâia catedrala şi i-a spus cu bucurie doar un cuvânt în timp ce-l binecuvânta: „Fericit”.***

The funeral of Archbishop John, San Francisco, 1966: the procession with the coffin

Multe alte persoane l-au văzut pe Vlădica în vise neobişnuite.

Directoarea căminului Sfântul Tihon din Zadonsk, de mult timp o slujitoare credincioasă a lui Vlădica, a avut un vis vrednic de luat în seamă. O mulţime de oameni îl purtau pe Vlădica în coşciug la biserică; Vlădica a înviat şi s-a aşezat în faţa uşilor împărăteşti, miruind oamenii; el atunci i-a spus următoarele: „Spune-le oamenilor: Deşi am murit sunt viu”.

Trupul său, depus în catedrala din San Francisco, a fost prohodit în psalmi şi în cântări, trei zile şi trei nopţi, neîncetat, de mulţime mare de ucenici care înţelegeau pierderea marelui păstor. Episcopii care slujeau, plângeau aşa de tare, încât lacrimile li se scurgeau pe obraz. În chip ciudat, era un simţământ de bucurie tăcută – după cum mărturisesc ucenicii, chiar dacă întreaga obşte, ca într-un glas, scotea valuri de suspine puternice.

Ucenicul care avea cu adevărat să-i urmeze învăţătura, Părintele Serafim Rose, zdruncinat de moartea Arhiepiscopului, a exclamat: „Unul dintre ultimii adevăraţi Apostoli a părăsit acest pământ şi cine oare ar putea să-i ia locul?”.

Preasfinţitul Ioan a fost canonizat de Sinodul din America în 2 iulie 1994, după ce mai înainte i-au fost examinate sfintele moaşte din cripta de sub catedrala diocezană a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu Bucuria tuturor celor necăjiţi, din San Francisco.

Sfintele sale moaşte întregi şi binemirositoare izvorăsc în toată vremea tămăduiri tuturor celor care aleargă cu credinţă la ajutorul Sfântului Ioan Maximovici, spre slava Dumnezeului nostru, care şi astăzi lucrează prin sfinţii Săi, pentru că Iisus Hristos, ieri şi azi şi în veci, este acelaşi (Evr. 13:8).

Bibliografie:

- Pr. Serafim Rose, Pr. Gherman Podmoşenski, „Fericitul Ioan Maximovici, Viaţa şi minunile”, Editura Sofia.
- „Noi minuni ale Sfântului Ioan de San Francisco, Arhiepiscopul cu moaşte întregi”, Editura Egumeniţa.
- Sfântul Ioan Maximovici, „Predici şi îndrumări duhovniceşti”, Editura Sofia.

(publicat in Atitudini, nr. 13)

Viaţa Sfântului Ioan Maximovici, Apostolul desculţ al Americii, Chinei si Occidentului

Documentar realizat de ROCOR (Biserica Ortodoxă Rusă din afara graniţelor, canonică), subtitrat în limba română, despre marele episcop făcător de minuni al secolului XX: http://vimeo.com/25902158#at=0

Viaţa Sfântului Ioan Maximovici – documentar:
http://www.biserica.tv/video/275/viata-sfantului-ioan-maximovici

Crâmpeie din viaţa Sfântului Ierarh Ioan Maximovici, Arhiepiscop de Shanghai şi San Francisco, mare făcător de minuni al secolului XX de Eugene (Cuviosul Serafim) Rose

Viaţa Fericitului Ioan 1896-1966

De numai şase luni a răposat în Domnul un ierarh al Bisericii lui Hristos a cărui viaţă a strălucit atât de nemaivăzut cu virtuţi creştineşti şi cu harul Sfântului Duh, încât a devenit un stâlp al Ortodoxiei adevărate şi o pildă de viaţă creştinească de însemnătate universală.

În Arhiepiscopul Ioan se uneau trei feluri de virtuţi creştineşti din cele mai înalte, pe care rareori le poţi întâlni laolaltă:

- cea a unui îndrăzneţ şi preţuit conducător al Bisericii;
- un ascet din tradiţia sfinţilor-stâlpnici, luând asupra sa cea mai aspră jertfă de sine; şi
- un nebun pentru Hristos, învăţând oamenii printr-o „nebunie" care se înălţa deasupra înţelepciunii acestei lumi.

Ceea ce urmează nu se poate numi o viaţă completă a Arhiepiscopului Ioan; este numai o selecţie a materialelor deja disponibile, prezentate în forma unei schiţe preliminare a vieţii acestui om sfânt. Ea a fost alcătuită de Frăţia Sfântul Gherman, întemeiată cu binecuvântarea Arhiepiscopului Ioan (care dorea să-l vadă canonizat pe părintele Gherman, după părintele Ioan din Kronstadt) pentru misiunea cuvântului tipărit. Acum, pentru a îndeplini această misiune, este datoria noastră să spunem adevărul despre acel om care a fost, în vremurile noastre întunecate, în care adevăratul creştinism aproape a dispărut, o întruchipare a vieţii în Hristos.

Lucrarea se sprijină în general pe experienţe personale şi pe mărturii ale unor oameni pe care cei care au alcătuit-o i-au cunoscut. În cuprinsul ei, referirile la Arhiepiscopul Ioan se fac cu termenul pe care îl folosesc ruşii când vorbesc despre episcopi şi când li se adresează: Vlădica. In engleză, acesta s-ar traduce prin „Master", dar cuvântul rusesc, folosit de sine-stătător, implică o familiaritate şi o dragoste care lipsesc din cel mai apropiat echivalent englezesc. Pentru cei care l-au cunoscut, Arhiepiscopul Ioan va fi pururea pur şi simplu Vlădica.

I.

Arhiepiscopul Ioan s-a născut la 4 iunie 1896, în satul Adamovka din gubernia Harkov, în sudul Rusiei. A fost membru al familiei de nobili ucraineni Maximovici, din care a făcut parte şi Sfântul Ioan din Tobolsk. Tatăl său, Boris, era căpetenia nobilimii dintr-o parte a guberniei Harkov, iar unchiul său era rector al Universităţii din Kiev. A primit la botez numele Mihail, ocrotitorul său ceresc fiind Arhanghelul Mihail. A fost un copil bolnăvicios şi mânca puţin.

Gimnaziul l-a făcut la Şcoala Militară Poltava, pe care a frecventat-o din 1907 până în 1914. Iubea acea şcoală, de care mai târziu îşi amintea cu drag. La terminarea ei a intrat la Universitatea Imperială Harkov, la Facultatea de Drept, pe care a absolvit-o în 1918, înainte ca Sovietele să o ia în stăpânire. A fost repartizat la Curtea districtuală din Harkov, unde a lucrat în vremea când Ucraina era condusă de Hatmanul Skoropadski şi pe când acolo era Armata Voluntarilor.

Harkov, locul unde Vlădica şi-a petrecut anii de formare, era un adevărat oraş al Sfintei Rusii, iar tânărul Mihail, sensibil la revelaţiile sfinţeniei, a dobândit acolo modelul vieţii sale viitoare.

Existau două icoane făcătoare de minuni ale Maicii Domnului, Oxerianskaia şi Eletskaia, care erau purtate de două ori pe an, într-o procesiune religioasă, de la mănăstirile unde erau păstrate cu sfinţenie la Catedrala Adormirii Maicii Domnului. La Mănăstirea Acoperământul Maicii Domnului, într-o grotă cu fresce de sub altar, se află moaştele Sfântului Arhiepiscop Meletie Leontovici, care, după moartea sa din 1841, i-a ajutat în chip minunat pe cei care i-au slujit la racla sa un parastas.

Încă din timpul vieţii Arhiepiscopul era cinstit pentru asceza sa aspră, îndeosebi pentru fapta ascetică a lipsirii de somn. Se ştia că petrecea nopţi întregi nemişcat, cu braţele ridicate, adâncit în rugăciune. A cunoscut mai dinainte ziua şi ora când avea să moară. Tânărul Mihail îl venera pe acest sfânt ierarh.

Astăzi se poate observa că Arhiepiscopul Ioan îi seamănă cel puţin în trei privinţe sfântului din Harkov:

- ***nu a dormit în pat vreme de 40 de ani;***
- ***şi-a cunoscut dinainte timpul morţii;***
- ***iar acum se odihneşte sub o catedrală, într-o capelă specială, unde aproape zilnic cei care îi cer ajutorul fac parastase şi citesc Psaltirea la racla sa.***

Este un caz unic de strămutare, cum s-ar spune, a unei părţi din Sfânta Rusie în America contemporană.

La Universitatea din Kiev, Vlădica îşi petrecea mai mult timp citind Vieţile Sfinţilor decât mergând la cursuri; cu toate acestea era un student foarte bun. ***Este limpede că se vedea încă de la acea vârstă faptul că îi imita pe Sfinţi, de vreme ce Arhiepiscopul Antonie de Harkov, una dintre marile personalităţi ale Bisericii din acele vremuri (mai târziu Mitropolit, cel dintâi candidat la Scaunul Patriarhal al Moscovei şi primul Ierarh al Bisericii ruse din afara Rusiei) a făcut eforturi deosebite ca să îl cunoască şi apoi l-a ţinut pe tânăr aproape de el şi i-a îndrumat formarea duhovnicească.***

- În 1921, în timpul Războiului Civil Rus, Vlădica, împreună cu părinţii, fraţii şi sora sa, a fost evacuat în Belgrad, unde şi el, şi fraţii săi s-au înscris la Universitatea din oraş. Unul dintre fraţi a absolvit Facultatea Tehnică şi a devenit inginer, celălalt a terminat Dreptul şi lucra în poliţia iugoslavă.

- În 1924 Vlădica a fost hirotesit citeţ în biserica rusă din Belgrad de către Mitropolitul Antonie, care a continuat să aibă o influenţă foarte însemnată asupra lui; iar Vlădica, la rândul său, avea cel mai profund respect şi devotament pentru mai-marele său.
- Vlădica a terminat în 1925 Facultatea de Teologie. În aniii studenţiei şi-a câştigat pâinea vânzând ziare.
- În 1926 Mitropolitul Antonie l-a tuns: în monahism şi l-a hirotonit ierodiacon în Mănăstirea Milkov, dându-i numele Ioan, după ruda îndepărtată a lui Vlădica, Sfântul Ioan Maximovici din Tobolsk. În acelaşi an, pe 21 noiembrie, Vlădica a fost hirotonit ieromonah de către Episcopul Gavriil de Celeabinsk.
- Din 1925 până în 1927 Vlădica a predat religia la Şcoala Sârbă de Stat, iar din 1929 până în 1934 a fost profesor şi îndrumător la Seminarul Sârb Sfântul Ioan Teologul din Bitolia. ***Aici slujea Sfânta Liturghie în limba greacă pentru comunitatea greacă şi cea macedoneană, care îl preţuiauu foarte mult.***

Oraşul Bitolia se afla în eparhia Ohrida, al cărei episcop din acele vremuri era Nicolae Velimirovici – un "Gură de Aur al sârbilor", cunoscut predicator, poet, scriitor, organizator şi întemeietor al mişcării religioase populare. Acesta, la fel ca şi Mitropolitul Antonie, l-a preţuit şi l-a iubit pe tânărul ieromonah Ioan şi a avut o înrâurire bună asupra lui. Nu o dată a fost auzit spunând:
- Dacă vreţi să vedeţi un sfânt în viaţă, mergeţi la Bitolia la părintele Ioan.

Căci, într-adevăr, începuse să devină limpede că acesta era un om cu totul extraordinar. Studenţii lui au fost primii care au descoperit ceea ce a fost poate cea mai mare faptă de asceză a lui Vlădica. Mai întâi au observat că rămânea treaz mult timp după ce toţi ceilalţi se culcau; mergea noaptea prin dormitoare, ridica păturile care alunecaseră şi îi acoperea pe cei ce dormeau şi nu bănuiau nimic, făcând Semnul Crucii deasupra lor.

În cele din urmă s-a descoperit că nu dormea aproape deloc, niciodată în pat, îngăduindu-şi în fiecare noapte numai o oră sau două de odihnă incomodă, stând jos sau încovoiat pe podea, rugându-se în faţa icoanelor. ***După mulţi ani chiar el a recunoscut că nu mai dormise în pat de când intrase în monahism.***

O astfel de practică ascetică este foarte rară, însă nu neîntâlnită în tradiţia ortodoxă. Marele întemeietor al monahismului cenobit din secolul al IV-lea, Sfântul Pahomie cel Mare, când a primit Regula vieţii monahale de obşte de la un înger, a auzit cu privire la somn cele ce urmează: „Iar ei (călugării) nu vor

dormi culcaţi, ci le vei face scaune aşa încât atunci când stau jos să îşi poată sprijini capul." (Regula 4)

Arhiepiscopul Averchie de la Mănăstirea Sfânta Treime din Jordanville, pe atunci tânăr ieromonah, a fost martor al impresiei puternice pe care o făcuse Ieromonahul Ioan asupra studenţilor seminarişti. Când se întorceau acasă în vacanţă, aceştia vorbeau de îndrumătorul lor extraordinar care se ruga neîncetat, slujea Sfânta Liturghie sau cel puţin primea Sfânta Împărtăşanie zilnic, ţinea posturi aspre, nu dormea niciodată culcat şi a cărui adevărată dragoste părintească le insufla idealurile înalte ale creştinismului şi ale Sfintei Rusii (Orthodox Russia, nr. 14 din 1966).

- În 1934 s-a hotărât ca Ieromonahul Ioan să fie înălţat la rangul de episcop. În ceea ce-l priveşte, nimic nu îi era mai străin.

O doamnă care îl cunoştea povesteşte cum l-a întâlnit atunci în tramvai în Belgrad. El i-a spus că este în oraş din cauza unei greşeli, fiind chemat în locul unui alt Ieromonah Ioan care urma să fie hirotonit episcop! Când s-au întâlnit a doua zi a informat-o că situaţia era şi mai gravă decât crezuse el: chiar pe el voiau să-l facă episcop! Când se împotrivise, spunând că nici nu se pune problema, fiindcă are un defect de vorbire şi nu poate pronunţa limpede, i se spusese doar că şi prorocul Moise avusese aceleaşi greutăţi.

Hirotonirea a avut loc pe 28 mai 1934. Vlădica a fost ultimul dintre nenumăraţii episcopi hirotoniţi de **Mitropolitul Antonie**, şi preţuirea extraordinară de care se bucura din partea venerabilului ierarh poate fi văzută şi într-o scrisoare pe care acesta a trimis-o Arhiepiscopului Dimitrie din Extremul Orient. Refuzând invitaţia de a se retrage în China, mitropolitul scrie: ***„… însă în locul meu, ca pe sufletul, ca pe inima mea, vi-l trimit pe Vlădica Episcopul Ioan. Acest om mic, firav, care arată aproape ca un copil, este de fapt o minune de tărie şi asprime ascetică în vremurile noastre de slăbire duhovnicească totală."*** (Orthodox Russia, nr. 13 din 1966.)

Lui Vlădica i-a fost încredinţată eparhia Shanghai.

II.

Vlădica a sosit în Shanghai la sfârşitul lui noiembrie, la Praznicul Intrării în Biserică a Maicii Domnului, şi a găsit aici o catedrală enormă neterminată şi un conflict de jurisdicţie care trebuia rezolvat. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să refacă unitatea Bisericii. A stabilit legături cu sârbi, cu greci, cu ucraineni.

A acordat o atenţie deosebită educaţiei religioase şi şi-a făcut o lege din a fi prezent la examenele orale de la orele de catehism din toate şcolile ortodoxe din Shanghai.

A devenit imediat ocrotitorul a diferite societăţi de caritate şi binefacere şi a luat parte în mod activ la munca acestora, cu deosebire după ce a văzut cât de strâmtoraţi erau cei mai mulţi dintre păstoriţii săi, refugiaţi din Uniunea Sovietică.

Nu s-a dus niciodată la ceai la cei bogaţi, dar putea fi văzut oriunde erau oameni în nevoie, indiferent de oră sau de vreme.

A întemeiat o casă pentru orfani şi pentru copiii cu părinţi nevoiaşi, încredinţând-o ocrotirii cereşti a unui sfânt pe care îl preţuia foarte mult, Sfântul Tihon din Zadonsk, care iubea copiii.

Vlădica însuşi aduna copiii bolnavi şi înfometaţi de pe străzile şi aleile întunecoase ale mahalalelor din Shanghai. Cu opt copii la început, orfelinatul a adăpostit mai târziu până la o sută de copii o dată şi în total cam trei mii cinci sute. Când au venit comuniştii, Vlădica a evacuat întregul orfelinat, mai întâi pe o insulă din Filipine, apoi în America.

Curând noua sa turmă şi-a dat seama că Vlădica era un mare ascet. ***Miezul ascezei sale erau rugăciunea şi postul.*** Mânca o dată pe zi, la ora 11 noaptea. În prima şi ultima săptămână din Postul Mare nu mânca deloc, iar în restul acestui post şi în cel al Crăciunului mânca numai pâine de la altar. Nopţile şi le petrecea de obicei în rugăciune, iar când, în cele din urmă, era epuizat îşi apleca capul pe podea şi fura câteva ore de somn înainte de răsărit. ***Când venea vremea să slujească Utrenia, cineva bătea la uşă, dar zadarnic; deschideau uşa şi îl găseau pe Vlădica ghemuit pe podea în colţul cu icoane, biruit de somn. Atins uşor pe umăr, sărea în sus, şi în câteva minute era în biserică la slujbă – cu apa rece scurgându-se din barbă, dar pe deplin treaz.*** Vlădica slujea în catedrală în fiecare dimineaţă şi seară, chiar şi când era bolnav. ***Săvârşea zilnic Sfânta Liturghie, aşa cum avea să facă tot restul zilelor sale, şi, dacă dintr-un motiv oarecare nu putea, tot primea Sfânta Împărtăşanie.***

Oriunde ar fi fost, nu pierdea nici o slujbă. ***„Odată, după cum mărturiseşte cineva, piciorul lui Vlădica era îngrozitor de umflat şi consiliul de medici, temându-se de o cangrenă, i-a prescris spitalizare imediată, ceea ce Vlădica a refuzat categoric. Apoi medicii ruşi au informat Consiliul parohial că nu-şi mai asumă nici o răspundere pentru sănătatea şi chiar pentru viaţa pacientului. Membrii Consiliului parohial, după ce l-au rugat îndelung să aibă milă şi l-au ameninţat***

că-l iau cu forţa, l-au silit pe Vlădica să accepte şi a fost trimis la Spitalul Rusesc în dimineaţa zilei dinaintea Praznicului înălţării Sfintei Cruci. La ora şase însă Vlădica a venit la catedrală pe jos, şchiopătând, şi a slujit. Într-o zi umflătura i-a dispărut în întregime."

Atenţia neîntreruptă pe care Vlădica o acorda jertfei de sine izvora din frica lui Dumnezeu, pe care o avea în tradiţia Bisericii primare şi a Sfintei Rusii.

Următoarea întâmplare, istorisită de O. Skopicenko şi adeverită de mulţi oameni din Shanghai, ilustrează grăitor credinţa sa cutezătoare, neclintită în Hristos. *„O doamnă, Menşikova, fusese muşcată de un câine turbat. Injecţiile antirabice ori le refuzase, ori le făcuse neglijent… Şi apoi a fost doborâtă de groaznica boală. Episcopul Ioan a aflat şi a venit la muribundă. I-a dat Sfânta Împărtăşanie, însă tocmai atunci ea a început să aibă o criză; a făcut spume la gură şi în acelaşi timp a scuipat Sfintele Daruri pe care tocmai le primise. Iar Vlădica a cules de pe jos şi a înghiţit Sfintele Daruri vomitate de bolnavă. Cei care erau cu el au strigat:*
- Ce faci, Vlădica ! Turbarea este foarte contagioasă! Dar Vlădica a răspuns liniştit:
- N-o să se întâmple nimic; sunt Sfintele Daruri. Şi, într-adevăr, nu s-a întâmplat nimic."

Vlădica purta haine făcute din cel mai ieftin material chinezesc şi papuci sau sandale moi, totdeauna fără şosete, indiferent de vreme. Adeseori mergea desculţ, uneori după ce îşi dăduse sandalele vreunui sărac. Chiar şi slujea desculţ, lucru pentru care era criticat cu asprime.

Se ştia deja că Vlădica era nu numai un drept şi un ascet, ci era şi atât de aproape de Dumnezeu, încât fusese înzestrat cu darul înainte-vederii şi rugăciunile lui săvârşeau vindecări: O povestire impresionantă, spusă de un martor ocular, Lidia Liu, aduce mărturie despre înălţimea duhovnicească a lui Vlădica.

*„Vlădica a venit în Hong Kong de două ori. E ciudat, dar eu, pe când nu-l cunoşteam încă, i-am scris, rugându-l să ajute o văduvă cu copii şi întrebându-l şi în legătură cu nişte probleme duhovniceşti, dar el nu mi-a răspuns. A trecut un an. Vlădica a venit la Hong Kong şi eu eram într-un grup mare care s-a dus să-l întâlnească la biserică. Vlădica s-a întors spre mine şi mi-a spus: **- Tu mi-ai scris scrisoarea aceea!** Am rămas uluită, căci Vlădica nu mă mai văzuse niciodată.*

S-a cântat o rugăciune, după care Vlădica, stând în picioare în faţa pupitrului, a ţinut o predică. Eu stăteam lângă mama şi amândouă am văzut o lumină care îl înconjura pe Vlădica până la pupitru – o strălucire cam de treizeci de cm în jurul lui. Acest lucru a durat destul de mult.

Când s-a terminat predica, uimită de un asemenea fenomen neobişnuit, i-am povestit ceea ce văzusem lui R.V.S., care ne-a spus:
- Da, mulţi credincioşi au văzut-o.
Şi soţul meu, care stătea puţin mai departe de noi, a văzut această lumină".

Lui Vlădica îi plăcea foarte mult să cerceteze pe cei bolnavi, lucru pe care îl făcea în fiecare zi, spovedind şi împărtăşind oamenii. Dacă starea vreunui pacient devenea critică, Vlădica se ducea la el la orice oră din zi şi din noapte, ca să se roage la căpătâiul lui.

În cele ce urmează redăm una dintre minunile neîndoielnice săvârşite prin rugăciunile lui Vlădica; aceasta a fost înscrisă în arhiva Spitalului Regional din Shanghai (sursă: N. Makovaia).

„L. D. Sadkovskaia era foarte pasionată de sportul curselor de cai. Odată a fost aruncată jos de pe cal; s-a lovit cu capul de o piatră şi şi-a pierdut cunoştinţa. A fost adusă la spital în stare de inconştienţă. Un consiliu de medici a declarat în unanimitate că nu mai are nici o speranţă şi că este puţin probabil să mai trăiască până dimineaţă. Aproape nu mai avea puls; craniul era fracturat în mai multe locuri, astfel încât bucăţele din el apăsau pe creier. Într-o astfel de stare ar fi murit pe masa de operaţie. Chiar dacă inima ei ar fi rezistat unei operaţii şi dacă aceasta ar fi reuşit, tot ar fi rămas surdă, mută şi oarbă.

Sora ei, după ce a auzit toate acestea, a alergat la episcopul Ioan disperată, implorându-l să o salveze. Vlădica a ascultat-o: a venit la spital şi le-a poruncit tuturor să iasă din cameră, unde s-a rugat timp de vreo două ore. Apoi l-a chemat pe medicul-şef şi i-a cerut să o examineze din nou. Ce uimit a fost doctorul să descopere că pulsul era normal! El a fost de acord să o opereze imediat, însă numai în prezenţa Episcopului Ioan. Operaţia a reuşit şi doctorii au fost uluiţi când pacienta şi-a recăpătat cunoştinţa şi a cerut ceva de băut. Acum vede şi aude foarte bine. Încă trăieşte şi poate vorbi, poate vedea şi auzi. O cunosc de treizeci de ani".

Vlădica cerceta şi închisoarea şi săvârşea Sfânta Liturghie pentru condamnaţi pe o masă mică, grosolană, însă cea mai grea îndatorire a unui păstor este să-i cerceteze

pe bolnavii mintal şi pe îndrăciţi – iar Vlădica îi deosebea limpede pe unii de ceilalţi. În afara oraşului Shanghai se găsea un spital de boli mintale şi numai Vlădica avea puterea spirituală de a-i vizita pe aceşti oameni îngrozitor de bolnavi. Le dădea Sfânta Împărtăşanie, iar ei, uimitor, o primeau liniştiţi şi îl ascultau. Întotdeauna aşteptau cu nerăbdare vizitele sale şi îl întâmpinau cu bucurie.

Vlădica era foarte curajos. În timpul ocupaţiei japoneze autorităţile japoneze au încercat în toate chipurile posibile să plece voinţei lor colonia rusească. Se făceau presiuni prin căpeteniile Comitetului Emigranţilor Ruşi. Doi dintre preşedinţii acestui Comitet s-au luptat să-i păstreze independenţa, şi drept urmare amândoi au fost omorâţi. Colonia rusească a fost cuprinsă de confuzie şi de teroare şi în acel moment Vlădica Ioan, deşi prevenit de ruşii care colaborau cu japonezii, s-a declarat căpetenia vremelnică a coloniei ruseşti.

În timpul ocupaţiei japoneze era foarte primejdios să mergi pe stradă noaptea şi cei mai mulţi aveau grijă să fie acasă înainte de a se întuneca. Vlădica însă, neluând în seamă primejdia, a continuat să îi cerceteze pe bolnavi şi pe nevoiaşi la orice oră din noapte, şi nu l-a atins niciodată nimic.

La sfârşitul războiului s-au făcut presiuni şi încercări de a-i convinge pe preoţii ruşi de pretutindeni să se supună „Patriarhului" nou-ales al Bisericii Sovietice. Cinci dintre cei şase ierarhi din Extremul Orient s-au supus; ***numai Episcopul Ioan, rezistând oricărei încercări de convingere şi oricărei ameninţări, a rămas credincios Bisericii Ruse de peste hotare.***

- Iar în 1946 a fost înălţat la rangul de Arhiepiscop al tuturor credincioşilor ruşi din China.

O dată cu venirea comuniştilor, ruşii din China au fost siliţi iarăşi să fugă, cei mai mulţi prin Insulele Filipine. În 1949 aproximativ cinci mii de refugiaţi din China continentală trăiau într-o tabără a Organizaţiei Internaţionale pentru Refugiaţi, pe insula Tubabao din Filipine, aşezată în calea taifunurilor sezoniere, care se abat asupra acelei părţi a Pacificului. În timpul celor 27 de luni, cât a fost ocupată tabăra, insula a fost ameninţată numai o dată de un taifun, care în cele din urmă şi-a schimbat cursul şi a ocolit-o.

Când un rus le-a spus filipinezilor că se teme de taifunuri, aceştia au replicat că nu trebuie să-şi facă griji, fiindcă „bărbatul vostru sfânt vă binecuvântează tabăra din patru direcţii în fiecare noapte". Era vorba despre Vlădica Ioan, căci nici un taifun nu s-a abătut asupra insulei câtă vreme a fost el acolo. După ce tabăra

a fost evacuată aproape în întregime, oamenii s-au stabilit prin alte locuri (mai ales în SUA şi Australia) şi nu mai rămăseseră decât vreo 200 de persoane pe insulă, aceasta a fost măturată de un taifun îngrozitor, care a distrus în întregime tabăra.

Vlădica s-a dus chiar el la Washington, D.C., pentru a-şi aduce oamenii în America. Şi aproape toată tabăra a venit în Lumea Nouă – din nou mulţumită lui Vlădica.

III.

- dată încheiată ieşirea turmei sale din China, în 1951 Arhiepiscopului Ioan i s-a încredinţat un nou câmp pentru străduinţele sale de păstor: Sinodul de episcopi l-a trimis în Arhiepiscopia Europei Apusene, scaunul episcopal fiind la Paris şi apoi la Bruxelles.

El era acum unul dintre ierarhii de frunte ai Bisericii Ruse din afara Rusiei şi i se cerea adesea să participe la întrunirile Sinodului din New York.

În Europa Apuseană, Vlădica s-a interesat foarte mult nu numai de ruşii din diaspora, pentru care s-a străduit neobosit, cu nevoinţe asemănătoare celor din Shanghai, ci şi de localnici. A primit în jurisdicţia sa Biserici ortodoxe locale, cea olandeză şi cea franceză, ocrotindu-le şi încurajând creşterea lor ortodoxă. ***A săvârşit Sfânta Liturghie în limba olandeză şi în franceză, aşa cum mai înainte slujise în greacă şi chineză şi cum avea să o facă mai târziu în engleză.***

Interesul şi dăruirea lui Vlădica pentru sfinţii Bisericii, despre care se părea că are deja cunoştinţe nesfârşite, s-au [extins] şi asupra sfinţilor Europei Apusene dinaintea schismei Bisericii Romano-Catolice, dintre care mulţi, cinstiţi numai local, nu erau cuprinşi în nici un calendar ortodox cu sfinţi. ***El a adunat Vieţile lor şi imagini cu ei şi apoi i-a prezentat Sinodului o listă lungă cu numele lor.***

În Europa Apuseană, la fel ca în China, oamenii au învăţat să se aştepte la orice lucru neprevăzut din partea lui Vlădica, căci ***el a continuat şi aici să-şi întemeieze viaţa pe legea lui Dumnezeu, negândindu-se la stânjeneala sau uimirea pe care acest lucru l-ar putea stârni uneori în cei călăuziţi mai mult de legile omeneşti.***

Odată Vlădica era în Marsilia şi a hotărât să slujească un parastas la locul uciderii nemiloase a regelui Serbiei, Alexandru. Nici unul dintre preoţii săi, dintr-o jenă neîntemeiată, nu a vrut să slujească alături de Vlădica. Chiar aşa, ce idee – să slujeşti în mijlocul străzii! Aşa că Vlădica s-a dus singur. Locuitorii

Marsiliei au fost uimiţi sa vadă un preot cu veşminte neobişnuite, cu părul şi barba lungi, mergând în mijlocul străzii cu o valiză şi o mătură. Fotografii de la ştiri l-au văzut şi l-au fotografiat. În cele din urmă s-a oprit, a măturat o bucată de trotuar, şi-a deschis valiza şi a început să scoată afară conţinutul acesteia. A pus un vultur pe locul măturat, a ars tămâie şi a început să slujească un parastas.

Vlădica a devenit cunoscut pentru sfinţenia lui nu numai ortodocşilor, ci şi neortodocşilor. ***Într-una dintre bisericile catolice din Paris, un preot a încercat să-i inspire pe tineri cu aceste cuvinte:***
- Cereţi dovezi, spuneţi că în zilele noastre nu mai sunt nici minuni, nici sfinţi. De ce v-aş da dovezi teoretice, când astăzi umblă pe străzile Parisului un sfânt - Saint Jean Nus Pieds (Sfântul Ioan cel Desculţ)?

Mulţi oameni mărturisesc despre minunile săvârşite de Arhiepiscopul Ioan în Europa Apuseană.

IV

În San Francisco, oraşul cu cea mai mare catedrală din Biserica Rusă din afara Rusiei, un prieten de-o viaţă al lui Vlădica, Arhiepiscopul Tihon, s-a retras din cauza problemelor de sănătate şi în lipsa lui construirea unei noi mari catedrale s-a oprit, o ceartă aprigă paralizând comunitatea rusească.

- La cererea stăruitoare a mii de ruşi din San Francisco care îl cunoscuseră în Shanghai, în 1962 Sinodul l-a trimis acolo pe Arhiepiscopul Ioan, ca pe singurul ierarh capabil să readucă pacea în comunitatea dezbinată. El a ajuns la locul ultimei sale misiuni ca episcop la exact douăzeci şi opt de ani după ce venise pentru prima dată în Shanghai: la sărbătoarea Intrării în Biserică a Maicii Domnului, pe 21 noiembrie (4 decembrie) 1962.

Sub îndrumarea lui Vlădica pacea a fost restabilită într-o oarecare măsură, paralizia comunităţii a încetat, iar catedrala a fost terminată. Însă chiar şi în rolul de făcător de pace Vlădica a fost atacat şi asupra sa s-au îngrămădit acuzaţii şi defăimări.

A fost silit să apară în faţa unui tribunal – încălcare bătătoare la ochi a canoanelor bisericeşti -, pentru a răspunde unor acuzaţii fără noimă, că ar fi ascuns înşelăciuni financiare ale Consiliului parohial. Toţi cei implicaţi au fost achitaţi; însă astfel ultimii ani ai lui Vlădica au fost plini de amarul defăimării şi prigonirii, cărora el le-a răspuns mereu fără a se plânge, fără să judece pe nimeni, cu o pace netulburată.

Vlădica a rămas până la sfârşit credincios căii slujirii statornice a Bisericii. ***Pentru cei care l-au cunoscut în ultimii săi ani două aspecte ale personalităţii sale ieşeau poate cel mai mult în evidenţă. Primul dintre acestea era severitatea pe care o avea cu privire la tot ceea ce ţinea de Biserică şi de legea lui Dumnezeu.***

Stăruia asupra comportării cuviincioase a slujitorilor Bisericii, neîngăduind nici o frivolitate sau nici măcar vorbitul în altar. Expert în sfintele slujbe, corecta imediat greşelile şi scăpările din desfăşurarea lor. Era sever şi cu enoriaşii, neîngăduindu-le femeilor să sărute crucile sau icoanele dacă aveau ruj pe buze şi cerând ca anafura împărţită după Liturghie să fie luată pe nemâncate. Vorbea împotriva spurcării ajunurilor zilelor de Duminică sau de sărbătoare prin organizarea de baluri şi alte distracţii. Le-a interzis preoţilor să ia parte la slujbe „panortodoxe", din pricina canonicităţii îndoielnice a unora dintre participanţi; iar activităţile „ecumeniştilor" ortodocşi îl făceau să dea din cap cu îndoială.

Cel mai sever era cu privire la sfânta învăţătură ortodoxă; pe când era încă tânăr episcop în Shanghai eseul său critic despre „Sofiologia" Protoiereului S. N. Bulgakov a ajutat la condamnarea de către Sinod a ereziei acestuia în 1936. ***Nimeni din cei care l-au văzut nu va uita curând privirea sa înfricoşătoare din momentul aplecării sfeşnicelor arhiereşti la pronunţarea Anatemelor împotriva ereticilor în Duminica Ortodoxiei - aici era una cu Biserica, îndepărtând de la sânul ei pe toţi cei care nu primesc credinţa ortodoxă curată şi mântuitoare.*** Aceasta nu venea dintr-un îngust spirit al literei legii sau „fanatism", ci din aceeaşi frică a lui Dumnezeu pe care a ţinut-o toată VIAŢA şi care nu îi îngăduie nimănui să încalce legea lui Dumnezeu, primejduindu-şi mântuirea.

O pildă recentă a asprimii sale drepte cheamă la o comparaţie cu o întâmplare din viaţa iubitului său SfântuI Tihon din Zadonsk, care a intrat călare în mijlocul unei sărbători păgâne ţinute în timpul Postului Sfinţilor Apostoli şi a ţinut o înflăcărată predică de învinuire a participanţilor (vezi The Orthodox Word, vol. 2, nr. 3, p. 87).

În seara din ajunul lui 19 noiembrie (2 noiembrie) 1964, Biserica Rusă din afara Rusiei a săvârşit canonizarea oficială a părintelui Ioan din Kronstadt, pentru care Vlădica avea o veneraţie profundă, participând activ la alcătuirea slujbei şi acatistului acestuia. Catolicii au în aceeaşi zi sărbătoarea Tuturor Sfinţilor şi există o tradiţie conform căreia în noaptea de dinainte spiritele întunericului aveau propria sărbătoare a neorânduielii. În America această „Halloween" a devenit o ocazie în care copiii fac răutăţi îmbrăcaţi ca vrăjitoare, diavoli, stafii, ca şi cum ar invoca puterile întunericului – o batjocură drăcească a creştinismului.

Un grup de ruşi organizase în acea noapte (care era şi în ajunul Duminicii) un bal de Halloween. ***Spre marea durere a lui Vlădica Ioan, din Catedrala din San Francisco au lipsit unii oameni de la prima Priveghere de toată noaptea ţinută pentru Sfântul Ioan din Kronstadt . După slujbă Vlădica s-a dus la locul unde balul încă mai continua. A urcat treptele şi a intrat în sală, spre uluirea totală a participanţilor. Muzica s-a oprit şi Vlădica, în tăcere desăvârşită, s-a uitat fix, cu asprime, la oamenii zăpăciţi, făcând înconjurul întregii săli încet, dinadins, cu cârja episcopală în mână. Nu a spus nici un cuvânt şi nici nu trebuia să o facă; numai vederea lui a stârnit mustrări de conştiinţă tuturor, lucru vizibil din încremenirea generală. Vlădica a plecat în tăcere; iar a doua zi la biserică a tunat cu indignare sfântă şi cu râvnă înflăcărată, chemându-i pe toţi la viaţa creştină cucernică.***

Şi totuşi păstoriţii lui Vlădica nu şi-l aduc cel mai bine aminte pentru asprimea sa, ci mai degrabă pentru blândeţea, veselia sa, chiar pentru ceea ce este cunoscut „nebunie pentru Hristos“. Cea mai populară fotografie a lui prinde ceva din acest aspect al personalităţii sale, care putea fi observat îndeosebi în felul cum se purta cu copiii. După slujbă surâdea şi glumea cu băieţii care îl ajutau să slujească, lovindu-i uşor, în joacă, pe cei neascultători cu cârja în cap.

Uneori preoţii de la catedrală rămâneau descumpăniţi, văzându-l pe Vlădica, în mijlocul slujbei (însă niciodată când era în altar), aplecându-se să se joace cu vreun copilaş! Iar în zilele de sărbătoare când trebuia să binecuvânteze cu apă sfinţită, nu stropea credincioşii cum se face de obicei, pe cap, ci drept în faţă (lucru care a făcut-o odată pe o fetiţă să exclame: „te împroaşcă”), cu o sclipire vizibilă în ochi şi fără să-i pese deloc de neplăcerea manifestată de cei mai trufaşi. Copiii îi erau cu desăvârşire devotaţi, în ciuda faptului că de obicei era foarte strict cu ei.

Vlădica era criticat uneori pentru că răsturna rânduiala obişnuită a lucrurilor. Adesea întârzia la slujbă (nu din cauza lui, ci pentru că vizitase vreun bolnav sau muribund) şi nu îngăduia să se înceapă fără el; iar când slujea el, slujbele durau destul de mult, căci nu îngăduia decât puţine dintre prescurtările obişnuite. Apărea neanunţat în diferite locuri şi la ore neaşteptate; adeseori vizita spitalele noaptea târziu – şi întotdeauna i se îngăduia să intre. Uneori judecăţile sale păreau că intră în contradicţie cu bunul simţ, iar acţiunile sale păreau nefireşti; şi adesea nu le explica.

Nu există nici un om care să fie perfect; Vlădica greşea (şi nu şovăia să recunoască acest lucru când îşi dădea seama). Însă de obicei avea dreptate şi mai târziu se

vedea cum ciudăţenia părelnică a unora dintre acţiunile sale era cuprinsă într-o altă rânduială a lucrurilor. ***Viaţa lui Vlădica era stăpânită de legile vieţii duhovniceşti şi dacă acest lucru răsturna ordinea obişnuită a lucrurilor era pentru a-i zgudui pe oameni din inerţia lor duhovnicească şi pentru a le aminti că există o judecată mai înaltă decât cea lumească.***

O întâmplare remarcabilă din anii petrecuţi în San Francisco de Vlădica ilustrează mai multe aspecte ale sfinţeniei sale: ***îndrăzneala sa duhovnicească izvorâtă dintr-o credinţă totală; puterea de a cunoaşte viitorul şi de a învinge hotarele spaţiului prin vederea sa duhovnicească; puterea rugăciunii sale, prin care, fără urmă de îndoială, se săvârşeau minuni.*** Întâmplarea respectivă este povestită de femeia care i-a fost martoră, doamna L. Liu; cuvintele exacte ale lui Vlădica au fost confirmate de domnul T., care este pomenit în cursul povestirii.

„Soţul meu a fost implicat într-un accident de maşină în San Francisco, fiind foarte grav rănit; şi-a pierdut simţul echilibrului şi a suferit groaznic. În acea perioadă Vlădica avea multe necazuri. Cunoscând puterea rugăciunilor sale, m-am gândit: dacă l-aş chema pe Vlădica la soţul meu, acesta şi-ar reveni; dar mi-era teamă să fac aceasta, pentru că Vlădica era foarte ocupat atunci. Au trecut două zile şi deodată Vlădica a venit la noi, însoţit de domnul B.T., care îl adusese cu maşina. Vlădica a stat cu noi cam cinci minute, dar eram încredinţată că soţul meu îşi va reveni. Starea lui era atunci critică, iar după vizita lui Vlădica a avut o criză puternică şi apoi a început să-şi revină şi a mai trăit încă patru ani. Era destul de înaintat în vârstă. După aceea, la o întâlnire la Biserică, am vorbit cu domnul T., care mi-a povestit că atunci îl ducea pe Vlădica la aeroport. Brusc, Vlădica i-a spus:

- Hai să mergem acum la soţii Liu.

Domnul T. i-a spus că ar întârzia la aeroport şi că nu poate întoarce în acel loc.

Apoi Vlădica i-a replicat:

- Poţi să iei asupra ta viaţa unui om?

N-a putut face altceva decât să-l aducă pe Vlădica la noi. Vlădica, după cum s-a dovedit, nu a întârziat la avion, fiindcă îl reţinuseră pentru el”.

Din momentul în care Mitropolitul Anastasie şi-a anunţat retragerea, în 1964, Arhiepiscopul Ioan a devenit cel mai important candidat care să-i urmeze ca Mitropolit şi căpetenie a Ierarhilor Bisericii Ruse din afara Rusiei. La al doilea scrutin el a fost unul dintre cei doi candidaţi, diferenţa dintre ei fiind de un vot.

Pentru a rezolva împărţirea egală a episcopilor, în noaptea aceea Vlădica l-a chemat pe cel mai tânăr dintre ierarhi, Episcopul Filaret, în camera sa, unde l-a convins pe acest candidat neaşteptat să primească responsabilitatea înfricoşătoare a acestei slujiri. A doua zi şi-a retras candidatura şi a recomandat alegerea Episcopului Filaret, pe care episcopii l-au ales în unanimitate, văzând în această răsturnare de situaţie harul Duhului Sfânt.

La o asemenea înălţime a fost ridicat Vlădica în rândurile Ierarhilor Bisericii Ruse înaintea sfârşitului vieţii sale pământeşti. ***Era o poziţie care nu se sprijinea pe calităţi exterioare, căci Vlădica era firav, încovoiat, fără ambiţie sau viclenie, nu putea nici măcar să vorbească desluşit. Era o înălţime datorată doar acelor calităţi interioare, duhovniceşti, care l-au făcut neîndoielnic unul dintre marii ierarhi ortodocşi ai acestui veac, un om sfânt. În el strălucea dreptatea.***

V.

În rândul celor care îl cunoşteau şi îl iubeau pe Vlădica, prima reacţie la vestea morţii sale bruşte a fost: nu se poate! Şi aceasta era mai mult decât o reacţie la cât de neaşteptată fusese moartea; fiindcă, fără să poată fi justificată, printre cei care îi erau apropiaţi se întărise ideea că acest stâlp al Bisericii, acest Sfânt la care se putea ajunge întotdeauna, nu va înceta niciodată să fie! Că nu va veni niciodată vremea când nu vom mai putea merge la el pentru sfaturi şi mângâiere! Într-un anumit sens, unul duhovnicesc, acest lucru s-a dovedit adevărat de atunci. Însă este una dintre realităţile acestei lumi că orice om care trăieşte trebuie să moară.

Vlădica era pregătit pentru această realitate. În vreme ce alţii aşteptau de la el la încă mulţi ani de slujire rodnică a Bisericii lui Hristos – căci era un ierarh relativ tânăr - el se pregătea pentru un sfârşit pe care îl prevăzuse cu cel puţin câteva luni înainte, cunoscând, pare-se, chiar şi ziua acestuia.

***

Astfel, îi spusese directoarei orfelinatului unde stătea, care vorbea în primăvara lui 1966 de o întrunire a eparhiilor care urma să fie ţinută acolo trei ani mai târziu:

- Nu voi fi aici atunci.

***

În mai 1966 o femeie care îl cunoştea de doisprezece ani – şi a cărei mărturie, potrivit Mitropolitului Filaret, este „vrednică de toată încrederea” – a fost uimită să îl audă spunând:

- Voi muri curând, la sfârşitul lui iunie… nu în San Francisco, ci în Seattle.

***

Însuşi Mitropolitul Filaret a mărturisit despre extraordinarul ultim rămas-bun pe care Vlădica şi l-a luat de la el înainte de a se întoarce în San Francisco de la ultima sesiune a Sinodului la care a participat în New York. După ce Mitropolitul a rostit rugăciunea obişnuită de călătorie, Vlădica, în loc să se stropească singur cu apă sfinţită, cum fac totdeauna ierarhii, s-a plecat adânc şi i-a cerut Mitropolitului să-l stropească; şi după aceasta, în loc de obişnuita sărutare reciprocă a mâinilor, Vlădica a luat cu hotărâre mâna Mitropolitului şi a sărutat-o, retrăgând-o pe a sa (vezi Orthodox Russia, nr. 18, 1966).

***

Şi iarăşi, în seara dinaintea plecării spre Seattle, cu patru zile înaintea morţii sale, Vlădica l-a uimit pe un om căruia tocmai îi făcuse o rugăciune, cu cuvintele:

- Nu o să-mi mai sărutaţi altă dată mâna.

Iar în ziua morţii sale, după ce a săvârşit Sfânta Liturghie, a petrecut trei ore rugându-se în altar, de unde a ieşit nu cu multă vreme înainte de moarte, care s-a petrecut la ora 3,50 după-amiază, pe 2 iulie (19 iulie, stil vechi).

A murit în camera sa din casa parohială de lângă biserică, fără semne premergătoare de boală sau de suferinţă. S-a auzit că a căzut şi, fiind aşezat într-un scaun de cei care au alergat să-l ajute, şi-a dat ultima suflare cu pace şi foarte puţină durere vizibilă, în prezenţa Icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului, Semnul din Kursk. Astfel a fost aflat Vlădica vrednic să imite moartea fericită a ocrotitorului său, Sfântul Ioan din Tobolsk.

Astăzi Arhiepiscopul Ioan se odihneşte într-o capelă de sub catedrala din San Francisco, şi aici începe un nou capitol din povestea acestui om sfânt. Aşa cum Sfântul Serafim din Sarov le-a spus fiilor săi duhovniceşti să-l socotească viu după moarte şi să vină la mormântul său să-i spună ce au pe inimă, s-a dovedit că Vlădica îi ascultă pe cei care îi cinstesc pomenirea.

***

La puţină vreme după moartea sa un student de-al său de odinioară, părintele Ambrozie R, a avut într-o noapte un vis (sau o vedenie, nu a putut spune ce a fost): Vlădica, purtând veşmintele de Paşte, plin de lumină, strălucind, tămâia

catedrala şi i-a spus cu bucurie doar un cuvânt în timp ce îl binecuvânta: „fericit”.

***

Apoi, înainte de sfârşitul celor patruzeci de zile, părintele Constantin Z., multă vreme diaconul lui Vlădica şi acum preot, care în ultimul timp fusese supărat pe Vlădica şi începuse să se îndoiască de faptul că acesta a fost un drept, ***l-a văzut în vis învăluit de lumină, cu raze atât de strălucitoare în jurul capului, încât era cu neputinţă să te uiţi la ele.*** Astfel s-au risipit îndoielile părintelui Constantin cu privire la sfinţenia lui Vlădica.

Multe alte persoane l-au văzut pe Vlădica în vise neobişnuite, care au o semnificaţie sau un mesaj deosebit. Unii spun că li s-a dat ajutor supranatural. Modesta capelă, care va fi în curând împodobită cu icoane de Pimen Sofronov în amintirea lui Vlădica, este deja martorul atâtor lacrimi, mărturisiri, rugăminţi pornite din inimă…

Directoarea Căminului Sfântul Tihon din Zadonsk, de mult timp o slujitoare credincioasă a lui Vlădica, M. A. Şahmatova, a avut un vis vrednic de luat în seamă.

O mulţime de oameni îl purtau pe Vlădica în coşciug la Biserica Sfântul Tihon; Vlădica a înviat, însă şi s-a aşezat în faţa uşilor împărăteşti, miruind oamenii şi cerându-i:

- Spune-le oamenilor: deşi am murit, sunt viu!

Este încă prea devreme chiar şi numai să înţelegem puţin că noi, reci şi păcătoşi cum suntem, trăind în aceste vremuri ale răului, am fost martori la un asemenea fenomen minunat – viaţa şi moartea unui sfânt! Este ca şi cum s-au întors pe pământ vremurile Sfintei Rusii, ca pentru a dovedi faptul că ***Iisus Hristos, ieri şi azi şi în veci, este acelaşi*** (Evrei 13, 8). Amin!”

Eugene Rose 1966

(din: Pr. Serafim Rose, Pr. Gherman Podmosenski , 100 de minuni ale Fericitului Ioan Maximovici, Editura Sophia, Bucuresti, 2003)

Din scrisorile Vlădicăi Ioan Maximovici: “Cei care se pun în slujba lui Dumnezeu, chiar dacă suferă… simt mâna lui Dumnezeu care îi păzeşte”

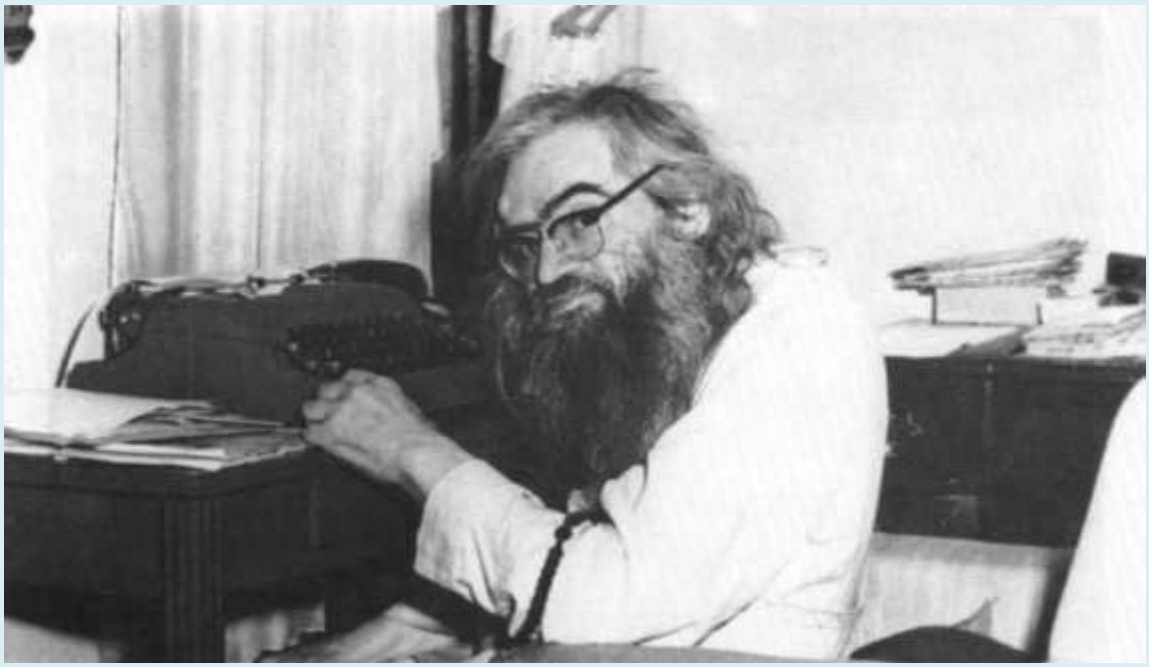

In his office at St. Tikhon's Orphanage, San Francisco, 1966

Având-vă totdeauna în inima mea, din vremea când v-am luat în grija mea duhovnicească, călătorind în duh până la voi şi având-mi cugetul îndreptat către voi, cei pe care nu v-am văzut niciodată la faţă, sunt adânc mâhnit că nu-mi pot împlini datoria arhipăstorească faţă de voi, adică împlinirea nevoilor voastre duhovniceşti.

După ce am numit un preot pentru biserica voastră închinată Praznicului Sfântului Duh, am ţinut să mă asigur că el va veni înainte de începutul Postului Naşterii Domnului, astfel încât Praznicul Intrării în Biserică a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu să pecetluiască începutul unei vieţi noi pentru parohia voastră.

Cu toate acestea, nu I-a plăcut lui Dumnezeu să se întâmple aşa. La început nu erau bani pentru transport, deşi noi nădăjduiam ca într-un timp foarte scurt să puteţi avea un păstor pentru Praznicul Naşterii Domnului.

Apoi au apărut alte complicaţii. Pentru iertarea păcatelor noastre, ne-am trezit cu alte necazuri care au afectat şi situaţia noastră bisericească. Din pricina celor întâmplate în ţară, s-a hotărât o evacuare a populaţiei ruseşti, care a început înainte de Crăciun.

Majoritatea celor din turma noastră se află deja pe insula Samar din Filipine, unde i-a urmat, de asemenea, o mare parte a clerului. Restul aşteaptă alte dispoziţii.

Rămânând acum cu doar câţiva clerici în de Dumnezeu păzitul oraş Shanghai, sufletul mi-e întristat din pricină că încă nu aveţi un păstor şi nici posibilitatea de a participa la slujbe şi de a primi Sfânta Împărtăşanie. Sunt întristat cu atât mai mult cu cât nu se ştie momentul când acestea vă vor fi restituite. Evenimentele şi condiţiile nu ţin de voia noastră. ***Nu trebuie decât să ne rugăm Domnului Dumnezeu pentru a trimite pacea şi mântuirea întregii lumi, pentru buna sporire a sfintelor noastre biserici şi pentru unirea tuturor [drept-credincioşilor] într-o singură turmă.***

Nu vă deznădăjduiţi în aceste necazuri şi nu vă clătinaţi în ispite. Fiţi fii credincioşi ai Bisericii Ortodoxe şi continuaţi, chiar şi în lipsa unui preot, să vă adunaţi în casa lui Dumnezeu, în duminici, sărbători şi în timpul Săptămânii Patimilor, care acum se apropie. Cântaţi lui Dumnezeu şi citiţi textele rânduite pentru ziua respectivă din Dumnezeieştile Slujbe, imitându-i pe primii locuitori ai deşertului, care şi ei au fost lipsiţi de preot pentru lungi perioade.

Nu căutaţi har in nici o altă credinţă, căci adevărul se află numai în Biserica Ortodoxă despre care Hristos a spus: ***…voi zidi Biserica Mea şi porţile iadului nu o vor birui*** (Matei 16, 18).

Nu îngăduiţi ca vreun copil să moară nebotezat. În caz de pericol, să fie botezat de către un laic, aşa cum v-am povăţuit cu altă ocazie.

Daţi-ne de ştire despre cei de curând răposaţi, astfel încât să se facă o slujbă de înmormântare în absenţă. De asemenea, ne puteţi trimite nume pentru pomenire.

Duceţi o viaţă creştină, înfrânându-vă de la tot ce poate întina sau lăsa vreo urmă rea în om. Trăiţi în pace şi armonie, fără a vă ocupa cu judecarea păcatelor şi neputinţelor altora. Iertaţi-vă unii altora greşelile, ca şi Tatăl Cel din Ceruri să ne ierte pe noi. Creşteţi copiii voştri întru evlavie. Şi, mai presus de toate, rugaţi-vă stăruitor ca Domnul să le îndrepteze pe toate spre ce este mai bine şi să ne dea ceea ce este de folos în această viaţă, dar mai ales în viaţa ce va să vină.

Binecuvântarea Domnului să fie peste voi toţi!

Ioan, Arhiepiscop de Shanghai

Următoarele două scrisori au fost adresate către doi fraţi, care în 1949, când a fost scrisă prima scrisoare, aveau 13 şi, respectiv, 15 ani.

23 Octombrie 1949 Sfântul Iacov, Fratele Domnului
Catedrala Înălţarea Domnului 1841 Bathgate Ave, New York, NY

Dragă… şi dragă…,

Deşi mă aflu destul de departe de voi şi am multe lucruri de care să mă tem în încercarea de a alina suferinţa despărţirii de insula Samar şi plecarea spre alte ţări, totuşi vă am permanent la suflet, pe voi, copiii pe care i-am cunoscut în Shanghai, cei ce aţi slujit în biserică.

Îmi amintesc de voi foarte des, dar în acelaşi timp îmi fac şi griji – ce se-ntâmplă cu voi acum? Cum vă simţiţi? O mare parte din viaţa noastră nu depinde de noi, dar foarte mult, da, depinde de noi. ***A deveni sau a rămâne bun depinde în mare măsură de noi înşine. Cu adevărat, fără ajutorul lui Dumnezeu, aceasta este cu neputinţă, dar ajutorul lui Dumnezeu ni se dă când ne îndreptăm şi ne silim spre bine şi ne rugăm lui Dumnezeu pentru aceasta.***

În Shanghai eraţi copii buni; slujeaţi cu fervoare, în special N… . Aveaţi slăbiciunile voastre, dar v-aţi ostenit să le corectaţi. Totuşi, când aţi ajuns în oraşul… am observat că v-aţi lăsat de acest obicei şi v-aţi revenit în sine. Odată cu sosirea mea, v-aţi întors degrabă la rânduială, aşa cum aţi fost şi înainte. La plecarea mea v-am lăsat în biserică, ca ipodiaconi, în speranţa că nu veţi părăsi această funcţie.

Sunteţi fideli responsabilităţilor voastre? Veniţi de regulă la timp, fără a pierde nici una din slujbele vreunei sărbători? Luaţi aminte, ***sărbătorile sunt zilele lui Dumnezeu.*** Legat de sărbători, în porunci nu se spune că „a şaptea zi este pentru voi şi plăcerile voastre”, ci mai degrabă, „a şaptea zi va fi ziua Domnului”.

După cuvântul Sfântului Ioan Gură de Aur, cei care nu jertfesc lui Dumnezeu aceste ceasuri de slujbe bisericeşti fură, cum s-ar zice, de la Dumnezeu, ceea ce îi aparţine de drept. Totul este creat de Dumnezeu şi dat în folosul nostru şi, ca recunoştinţă faţă de El, trebuie să cinstim ceea ce Dumnezeu Şi-a rezervat pentru El însuşi şi care slujeşte şi folosului nostru. ***Trebuie să păzim cu sfinţenie tot ceea ce Dumnezeu ne-a poruncit prin Biserică.*** Atunci când ne îndepărtăm de calea Domnului, este foarte posibil ca, într-un timp foarte scurt, să cădem în plăcerile cărnii, întrucât răul pare la început dulce, dar mai târziu îi vom gusta amărăciunea.
Nădăjduiesc că umblaţi mereu pe calea cea bună. Ce mai fac surorile voastre? Daţi-le şi lor spre citire această scrisoare. Aştept răspunsul vostru.

Domnul să vă păzească şi să vă binecuvânteze.

Cu dragoste, Ioan, Arhiepiscop de Shanghai

23 aprilie 1950

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă
Catedrala Înălţarea Domnului , Bathgate Ave, New York, NY

Dragi…,

Vă felicit de ziua numelui, numele acelui ceresc patron – Sfântul Gheorghe, purtătorul de biruinţă! ***Sfântul să vă ajute să creşteţi spre mai bine, biruind toate slăbiciunile şi stând neclintiţi în bunătate.*** Vă mulţumesc vouă şi lui … pentru scrisoarea voastră. Vă pomenesc adesea, atât pe voi cât şi pe ceilalţi copii care erau cu mine în Shanghai. Vă am neîncetat în inima mea. Mă întristează foarte mult că acum nu puteţi sluji în biserică. Pentru voi, …. este vremea să citiţi la strană şi puteţi de asemenea să începeţi să învăţaţi. Aici am întâlnit pe mulţi dintre cei pe care i-am cunoscut de când erau copii de altar în biserica rusă din Belgrad. Erau ca voi dar acum sunt oameni în toată firea. Unii dintre ei au devenit preoţi în timpul cât am stat eu aici. Într-o zi din Săptămâna Luminată am slujit împreună cu preotul Gheorghe şi ierodiaconul Antonie, ambii fiind iniţial ipodiaconi în vremea când am fost în Belgrad. Mai sunt aici şi nişte preoţi bătrâni care recent au reuşit să plece din Rusia după ce au experiat toate „plăcerile” vieţii de acolo.

Citiţi Evanghelia în fiecare zi? Este absolut necesar, fie că citiţi pericopa din Evanghelia de rând (este trecută în Calendar), fie, dacă nu aveţi la îndemână un Calendar, citiţi 20-30 de versete în ordine cronologică, putând astfel să citiţi de la început până la sfârşit întreaga Evanghelie.

Ce mai fac Tania, Svetlana? Aţi primit cele două cărţi pe care vi le-a trimis la începutul Postului Mare?

Domnul să vă păzească şi să vă binecuvânteze pe voi, …,
pe părinţii şi surorile voastre.

Cu dragoste, Ioan, Arhiepiscop de Shanghai

23 aprilie 1960

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă,
Bruxelles

Dragă …,

Te felicit de ziua numelui. ***Sfântul să îţi călăuzească viaţa după voia lui Dumnezeu, pentru folosul tău şi al altora! El să te păzească şi să te călăuzească pe calea evlaviei!*** Ai face bine să te întorci la acele aspiraţii pe care le aveai în tinereţe. Lipsa preoţilor devine critică.

Zone întregi sunt lăsate fără preoţi, bisericile nu au slujbe, parohiile sunt lipsite de grija pastorală. Cu trecerea anilor, simţim din ce în ce mai mult foamea duhovnicească. Cel care este nevoit să-i lipsească pe oameni de posibilitatea primirii împărtăşaniei ori să le refuze un preot pentru Paşti din cauza numărului mic de clerici nu poate să o facă fără durere în inimă. Gândeşte-te la aceasta. Dacă în trecut aveai o înclinaţie firească către aceasta, gândeşte-te cât de mult ai putea face dacă te-ai angaja în mod conştient să-L slujeşti pe Hristos şi Biserica Lui. Este o nevoinţă şi o binecuvântare supremă în numele lui Hristos. Nici o acţiune omenească nu poate aduce atâta folos altora şi ţie ca aceasta.

Domnul să te binecuvânteze!

Arhiepiscopul Ioan

18 ianuarie , 1961

Sfinţii Atanasie şi Chiril ai Alexandriei şi
Sfântul Maxim al Serbiei

Dragă ….

Am primit scrisorile tale. Nu am putut să-ţi răspund imediat, dar mă rog neîncetat şi te pomenesc zilnic.

Cred că acum ai ajuns să te înţelegi cum se cuvine. ***Bineînţeles, îţi poţi găsi preocupări în viaţa lumească – să ai o familie, să câştigi salarii mari, şi în general vorbind, să te delectezi de viaţa contemporană. Aceasta te va mulţumi pentru o bucată de timp, însă vei ajunge la un moment, în care vei privi râvna ta anterioară către o viaţă duhovnicească întocmai ca pe o fantezie copilărească. Dar aceasta va fi valabilă până la un punct.*** Direcţia vântului se va schimba, furtuna vieţii va izbucni, iar tu te vei frânge curând. Dar chiar şi fără acestea [vântul şi furtuna - n.n.] vei simţi în cele din urmă că tot ce ai câştigat nu este ceea ce sufletul tău a căutat de fapt şi că nu conţine acel lucru de care el are nevoie.

O asemenea trezire este înfricoşătoare atunci când nu mai este cu putinţă întoarcerea la calea anterioară, când, din propria vină, ai pierdut-o definitiv.

Desigur că cealaltă cale – calea duhovnicească – nu este una uşoară. Sunt chiar multe tristeţi şi câteodată se pare că, şi chiar aşa este, întreaga lume, incluzându-i pe cei apropiaţi ai noştri, se ridică împotriva ta. Dar atunci pe măsura înmulţirii tristeţilor, se simte şi o creştere a ajutorului care ne întăreşte şi ne mângâie în întristare, umplându-ne chiar de bucurie.

Când îi întâlnesc pe cei pe care i-am cunoscut atunci când erau tineri, a căror viaţă o cercetăm îndeaproape şi care acum au ajuns la maturitate, văd ce îngreunaţi sunt de boli şi de griji lumeşti, în câtă deşertăciune îşi petrec zilele, dacă nu au nici un dor mai înalt.

Dar cei care se pun în slujba lui Dumnezeu, chiar dacă suferă pentru ea, sunt duhovniceşte plini de vigoare şi simt mâna lui Dumnezeu care îi păzeşte.

Ce trebuie să faci şi unde să mergi…?

Ţi-am scris deja că oricine Îi poate sluji lui Dumnezeu şi poate trăi drept, fie el învăţat sau neînvăţat, dar acum Biserica are nevoie de slujitori care să fie capabili să călăuzească oamenii în credinţă şi să o apere de atacuri.

Aş fi foarte fericit dacă ai putea fi alături de mine, dar cred că este mult mai de folos pentru tine şi Biserică dacă ar fi posibil să primeşti o educaţie teologică, înscriindu-te la Seminarul Sfânta Treime, (…)

Domnul să te ajute şi să te binecuvânteze pe această cale. Binecuvântarea Domnului peste toţi cei apropiaţi ai tăi!

Cu dragoste, Arhiepiscopul Ioan

(Din: "Noi minuni ale Sfântului Ioan de San Francisco. Despre sfârşitul lumii, Editura Egumeniţa, 2004)

Cum a fost prigonit Sfântul Ioan Maximovici († 2 iulie) de chiar fraţii săi: "Că au zis întru sine gândind cu nedreptate: Să facem silă dreptului…"

Încercările unui sfânt

Că au zis întru sine gândind cu nedreptate: Să facem silă dreptului… Făcutu-s-a nouă spre vădirea cugetelor noastre. Greu este nouă şi a-l vedea, că viaţa lui nu este asemenea altora şi schimbate sunt cărările lui. Necuraţi ne-am socotit înaintea lui, şi se depărtează de căile noastre ca de nişte necurăţii, şi fericeşte cele mai de pre urmă ale drepţilor. (Înţelepciunea lui Solomon 2,1; 10,14-16)

Spre ruşinare vouă zic… Frate cu frate se judecă, şi aceasta la necredincioşi. (1 Cor. 6, 5-6)

Sabia sufletului nostru nu dobândeşte ascuţiş tăios până ce nu se ascute de viclenia altuia. (***Sf. Grigorie cel Mare*** [*Be Friends of God: Spiritual Readings from Gregory the Great, Cowley Publications, ptoridge, Mass., 1990, p. 117.*])

"Aproape toţi cei cu care Eugene avea legături în San Francisco erau membri ai Bisericii Ruse din Afara Graniţelor (numită şi Biserica Rusă din Afara Rusiei [*ROCOR, n.n.*] sau pur şi simplu„*Sinodul*"), care, aşa cum am spus, era condusă de

venerabilul Mitropolit Anastasie. Eugen era un membru plin de râvnă al acestei ramuri a Bisericii Ruse. Pe cât îşi putea da seama, Biserica Rusă din afara Graniţelor era binecuvântată să aibă între mădularele ei pe cei mai străluciţi reprezentanţi ai Sfintei Rusii ce trăiau atunci în diasporă: făcători de minuni, prooroci, stareţi, teologi adevăraţi şi filosofi.

(…) Pentru Eugene, care înţelesese natura infernală a mişcării comuniste moderne, era important faptul că Biserica Rusă din Afara Graniţelor nu făcuse compromisuri cu regimul sovietic din Rusia.Formată, în 1920, în urma decretului excepţional dat de Patriarhul Tihon al Moscovei în acelaşi an [*În timpul războiului civil din Rusia. Iată cum explică Arhiepiscopul Ioan Maximovici acest articol: „Prevăzând posibilitatea ca ocârmuirea Bisericii Ruse să fie lipsită de libertate ca diferitele părţi separate ale Bisericii Ruse să nu poată fi în contact cu ea, Patriarhul Tihon, ce era atunci capul Bisericii, a dat îndrumări că în regiunile separate de administraţia bisericească, să se întemeieze administraţii bisericeşti vremelnice sub conducerea celor mai bătrâni ierarhi din regiune”.(Arhiep. Ioan Maximovici, „The Russian Orthodox Church Outside Russia”, în The Orthodox Word,nr. 37, 1971, p. 63.)*], ***Biserica din Afara Graniţelor a hotărât să rămână separată administrativ de Biserica din Rusia până când cea din urmă se va elibera de prigoana autorităţilor sovietice atee.***

În acelaşi timp, aşa cum afirmau ierarhii ei întemeietori, Biserica din Afara Graniţelor se socotea încă de la început *„o ramură de nedespărţit, unită duhovniceşte”* cu Biserica-Mamă din Rusia [*Iată ce spune Rezoluţia Sinodului Episcopilor Bisericii Ruse din Afara Graniţelor,dată în luna septembrie 1927: „Acea parte a Bisericii a toată Rusia aflată în afara graniţelor trebuie să înceteze orice legături cu administraţia bisericească de la Moscova…, până la reluarea legăturilor fireşti cu Rusia şi până la eliberarea Bisericii prigoana autorităţilor sovietice atee… Partea Bisericii Ruse care se află în afara graniţelor se socoteşte o ramură de nedespărţit, unită duhovniceşte cu Marea Biserică Rusă. Ea nu se desparte de Biserica Mamă şi nu se socoteşte autocefală”.*] .

Chiar dacă toţi cei din Biserica Rusă din Afara Graniţelor doreau păstrarea tradiţiei şi erau împotriva capitulării în faţa regimului sovietic, Eugene avea să afle curând că ***nu toţi erau în acelaşi duh.*** Iată ce spunea într-o scrisoare de mai târziu:
„Cred că îţi dai foarte bine seama că nu tot ceea ce ţine de sinod este aur curat şi, spre binele nostru şi al celor ce se încred în noi şi ne ascultă, trebuie să aflăm ce este mai bun, şi numai aceea să ţinem. Este nevoie ca noi toţi cei care avem în inimă «singurul lucru care trebuie», să devenim încă şi mai uniţi în zilele pline de

primejdie ce ne stau în faţă” .[Scrisoarea Pr. Serafim Rose către Pr. Nichita Palassis, 16 iunie 1972]

În episcopatul Bisericii din Afara Graniţelor erau unii ce nu vedeau cu aceiaşi ochi pe ierarhii pe care Eugene ajunsese să-i iubească şi să-i admire. Cea dintâi care i-a atras atenţia lui Eugene asupra acestui lucru a fost realista Elena Kontevici.n *„De la primele guri de lapte pe care le-am supt în calitate de creştin ortodox în sinod”*, avea să-şi amintească Eugene mai târziu, *„am învăţat că avem două feluri (sau două «tradiţii») de episcopi: de o parte, vlădicii Ioan, Averkie, Leontie, Nectarie şi Sava; de cealaltă parte, cei ce par să deţină acum poziţiile dominante.“* [*Scrisoarea Pr. Serafim Rose către Pr. Nichita Palassis, 14 noiembrie 1971.*]

Marilor şi sfinţilor ierarhi ai Bisericii Ruse din Afara Graniţelor le-a fost sortit să aibă parte de multă suferinţă de la cei din „cealaltă” tradiţie. Iar cel ce a suferit mai mult a fost şi cel mai sfânt dintre toţi: Arhiepiscopul Ioan.

Arhiepiscopul Ioan era el însuşi un mădular credincios al Bisericii Ruse din Afara Graniţelor şi socotea că aceasta trebuie să rămână separată administrativ de Biserica din Rusia – Patriarhia Moscovei – atâta vreme cât regimul comunist ţinea în robie patria sa. Pe când se afla în China, el rămăsese sub ascultarea Mitropolitului Anastasie şi sub ocârmuirea Bisericii Ruse din Afara Graniţelor chiar şi atunci când ceilalţi cinci ierarhi ruşi din Orientul Îndepărtat se puseseră sub ascultarea Patriarhiei Moscovei. Însă, aşa cum scria Eugene, *„el se afla întru totul deasupra oricăror «tabere»”*[*Scrisoarea Pr. Serafim Rose către Alexei Young 31 octombrie 1972.*], şi deci nu putea fi socotit că aderând la poziţia izolaţionistă, pe care mulţi doreau s-o vadă predominând Biserica din Afara Graniţelor. Se ştia, de pildă, că slujeşte împreună cu clericii din Patriarhia Moscovei, din Biserica „Evloghita” [*Biserică a exilaţilor ruşi din Europa Occidentală, aflată la un moment dat sub conducerea Mitropolitului Evloghie al Parisului, exarhul Patriarhiei Moscovei. În 1931 Mitropolitul Evloghie şi-a pus Biserica sub ascultatea Patriarhiei de Constantinopol. Titulatura ei oficială este Arhiepiscopia Ortodoxă Rusă din Europa de Vest, ţinând de Patriarhia Ecumenică.*], şi cu cei din Bisericile Ortodoxe nou-calendariste, lucru socotit de mulţi ca un tabu.

Se ştia că în 1945, pe când slujea ca Episcop al Shanghaiului, îl pomenea la slujbe pe nou-alesul Patriarh al Moscovei, Alexei I, laolaltă cu Mitropolitul Anastasie. Iată de ce unii îl suspectau de credincioşie mixtă şi de simpatii primejdioase faţă de Patriarhia Moscovei, dominată de sovietici. Şi, într-adevăr, deşi el însuşi nu a făcut niciodată vreun compromis cu regimul sovietic avea milă pentru cei din Biserica Rusă, care nu puteau fugi sau rezista autorităţilor

comuniste. ***Privind adânca unitate duhovnicească ce exista în Biserica luată ca întreg, el vedea dincolo de vremelnicele împărţiri administrative cauzate de împrejurări exterioare nefericite. El i-a spus lui Eugene că divizările din Biserica Rusă erau provizorii şi că, de îndată ce Rusia va fi liberă, acestea vor lua sfârşit*** [*Afirmaţia Arhiepiscopului Ioan către Eugene a fost relatată de Eugene însuşi lui Anthony Arganda. Pentru citatul exact din Arhiepiscopul Ioan pe această temă, vezi cap. 99.*]. În toate concepţiile sale era în deplin acord cu principiile întemeietoare ale Bisericii Ruse din Afara Graniţelor.

Lipsa de partizanat politic a Arhiepiscopului Ioan, ca şi faptul că era cel dintâi pe lista de succesiune a suferindului Mitropolit Anastasie, ca viitor ierarh la conducerea Bisericii Ruse din Afara Graniţelor, l-au făcut să fie foarte supărător pentru unele persoane din Biserica din Afara Graniţelor. În acelaşi timp, mii de alte persoane din Biserica din Afara Graniţelor vedeau în el un sfânt în viaţă fiind gata să-l apere până la ultima suflare.

La San Francisco, Eugene avea să fie martor îndeaproape la ***cea mai dramatică ciocnire între cele două „tradiţii" din Biserica Rusă din Afara Graniţelor. A fost, neîndoielnic, cel mai dureros răstimp al vieţii Arhiepiscopului Ioan, grăbindu-i moartea ce avea să aibă loc trei ani mai târziu. Totul a culminat cu judecarea sa publică la Înalta Curte a Statului California, fiind acuzat, împreună cu alţii, că a ţinut alegeri bisericeşti ilegale şi a delapidat fondurile bisericeşti*** [*Arhiepiscopul Ioan a relatat în amănunt evenimentele legate de proces într-un raport (în limba rusă) către Mitropolitul Anastasie şi către Sinodul Arhiepiscopal al Bisericii Ruse din Afara Graniţelor, datat 23 iulie 1963. Raportul citat a fost sursa principală a prezentului capitol.*].

Atacul asupra Arhiepiscopului a fost pornit de consiliul parohial al Catedralei din San Francisco, dar, aşa cum şi-a dat seama Eugene, era sprijinit puternic de unii dintre fraţii săi episcopi. Chiar consiliul parohial era alcătuit din ucenici ai sus-pomenitului Arhiepiscop Antonie din Los Angeles.

Când Arhiepiscopul Ioan a venit pentru prima dată la San Francisco, la sfârşitul lui 1962, consiliul parohial existent a refuzat să-l lase să vadă registrele contabile. Când, în sfârşit, le-a primit la o şedinţă a consiliului parohial (însă nu fără ca cineva să încerce să i le smulgă din mână), a descoperit că nu erau ţinute corect. Punându-le într-un loc accesibil publicului el a făcut apel la fiecare ca să-şi plătească datoriile restante.

La începutul anului următor Arhiepiscopul Ioan consemna: ***„Postul Mare a trecut la San Francisco cu un mare număr de credincioşi şi postitori; iar Paştile au fost întâmpinate cu mare bucurie duhovnicească. Relaţiile dintre enoriaşi s-au îmbunătăţit vizibil, vorbindu-se despre greutăţile anului precedent ca despre spre ceva «trecut»”*** [*Raportul Arhiepiscopului Ioan Maximovici „Către Înalt Preasfinţitul Preşedinte [Mitropolitul Anastasie] şi Prea Sfinţiţii Membri ai Sinodului Arhiepiscopal al Bisericii Ruse din Afara Graniţelor”, 23 iulie 1963, p. 2 (în lb. rusa). Trad. engl. în The Orthodox Word, nr. 175-76 1994, p. 128.*].

Arhiepiscopul Ioan a făcut apel să se reia lucrările la noua Catedrală şi, curând după Paşti, a avut loc o mare reuniune pentru strângerea de donaţii în acest scop. Însă în consiliul parohial se puneau la cale noi necazuri. Cu sprijinul Arhiepiscopului Antonie al Los Angeles-ului, consiliul a încercat să oprească construirea Catedralei şi să-l înlăture pe Arhiepiscopul Ioan din scaun. În acest scop membrii consiliului au alcătuit o petiţie plină de învinuiri aduse Arhiepiscopului Ioan, pe care au trimis-o episcopilor şi clericilor din toată lumea liberă.

Invinuirile au atras atenţia ziarului *San Francisco Chronicle,* care a relatat că *„controversata petiţie pretinde că Arhiepiscopul Ioan era «în general instabil» şi preocupat de probleme duhovniceşti, că nu a reuşit să cerceteze cu grijă controversata contabilitate a catedralei ortodoxe ruse aflate în construcţie pe Bulevardul 261 Geary Street şi că a recunoscut Biserica Sovietică pe când era la Shanghai”*[*Warren Hinckle, „Orthodox Ouster Fight: Archbishop's Angry Orphans”, în San Francisco Chronicle, 2 mai 1963, p. 4.*].

Alte articole din presă notau că Arhiepiscopul Ioan era acuzat de*„înclinaţii roşii” şi „simpatii comuniste*“, şi că *„ar fi de acord să colaboreze cu Biserica Ortodoxă Rusă din Uniunea Sovietică”*[*Donald Canter, „Uproar în a Church”, în San Francisco News Call Bulletin, 29 aprilie 1963, p. 32. „Orthodox Dispute: Mass Appeal for Archbishop John”, în San Francisco Sunday Chronicle, 12 mai 1963, p. 2.*]. Pe atunci, în toiul Războiului Rece, asemenea afirmaţii nu erau în favoarea Arhiepiscopului Ioan. Însă, aşa cum avea să le spună reporterilor Boris Massenkov, unul dintre foştii săi orfani, Arhiepiscopul Ioan nu făcea altceva decât să-l pomenească la slujbe pe patriarhul Moscovei.

Se pare că, din pricina acelei petiţii trimise peste tot, Arhiepiscopul Ioan a fost chemat la sediul Sinodului din New York pentru o şedinţă specială a Soborului Episcopilor. Partizanii săi din San Francisco s-au tulburat, temându-se că i se va cere să plece din scaun, dar el le-a reamintit cu blândeţe: ***„eu sunt călugăr aşa că***

trebuie să mă supun, orice ar hotărî Sinodul…, să mă supun fără să pun întrebări”.

La şedinţa de la New York, potrivnicii Arhiepiscopului Ioan din Sinod au impus o hotărâre de înlăturare a sa din scaunul de Arhiepiscop de San Francisco. Arhiepiscopul Ioan a trebuit să aştepte afară mai mult de patru ore până ce s-a luat hotărârea. Vestea s-a răspândit imediat în San Francisco, astfel că, la întoarcerea acasă a Arhiepiscopului Ioan, sute de oameni îl aşteptau la aeroport. *„Era o agitaţie de nedescris”,* consemna el. Zarva şi tensiunea au durat mai mult de două săptămâni.

Când sprijinitorii Arhiepiscopului Ioan au trimis o cerere către Sinodul Episcopal pentru a schimba hotărârea, a izbucnit o revoltă groaznică împotriva lor, încât, aşa cum scria Arhiepiscopul, ***„era cât pe ce să se pornească o bătaie cu pumnii, care ar fi putut să ia proporţii. Am potolit oamenii pe cât am putut, fiindcă prezenţa mea ţinea oarecum în frâu râvna cea fără cunoştinţă; dar, spre marea mea mâhnire, tot ceea ce s-a făcut vreme de patru luni pentru a aduce pacea în mijlocul turmei s-a nimicit dintr-o dată, într-o singură zi”*** [*„White Russians Speak Out: «The Archbishop Saved Us»”, în San Francisco News Call Bulletin, 2 mai 1963.*].

Mitropolitul Anastasie, prietenul Arhiepiscopului Ioan şi întâi-stătătorul Sinodului, i-a telefonat şi a vorbit cu el mai bine de un ceas. A doua zi, datorită influenţei sale, hotărârea Sinodului Episcopilor a fost schimbată şi numirea provizorie a Arhiepiscopului Ioan la San Francisco a fost prelungită cu şase luni. Totuşi existenţa primei hotărâri a arătat potrivnicilor Arhiepiscopului Ioan de la San Francisco că au în spate câţiva episcopi cu influenţă, şi astfel au mers prea departe.

Lupta a izbucnit curând, atunci când Arhiepiscopul Ioan a cerut alegerea membrilor consiliului parohial şi a unui iconom al bisericii, împreună cu Adunarea Generală a parohiei, la 9 iunie.Consiliul parohial existent, ştiind că este depăşit de aproape două ori de către cei ce îl iubeau pe Arhiepiscopul Ioan, a început să facă tot posibilul pentru a împiedica alegerile, mergând la tribunalul statal şi scoţând un ordin de interdicţie împotriva lui. *Ordinul de interdicţie era însoţit de o citaţie din partea tribunalului.*

Iată ce scrie Arhiepiscopul Ioan: ***“Joi [6 iunie 1963], imediat după Vecernie, a venit un funcţionar al Tribunalui American, însoţit de un rus. De îndată ce am ieşit din biserică mi-a înmânat o copie a unei plângeri a şaisprezece membri ai***

parohiei şi a colaboratorilor lor, împotriva a şaisprezece membri ai fostului consiliu parohial [*„Fostul consiliu parohial" se referă la sprijinitorii Arhiepiscopului Ioan care făcuseră parte din consiliu şi adunaseră bani pentru zidirea Catedralei. Când Arhiepiscopul Antonie de Los Angeles a venit şi a oprit lucrările la Catedrală, şi-a instalat proprii partizani şi aceştia au alcătuit consiliul parohial ce a depus plângerea.*], ***ca şi împotriva mea şi a Protopopului Nicolai Dombrovski*** [*Trebuie amintit că Protopopul Nicolai Dombrovski a fost preotul care l-a primit în mod canonic pe Eugene în Biserică.*]. ***Mi s-a înmânat un ordin al tribunalului care-mi interzicea să fixez întâlniri pentru a ţine şedinţa [de alegere a consiliului parohial] şi pentru a semna contracte [cu firme de construcţie pentru continuarea zidirii Catedralei]. Pe lângă această mai era şi o citaţie de a mă prezenta la tribunal la 31 mai/13 iunie. Fostul consiliu parohial era învinuit de a fi pricinuit pierderi bisericii prin felul cum a administrat treburile economice, iar eu am fost învinuit de acoperirea [faptelor] acestui consiliu"*** [*Raportul Arhiepiscopului Ioan, p. 5 (în lb. engleză, p. 131).*].

Din fericire, prietenul Arhiepiscopului Ioan, Episcopul Sava, venise din Canada la San Francisco spre a-l ajuta să iasă din aceste dificultăţi. Fost judecător la un tribunal din Serbia, Episcopul Sava era bine pregătit pentru a se descurca în problemele legale.

Între timp, potrivnicii Arhiepiscopului Ioan publicaseră anunţuri şi trimiseseră scrisori la fiecare familie, spunând că alegerile nu vor avea loc, şi deci nimeni să nu se ducă. Ei aveau o telegramă de la Sinodul Episcopal, semnat chiar de întâi-stătătorul său, plină de ameninţări la adresa Arhiepiscopului Ioan în cazul în care urma să dea curs alegerilor. Auzind aceasta, Episcopul Sava a contactat pe întâi-stătătorul Sinodului şi la 7 iunie a primit o telegramă de la el în care acesta confirmă că este de acord cu ţinerea alegerilor şi adunării planificate. În ziua următoare, Episcopul Sava a luat parte la o scurtă audiere la Tribunal, împreună cu Arhiepiscopul Ioan. Judecătorul, auzind cazul lor, a ridicat ordinul de interdicţie [*Ibid, p. 5 (în lb. engleza, p. 132).*].

În ciuda tuturor încercărilor de a le opri, alegerile au avut loc. Ele s-au făcut cu aparate de vot, spre a le asigura validitatea, şi la ele au participat peste patru sute de persoane. S-a ales un nou consiliu parohial şi, la Adunarea Generală ce a urmat, s-au făcut demersurile pentru reluarea imediată a lucrărilor Catedralei.

Consiliul parohial înfrânt a adresat o nouă plângere la Tribunal, ca anexă la cea dintâi. Membrii nou-aleşi ai consiliului parohial au fost adăugaţi pe lista pârâţilor, alături de Arhiepiscopul Ioan **[***Documentul Înaltei Curţi a Statului California îi*

consemnează pe „MAXIMOVICI, cunoscut şi ca ÎNALT PREASFINŢITUL ARHIEPISCOP IOAN” şi pe ceilalţi pârâţi, *în frunte cu Eugene A. Hrapov, noul iconom al parohiei. Arhiepiscopul Ioan însuşi, în raportul către Mitropolitul Anastasie şi Sinodul Arhiepiscopal, afirma că „foştii membrii ai consiliului parohial sunt implicaţi într-un proces împotriva arhiepiscopului lor din aceeaşi biserică, parohie şi eparhie (Raport, p. 9).***]**, iar alegerile din 9 iunie au fost declarate ilegale. Dimitri, nasul lui Eugene care era secretarul Arhiepiscopului Ioan fusese ales ca membru al noului consiliu, era şi el printre cei pârâţi. Noul termen de judecată a fost fixat pe 8 iulie, dar, până la pronunţarea verdictului, Tribunalul a interzis noului consiliu parohial să continue lucrările de construcţie**.**

În acel moment unii membrii ai Sinodului Episcopal au venit la San Francisco şi au colaborat cu reclamanţii. Ei s-au întâlnit cu avocaţii reclamanţilor şi şi-au oferit tot ajutorul spre a câştiga procesul împotriva Arhiepiscopului Ioan. Unul dintre ei, Arhiepiscopul Vitalie Ustinov al Canadei, pretindea că a venit în calitate de trimis special al întâi-stătătorului Sinodului, spre a reaşeza pacea.

“Practic, aceasta s-a concretizat în legăturile strânse ale Arhiepiscopului Vitalie cu avocaţii reclamanţilor şi în afirmaţiile sale în faţa tribunalului că el, ca reprezentant al Sinodului, atestă ilegalitatea adunării din 9 iunie” [*Raportul Arhiepiscopului Ioan, p. 6 (în lb. engleză, p. 133)*].

Un alt ierarh, Arhiepiscopul Serafim Ivanov de Chicago, l-a evitat pe Arhiepiscopul Ioan şi *“a participat împreună cu Arhiepiscopul Vitalie la o întâlnire cu avocaţii care-i sprijineau pe cei ce intentaseră procesul”[Ibid.*].

De cealaltă parte, Episcopul Sava a continuat să-şi folosească experienţa judiciară din Serbia spre a-l apăra pe Arhiepiscopul Ioan. La 5 iunie, el a prezentat, sub jurământ, o depoziţie de patru pagini, în care dovedea că alegerile de la 9 iunie fuseseră de fapt legale, aducând ca dovadă telegrama pe care o primise de la Mitropolitul Anastasie la 7 iunie.

Pe măsură ce procesul Sfântului se apropia, comunitatea rusă din San Francisco era în tot mai mare fierbere. ***La adunările parohiale, oamenii arătau o totală lipsă de respect faţă de Arhiepiscopul Ioan, ca şi cum nici nu ar fi fost episcop. Se lansau tot felul de zvonuri. Sprijinitorii săi aveau parte de injurii şi vorbe grele,*** îndeosebi Pr. Leonid Upsinski, preotul care-l ajutase pe Eugene să înveţe şi să ia parte la slujbele bisericeşti. O membră a bisericii, care pe atunci era adolescentă, îşi aminteşte:

"Arhiepiscopul Ioan era cu adevărat prigonit în chip groaznic. Am auzit lucruri foarte hulitoare, născocite de oameni spre a încerca să-l distrugă. Îl urau. Din păcate, părinţii mei erau total împotriva lui, fiind de partea episcopului din Los Angeles care voia să obţină puterea şi să domine. Sora mea mai mică îşi aminteşte un lucru care a marcat-o, fiindcă pe atunci era foarte mică. «Eram cu mama», spune ea, «care, împreună cu alte femei, alergau după el, făcându-l în toate felurile şi scuipându-l. Am văzut-o chiar pe mama mea scuipându-l în faţă!» – şi aceasta se petrecea chiar după slujbele din biserică! Nu înţeleg de ce îl urau oamenii. Noi, copiii, ştiam că e nevinovat. Era legat de noi, ne iubea şi se interesa întotdeauna de noi. Mi-l amintesc ca pe un bătrân cu totul şubred, dar cu cei mai minunaţi ochi. Era aşa de mititel! Nu vorbea prea bine, dar avea ceva deosebit. Sora mea mai mică îmi spune că atunci când s-a întâlnit cu el şi a privit-o în ochi, a simţit cum vine harul de la el".

Eugene, care venea cu regularitate la Catedrala din San Francisco, observa atent răspunsul Arhiepiscopului Ioan la intrigile şi zarva din jurul lui. Într-o scrisoare către un convertit asemenea lui, scria: ***„Vlădica Ioan este favoritul meu dintre episcopi, chiar dacă mi-e aproape imposibil să-l înţeleg. Este mereu plin de o asemenea pace şi bucurie, încât te foloseşti duhovniceşte chiar şi stând în prezenţa lui. Am fost de faţă la câteva momente cruciale din ultimele luni, când Vlădica era înconjurat de o mulţime de oameni agitaţi, plângând practic isterizaţi (ştii tu cum sunt ruşii!), dar el era exact la fel ca întotdeauna mereu liniştit şi chiar vesel"*** [*Scrisoarea lui Eugene Rose către Nina Seco, 10 septembrie 1963.*] .

Într-o altă scrisoare din aceeaşi perioadă Eugene spunea despre Arhiepiscopul Ioan: ***„Duce o viaţă de adevărată răstignire – de aspră nevoinţă (nu doarme niciodată culcat), dăruindu-se cu totul altora, fără a ţine seama de sine, cu creştinească bunătate şi răbdare chiar şi în faţa celor mai grave şi mai mincinoase acuzaţii (căci satana ataca Biserica noastră cu toată puterea, în multe feluri); dar este mereu plin de o asemenea dragoste şi bucurie, încât în prezenţa lui te simţi totdeauna fericit şi în pace, chiar în necazuri şi în cele mai mari încercări"*** [*Scrisoarea lui Eugene Rose către Alison, 15 iulie 1963.*] .

Eugene a văzut şi felul cum cei din turma Arhiepiscopului Ioan, din dragostea pentru păstorul lor care-i scăpase din China sfâşiată de război, încercau cu toată râvnă să-l apere. Vorbind în numele tuturor orfanilor Arhiepiscopului Ioan ce trăiau pe atunci în San Francisco, Boris Massenkov i-a spus unui reporter de la *San Francisco News Call Bulletin:* ***„Dacă nu era Arhiepiscopul Ioan, noi ne-am fi aflat acum în Rusia, sau muream de foame în China".*** Aşa cum notează

reporterul, orfanii ***„erau dintre cei 3500 de ruşi şi alţi refugiaţi pe care Arhiepicopul a reuşit să-i aducă în America în anii 1950-1951“*** [*„White Russians Speak Out: «The Archbishop Saved Us»”*].

Eugene a fost de faţă când Stareţa Ariadna, cu cârja în mână, a vorbit cu îndrăzneală în Catedrală, indignată de felul în care o parte a membrilor Bisericii s-au ridicat împotriva unui sfânt în viaţă. Ea a spus enoriaşilor că cei ce simţeau la fel ca ea puteau să vină la ea la slujbe. Aceştia au ieşit împreună cu ea lăsând Catedrala goală, şi s-au dus direct la mănăstire.

Cearta era aşa de aprigă, încât Arhiepiscopul Ioan a blagoslovit pe unii membrii turmei sale să meargă la biserica Patriarhiei Moscovei din San Francisco, în loc de propria biserică. Şi prin aceasta a arătat lipsa de partizanat politic şi o viziune duhovnicească asupra unităţii Bisericii ce transcende diviziunii jurisdicţionale. Boris Massenkov şi alţi orfani au fost printre cei pe care Arhiepiscopul Ioan i-a trimis la biserica rusă „rivală”.

De-a lungul procesului, cele trei ziare principale din San Francisco, *Chronicle*, *Examiner* şi *News Call Bulletin*, au publicat articole despre această dispută, îndreptându-şi atenţia asupra controversei din jurul Arhiepiscopului Ioan. La 9 iulie 1963, ziarul *Examiner* a publicat o fotografie a Arhiepiscopului Ioan stând în sala de judecată.

La procesul din 9 iulie 1963, Ep. Sava, Arhiep. Ioan, Leontie, Nectarie, pr. Nicolai Dombrovski şi pr. Leonid Upsinski

Procesul a durat patru zile, şi în fiecare zi sala de judecată a fost ticsită. Gleb lucra în Monterey, astfel că nu a putut să fie de faţă, dar Eugene s-a dus la toate audierile. I-a văzut pe episcopii şi clericii ce au venit să-l apere pe Arhiepiscopul Ioan înşiraţi pe bancă aproape de el. *Pe lângă episcopii Sava şi Nectarie, venise tocmai din America de Sud şi prietenul său, Înalt Preasfinţitul Leontie Filippovici, Arhiepiscop de Chile. De asemenea, se aflau acolo şi Pr. Spiridon, Pr Mitrofan şi Stareţa Ariadna.*

De la începutul procesului, ***judecătorul Edward O'Day, un catolic irlandez blând şi bătrân, a văzut că în faţa sa nu se afla un pârât obişnuit, ci un adevărat om al lui Dumnezeu. Pentru prima dată în istoria oraşului San Francisco, un judecător i-a îngăduit pârâtului să spună, o rugăciune la începutul fiecărei şedinţe*** [*Informaţia provine de la avocatul care l-a aparat pe Arhiepiscopul Ioan, dl. James O'Gara Jr.*] .

Urmând principiului monastic de a nu căuta să se îndreptăţească pe sine, Arhiepiscopul Ioan a stat de-a lungul înfăţişărilor fără să spună un cuvânt.
La începutul primei înfăţişări a sosit pe neaşteptate secretarul Sinodului, protopopul George Grabbe. ***„Întâlnirile sale necontenite cu avocaţii reclamanţilor au atras atenţia"***, scria Arhiepiscopul Ioan. În a treia zi a procesului secretarul Sinodului a depus mărturie în favoarea reclamanţilor iar în ziua următoare avocatul reclamanţilor a ţinut o cuvântare îndreptată în principal împotriva Arhiepiscopului Ioan.

„Acuzaţiile erau atât de multe", scria Arhiepiscopul Ioan, "încât judecătorul a spus că dacă, ar lua în considerare pe fiecare dintre ele, procesul nu s-ar mai încheia niciodată… Judecătorul, care voia să pună capăt afacerii în mod paşnic, făcând apel la pace în repetate rânduri în cuvântările sale din proces, a suspendat şedinţa… Şedinţa a fost suspendată până la o dată ce avea să fie anunţată ulterior" [*Raportul Arhiepiscopului Ioan, pp. 7-8 (în lb. engleza, pp. 134-35).*].

Peste câteva zile, trei dintre avocaţii reclamanţilor au aterizat la sediul central al Sinodului din New York. Acolo, nota Arhiepiscopul Ioan, ***„ei s-au sfătuit cu Arhiepiscopul Vitalie, care sosise din nou la sediul Sinodului şi cu Arhiepiscopul Nikon şi Pr. George Grabbe. Întâlnirea a durat mai mult de patru ore"*** [*Ibid., p. 8 (în lb. engleza, p. 135).*].

Unul din aspectele cele mai neplăcute ale întregii afaceri erau telegramele care, chipurile, veneau de la întâi-stătătorul Sinodului, Mitropolitul Anastasie, prin

Centrul Sinodal. Ori de câte ori Arhiepiscopul Ioan sau Episcopul Sava vorbiseră la telefon cu Mitropolitul, îl aflaseră binevoitor faţă de acţiunile şi argumentele lor; el reintărise autoritatea Arhiepiscopului Ioan în San Francisco şi, cum am mai spus, trimisese ca dovadă telegrame semnate.

Însă în acelaşi timp au fost trimise şi alte telegrame, purtând şi ele tipărit numele Mitropolitului ca autor, care afirmau lucruri contrare, subminând autoritatea Arhiepiscopului Ioan, venind împotriva tuturor deciziilor sale şi îndreptăţindu-i pe reclamanţi să spună Tribunalului că *„acţionează în ascultare faţă de Sinod”.* Acele telegrame fuseseră trimise direct reclamanţilor şi avocaţilor lor şi una chiar judecătorului O'Day; iar despre ele Arhiepiscopul Ioan avea să afle doar mai târziu.

Deci Mitropolitul era destul de şovăitor; şi, aşa cum sugera Arhiepiscopul Ioan în raportul său către Mitropolit şi Soborul Arhiepiscopal, probabil că telegramele nici nu veneau din partea Mitropolitului.

Arhiepiscopul Ioan scria ***„Recent, slăvitul şi cinstitul nume al Mitropolitului Anastasie a fost acoperit de necinstire, din pricina hotărârilor contradictorii, a apelului la Tribunal şi a altor acţiuni care i-au ştirbit prestigiul, nu numai în turma noastră, ci şi printre cei de alte credinţe, căci au fost pornite în numele său. Noi, apropiaţii săi impreună-lucrători, ştim cât de puţin se potriveşte acesta cu caracterul său, şi nu putem lăsa întreaga răspundere pe umerii săi”*** [*Ibid., p. 13 (în lb. engleza, p. 140).*].

Aşa cum avea să remarce Eugene într-o scrisoare ulterioară, Arhiepiscopul Ioan socotea situaţia atât de gravă, încât şi-a exprimat „*îngrijorarea în privinţa continuării existenţei Bisericii din Afara Graniţelor ca o entitate unitară – adică criza din San Francisco ameninţa să ducă la schismă şi anarhie şi la subminarea autorităţii episcopilor*” [*Scrisoarea Pr. SerafimRose către Alexei Young, 31 octombrie 1972*.].

În raportul sau către Mitropolit şi Sinod, datat 23 iulie 1963, Arhiepiscopul Ioan scria despre acţiunile potrivnice şi deciziile ce păreau să vină de la Sinod: ***“La început nu simţeam acest lucru în mod deosebit, fiindcă prezenţa Arhiepiscopului Athanasie şi a Episcopului Sava ţinea sub control ceea ce venea în mod oficial de la Sinod. Dar după plecarea lor şi cu ocazia unei noi şedinţe, lucrurile au mers cu o iuţeală nestăpânită, fără vreun control…, deciziile zburau, cu singurul scop de a-i satisface pe reclamanţi… Aplicarea deciziilor ilegale ale Sinodului ameninţau să aducă mari încurcături în viaţa bisericească,***

şi acestea nu numai că nu aduceau pacea, ci, dimpotrivă, stârneau noi încurcături şi tulburări…

Aveam impresia că Sinodul – sau mai curând persoanele ce vorbesc în numele lui – se află în legătură cu cei ce au fost aleşi în consiliul parohial de anul trecut, care doresc să păstreze puterea pentru ei sau pentru oamenii lor şi cei ce sunt într-un cuget cu ei, prin mijloace legale sau ilegale.

În fiecare parohie se află oameni nemulţumiţi cu situaţia existentă. În San Francisco erau astfel de oameni şi înainte de aceste tulburări. Dar alcătuirea unui grup unit, care lucrează când în apărarea autorităţii bisericii locale, când împotriva ei, când după canoane, când împotriva lor, dar întotdeauna în unanimitate şi cu îndărătnicie, nu este un simplu fenomen local, ci este dirijat acum de cineva apropiat de Sinod.

Aceasta explică tot ce s-a întâmplat la San Francisco, de la începutul tulburărilor şi până în prezent. La fel se pot înţelege şi tulburările ce au izbucnit în alte eparhii.
Care sunt consecinţele? Autoritatea Sinodului este aproape nimicită…

Cele întâmplate la San Francisco s-au răspândit repede în toată diaspora şi ameninţă existenţa întregii Biserici din Afara Graniţelor prin plecarea unei părţi a fiilor ei de la credinţă…

Vom ajunge deci să vedem, cu durere, prăbuşirea Bisericii din Afara Graniţelor, lucru ce nu este de folos decât duşmanilor săi.Noi, ierarhii ei, nu putem îngădui acest lucru şi nici ca un grup organizat să poruncească unor episcopi şi să promoveze prin orice mijloace ceea ce doreşte acel grup". [*Raportul Arhiepiscopului Ioan, pp. 11-13 (în lb. engleză, pp. IS9-140).*]

Pe când Arhiepiscopul Ioan încheia acest raport, Mitropolitul Anastasie a venit pe Coasta de Vest ca să ajute la rezolvarea crizei şi să-l sprijine pe Arhiepiscopul Ioan fără vreun amestec din partea birourilor centrale ale Sinodului. Acesta a fost momentul întâlnirii lui Eugene şi Gleb cu Mitropolitul, la festivalul Bach din Carmel.

Este interesant că, tocmai în momentul în care judecătorul delibera asupra deciziei sale la Tribunalul din San Francisco, iar Mitropolitul se gândea şi el ce să facă cu acest conflict,oratoriul lui Handel pe care-l ascultau în acea seară era *Judecata lui Solomon* având ca temă judecata dreaptă. Trei săptămâni mai târziu s-a dat un

verdict corect şi Arhiepiscopul Ioan a fost aşezat ca ierarh permanent pentru San Francisco şi America de Vest.

Între timp, Arhiepiscopul Ioan şi ceilalţi apărători au fost nevoiţi să facă o foarte costisitoare verificare contabilă, pentru care au angajat o firmă contabilă independentă, renumită pe plan naţional, şi anume *Price, Watehouse & Company,* cu scopul de a arăta tribunalului că acuzaţiile de delapidare erau false.

În final, judecătorul O'Day l-a achitat pe Arhiepiscopul Ioan şi pe ceilalţi de toate învinuirile, negăsind nici o dovadă de fraudă financiară. În privinţa alegerilor bisericeşti, judecătorul a hotărât că nu este datoria statului să determine dacă au avut sau nu aprobarea Sinodului Episcopal. Însă, deşi au pierdut, reclamanţii nu încetau să născocească noi învinuiri, făcând apel la tribunal încă doi ani şi jumătate, aproape până la moartea Arhiepiscopului Ioan.

Acuzaţiile şi apelurile lor erau respinse în mod repetat de către tribunal ca nefondate. În final, avocatul apărării, James O'Gara Jr., a spus curţii că lucrurile merseseră prea departe: "Până în prezent, pârâţii au fost siliţi în mod inutil de către reclamanţi să facă cheltuieli de judecată ce se ridică la mai multe mii de dolari, în efortul de a apăra interesele parohiei. Amânarea construcţiei catedralei pricinuită de acesl litigiu a mărit costul acesteia peste aşteptări.

Niciodată în decursul acestui litigiu reclamanţii nu au adus Curţii nici cea mai mică dovadă, suficientă din punct de vedere legal, în sprijinul vreuneia du acuzaţiile neîntemeiate făcute de ei…

Curtea cunoaşte prea bine inutilele disensiuni şi certuri dintre membrii parohiei pricinuite de afirmaţiile nefondate făcute de reclamanţi. Litigiul a avut ca urmare nemijlocită marile tulburări religioase din parohie.

Adevărata sarcină a acestei asociaţii [parohiale], aceea de a promova idealurile religioase ale membrilor săi, a fost serios afectată de zarva şi de tulburările rezultate din litigiu.

Pierderile financiare suferite de asociaţie ar putea fi doar ele suficiente motive pentru ca Curtea să respingă moţiunea reclamanţilor. Nici executorul jucătoresc şi nici *Price, Watehouse&Company* nu au raportat vreo dovadă de fraudă financiară legată de treburile bisericeşti. Daunele aduse asociaţiei, atât din punct de vedere teologic, cât şi din punct de vedere financiar, sunt aproape ireparabile…

Continuarea litigiului ar fi un abuz faţă de procesul juridic prin continua unei acţiuni ce a fost şi este lipsită de temei. [*Memorandum of Points and Authorities în Opposition to Plaintiffs' Motion to S© Judgement, 2 octombrie 1964.*]

Într-o scrisoare din toamna lui 1963, Eugene scria: *„Aşa cum poate că ai auzit, Vlădica Ioan a fost întărit ca Arhiepiscop de San Francisco şi chiar dacă eparhia este departe de a fi ajuns la o pace reală, este măcar un pic de ordine. Cred că, în sfârşit, lucrările la noua catedrală s-au reluat"* [*Scrisoarea lui Eugene Rose către Nina Seco, 10 septembrie 1963.*].

Participând la procesul Arhiepiscopului Ioan, Eugene văzuse un sfânt ce urma Stăpânul pe Golgota. Asemeni lui Hristos, Arhiepiscopul Ioan fusese trimis acolo de către orbii care-i conduceau pe alţi orbi. Dar tot ca şi Hristos, Arhiepiscopul Ioan i-a iertat la sfârşit pe toţi. Întrebat cine era de vină pentru toată discordia din Biserică, el a răspuns simplu: „Diavolul".

Evanghelia vie a lui Iisus Hristos, care-şi dovedeşte adevărurile pururea în minţile oamenilor, nu putea fi propovăduită lui Eugene în chip mai adevărat. Golgota finală a sfântului a fost o privelişte pe care avea să nu o mai uite vreodată".

(Ierom. Damaschin, Viaţa şi lucrările Părintelui Serafim Rose, Editura Sophia, Bucureşti, 2005)

Episcopii Leontie, Ioan, Sava şi Nectarie în timpul procesului San Francisco

Eugene (Cuv. Seraphim) Rose despre moartea unui Sfânt: Vlădica Ioan Maximovici

Moartea unui Sfânt

Cele ce ochiul n-a văzut şi urechea n-a auzit, şi la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El (I Cor. 2, 9)

Bucuria şi slava de negrăit ale Împărăţiei Cerurilor, ţelul vieţii creştine, se întrevăd chiar de pe pământ de către cei care trăiesc o viaţă în duh în Biserica lui Hristos. Cerurile se văd cel mai limpede şi viaţa în duh se simte cel mai puternic la Praznicul Luminos al învierii lui Hristos, cu primirea plină de evlavie a Sfintei Împărtăşanii, însă uneori Dumnezeu îi acordă poporului Său un har deosebit, ca cel legat de o icoană făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu sau de unul dintre sfinţii Săi aleşi.

După cum vor mărturisi oricând cei care au fost prezenţi şi au participat, un asemenea har deosebit s-a arătat în legătură cu recenta moarte şi îngropare a Arhiepiscopului Ioan (Maximovici) de San Francisco şi al Americii Apusene, din Biserica Ortodoxă Rusă din afara Rusiei.
Toate lucrurile legate de aceste evenimente au fost extraordinare, întâi de toate, moartea însăşi. Aceasta a avut loc în Seattle, unde Prea Sfinţia sa se dusese pentru câteva zile, însoţind Icoana minunată din Kursk a Maicii Domnului, la 3,50 după-amiaza, Duminică, pe 2 iulie (19 iunie, s.v.). Moartea a venit brusc, însă în ziua aceea, după ce săvârşise Sfânta Liturghie, Arhiepiscopul petrecuse trei ore rugându-se în altar – fapt rar întâlnit chiar şi la un rugător ca el – şi de fapt părăsise biserica cu numai puţină vreme înainte, pentru a se odihni câteva minute în camera sa de alături, când a avut loc criza fatală. Cei care au alergat la el în cameră când au auzit că a căzut povestesc că a murit imediat după aceea, liniştit şi fără dureri.

Aceste împrejurări, precum şi anumite lucruri pe care le spusese înainte, unul în ziua dinaintea plecării la Seattle, ne lasă să înţelegem fără urmă de îndoială că ştia dinainte de moartea sa apropiată şi că se pregătise pentru aceasta, asemenea marilor sfinţi din istoria Bisericii lui Hristos.

După mai puţin de douăzeci şi patru de ore trupul său a ajuns în catedrala din San Francisco, pe care el o terminase de înălţat. A fost întâmpinat de preoţii catedralei, întocmai ca atunci când trăia, şi apoi a început o priveghere, care avea să dureze ceva mai mult de patru zile. În fiecare zi, după slujbele de dimineaţă şi de seară, se săvârşea un parastas solemn, iar în tot restul zilei, până la miezul nopţii, clerul eparhiei citea neîntrerupt din Sfânta Evanghelie.

După miezul nopţii avea loc o scenă mişcătoare: slujitorii şi citeţii catedralei citeau Psaltirea toată noaptea şi astfel Arhiepiscopul a fost înconjurat, în moarte, de tinerii pe care îi iubea atât de mult, care privegheau cu el pentru ultima oară. În tot acest timp oamenii veneau fără încetare la catedrală ca să îşi ia rămas-bun de la iubitul lor Arhipăstor.

La fiecare slujbă, în faţa raclei deschise, unul dintre ierarhii care au participat a ţinut o predică, dând îndrumare duhovnicească mulţimilor care veniseră la slujbă.

- Duminică, pe 3 iulie, Episcopul Nectarie de Seattle, Vicar al Arhieparhiei, i-a chemat pe toţi să sărute moaştele Arhiepiscopului.
- Pe 4 iulie Episcopul Sava de Edmonton l-a numit pe Arhiepiscop „fericit” şi, încă şi mai îndrăzneţ, „un făcător de minuni din vremea vieţii sale” şi a dezvăluit că el deja i se ruga ca unui sfânt.

- Pe 6 iulie Arhiepiscopul Averchie de la mănăstirea Sfânta Treime a vorbit despre viaţa ascetică a Arhiepiscopului şi îndeosebi de nemaipomenita sa „luptă cu somnul”, care îl făcuse să nu se întindă niciodată în cursul celor patruzeci de ani de monahism, ci să se odihnească numai o oră-două pe noapte într-o poziţie incomodă, stând în capul oaselor sau aplecat pe podea, rugându-se înaintea icoanelor – un lucru de minune în aceste vremuri de decădere duhovnicească generală.

Arhiepiscopul a şi murit tot în poziţie şezândă şi chiar îşi exprimase dorinţa de a fi îngropat în această poziţie, ca ierarhii bizantini, însă din păcate acest lucru nu a fost posibil.

- Pe 7 iulie Mitropolitul Filaret, de-abia sosit de la New York, a vorbit despre „asceza de adevărat creştin” a Arhiepiscopului şi l-a dat „pildă de asceză stăruitoare şi aspră”, nemaiauzită în vremurile acestea rele.

Încă din prima zi a privegherii a fost limpede că aceasta nu avea să fie un obişnuit rămas-bun de la un răposat, nici măcar pentru un ierarh. Simţeai că participi la desfăşurarea unei taine: taina sfinţeniei. Cei prezenţi acolo erau sincer convinşi că veniseră să înmormânteze un sfânt.

În toate aceste zile a fost o revărsare nemaiîntâlnită de iubire. Toată lumea s-a văzut dintr-o dată orfană, căci Arhiepiscopul fusese pentru fiecare persoana cea mai apropiată, cea mai înţelegătoare, cea mai iubitoare. Vrăjmaşii îndârjiţi, şi erau

şi din aceştia, au venit să se roage fierbinte să fie iertaţi de un om care nu le purtase pică în vremea vieţii sale.

Privegherea a culminat cu slujba de înmormântare, care s-a ţinut la ora 5,30 după amiaza, joi, pe 7 iulie (24 iunie, s.v.). Au fost prezenţi cinci ierarhi (pe lângă cei pomeniţi mai sus a mai fost şi Arhiepiscopul Leontie de Santiago, Chile), douăzeci şi patru de preoţi,slujitori nenumăraţi şi peste o mie cinci sute de credincioşi, care au umplut până la refuz marea catedrală şi al căror număr nu a scăzut vreme de şase ore.

Râvna celor care au luat parte la lunga slujbă rânduită de Biserica lui Hristos la moartea ierarhilor săi nu a mai fost, probabil, decât rareori egalată în acest veac; ar putea fi asemuită cel mai bine cu cea arătată uneori la slujbele din Săptămâna Patimilor şi de Paşti şi într-adevăr sentimentul era acelaşi, întristarea pricinuită de trecerea la cele veşnice a acestui om al lui Dumnezeu care fusese părintele iubitor al unei turme de nenumărate mii de păstoriţi din China, Europa şi din întreaga lume, se îmbina cu anticiparea bucuriei de a fi câştigat ceva încă şi mai măreţ: un mijlocitor în Ceruri.

Cei care se rugau pentru odihna acestui suflet începuseră, poate chiar toţi, să i se roage în mod direct, ca să continue, din lăcaşul său ceresc, ocrotirea sa părintească. Cei care îi fuseseră mai apropiaţi au pus icoane, cruci, flori, chiar şi copilaşi – iar câţiva ierarhi panaghiile lor – în raclă, pentru a le primi înapoi după ce se atinseseră de trupul sfânt, care, nici chiar în a şasea zi de când era expus, fără a fi îmbălsămat, nu arăta semne de stricăciune.

Ce lucru potrivit, să îşi sfârşească slujirea de toată viaţa a Bisericii lui Hristos şi să îşi găsească ultimul loc de odihnă tocmai în catedrala închinată Bucuriei întristaţilor.

Slujba de înmormântare a fost urmată de ultima sărutare a moaştelor de către toţi cei prezenţi şi de înconjurarea de trei ori a catedralei, racla fiind purtată de către orfanii salvaţi şi crescuţi de Arhiepiscop în Shanghai. Acesta a fost punctul culminant al acelor zile solemne şi a fost un adevărat alai triumfal. Era ca şi cum participai nu la înmormântarea unui ierarh răposat, ci la descoperirea sfintelor moaşte ale unui sfânt de curând canonizat.

Unul dintre ierarhii de acolo a observat asemănarea cu purtarea Epitafului Domnului în ajunul Sâmbetei Patimilor. Trupul a fost aşezat într-o capelă mică de la subsolul catedralei, sub altar, ultima „veşnică pomenire" cântându-se la ora 1 dimineaţa, în patru zile, autorităţile din San Francisco au schimbat legile oraşului, pentru a îngădui îngroparea ierarhilor în catedralele lor, o acţiune fără precedent, şi astfel locul de odihnă al Arhiepiscopului a rămas stabilit pe vecie.

***Episcopul Ignatie Briancianinov**, în Gânduri despre moarte, scrie: „Aţi văzut vreodată trupul unui drept al cărui suflet a plecat ? Nu se simte nici un miros urât; nu îţi este teamă să te apropii. La îngroparea sa întristarea se topeşte într-un fel de bucurie de neînţeles."* Şi aceste lucruri, spune Episcopul Ignatie, sunt semne că „răposatul a câştigat îndurare şi har la Domnul." Toate acestea le-au simţit cei care cu evlavie 1-au însoţit pe Arhiepiscopul Ioan la ultimul său loc de odihnă.

Însă acum, după ce am descris acest eveniment, o experienţă pe care o trăieşti o dată în viaţă, povestea Arhiepiscopului Ioan de-abia începe. El a fost deja proslăvit în inimile şi rugăciunile celor care l-au cunoscut şi zilnic vin oameni în pelerinaj la mormântul său.

Credincioşii şi-au amintit în repetate rânduri de făgăduinţa pe care a făcut-o Sfântului Serafim din Sarov înaintea morţii sale, de a asculta rugăciunile celor care vor veni la mormântul său şi îi vor vorbi, ca unui om viu, despre nevoile şi durerile lor, şi au prins curaj să facă şi ei acest lucru în cripta Arhiepiscopului Ioan. De la slujba de înmormântare nu a trecut nici o zi în care fiii duhovniceşti ai Arhiepiscopului să nu vină să „vorbească cu Vlădica", să citească Psaltirea care este mereu deschisă înaintea raclei şi să-i ceară mijlocirea.

Iar dacă viaţa acestui drept a fost într-adevăr bineplăcută lui Dumnezeu – cum nu putem decât să credem că a fost -, pomenirea sa nu va rămâne doar un fapt local. El a fost, aşa după cum l-a numit unul dintre preoţii săi foarte apropiaţi, „un sfânt-ascet de însemnătate universală". Căci cu adevărat viaţa sa a fost nemaiîntâlnită în vremurile noastre: viaţa unui om care a fost un sfânt-stâlpnic, care a trăit totuşi în mijlocul lumii şi la care toţi puteau ajunge şi prin rugăciunea căruia se săvârşeau minuni.

Tuturor celor care au trăit aceste zile, faptul că au fost aproape de un sfânt le-a adus înţelegerea sfinţilor lui Dumnezeu şi le-a reinsuflat evlavie pentru ei, cei pe care îi cinstea atât de mult şi iubitul nostru Vlădica. Ei sunt cei care ne dau dovada şi pilda unei vieţi închinate în întregime Domnului, în vremuri când răceala şi nepăsarea îi fac chiar pe creştinii ortodocşi să nu mai ştie ce este adevăratul creştinism, moartea unui sfânt a fost un semn şi o descoperire de Sus, reînnoind în noi acea legătură cu Împărăţia Cerească fără de care nu este viaţă duhovnicească.

Eugene Rose ,1966

(în: "Fericitul Ioan Maximovici. Viaţa şi Minunile", Editura Sophia, Bucureşti, 2006)

Mitropolitul Filaret - Cuvânt la parastasul arhiepiscopului Ioan

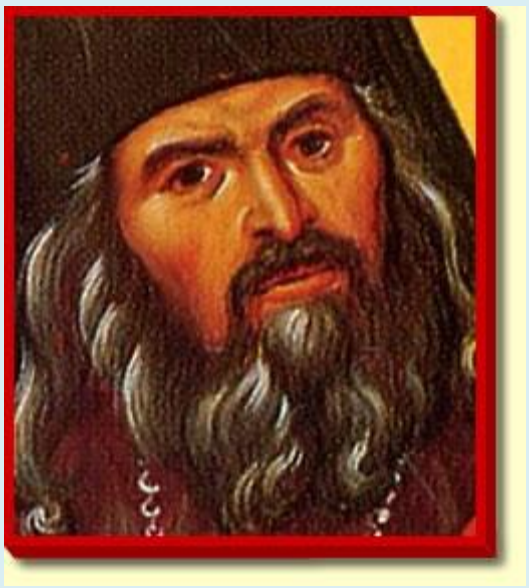

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh!

A existat dintotdeauna printre ruşi credinţa conform căreia episcopii Bisericii Ortodoxe mor "câte trei" (desigur, în decursul unei anumite perioade de timp). Mi-am amintit de ea tocmai acum. Acum un an şi jumătate, la puţin timp după Sinodul Episcopilor Bisericii din Diaspora, a murit bătrânul Arhiepiscop Ştefan. Atunci, cu numai un an în urmă, Biserica orfană a Diasporei a însoţit "spre ţărâna pământului" cu rugăciuni pe părintele ei duhovnicesc şi întâistătător al multora, vrednicul de pomenire, neuitatul bătrân, Mitropolitul Anastasie. Iar acum, în final, al treilea nume.

Ieri, în timpul privegherii de toată noaptea, a venit un telefon urgent de la Episcopul Nectarie din California, prin care ni se aducea trista veste conform căreia unul dintre venerabilii ierarhi ai Bisericii noastre, Vicar al Ierarhului Întâistătător, arhipăstorul ascet, Arhiepiscopul Ioan, murise subit în Seattle, unde se dusese cu icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului. Veste zdrobitoare.

Gândindu-mă acum la Vlădică Ioan, îmi vine în minte o întâmplare de acum mai bine de treizeci de ani, când răposatul meu părinte, Episcopul Dimitri, cunoscând necazurile şi tristeţile care-l aşteptau pe Fericitul Mitropolit Antonie, Ierarhul Întâistătător al Bisericii Diasporei din Iugoslavia, l-a invitat pe acesta la Harbin, în Orientul Îndepărtat, unde viaţa bisericească începea să se îmbunătăţească.

"Te vei odihni aici, Vlădică", scria Episcopul Dimitri.

Mitropolitul Antonie răspunse astfel: "Prietene, deja sunt foarte bătrân. Sunt atât de slăbit încât nu mă pot gândi la vreo călătorie, decât la cea spre cimitir... Dar, fiindcă nu-ţi pot fi de ajutor, îţi trimit - ca pe un adevărat suflet al meu - pe Episcopul Ioan. Acest om mic, plăpând, care arată ca un copil, în care se petrece o minune de statornicie şi severitate, acum, într-o vreme a încremenirii spirituale generale..."

Astfel l-a descris acest mare Avvă al său, pe încă tânărul şi de curând hirotonitul Vlădică Ioan. Iată cum arăta atunci Vlădică Ioan, şi aşa a şi rămas. Dar chiar şi în vremea noastră, înaintea ochilor noştri, el a fost acelaşi exemplu de "minune de asceză statornică", un remarcabil exemplu de viaţă duhovnicească şi rugătoare.
Vlădică Ioan se ruga neîncetat; Vlădică Ioan se ruga peste tot.

Ieromonahul Metodie, un tânăr ce se potrivea duhovniceşte într-o oarecare măsură cu Vlădică, aflându-se încă la Harbin, pe bună dreptate observă: "Noi toţi începem să ne rugăm, dar Vlădică Ioan nu are nevoie să înceapă; el e într-o stare de rugăciune permanentă...".

Indiferent de ce schimbări aveau loc în situaţia lui materială, în condiţiile de viaţă şi de lucru ale Vlădicăi Ioan, rugăciunea şi dumnezeieştile slujbe aveau pentru el o importanţă covârşitoare.. Nimic nu-l putea distrage de la aceasta. Nimeni nu poate avea toate calităţile, nimeni nu poate avea toate darurile. Fiecare dintre noi poate greşi, nimeni nu este slobod de greşeală. Dar cei care intrau în legătură cu Vlădică Ioan, omul rugăciunii, arhipăstorul ce se îngrijeşte de suflete, gata în permanenţă să sară în ajutorul lor, cei care au simţit puterea rugăciunii lui, fie personal ori prin cei apropiaţi lui, aceşti oameni nu-l vor uita niciodată pe Vlădică, purtând întotdeauna în inimile lor amintirea plină de recunoştinţă faţă de acea căldură şi lumină pe care el o împărtăşea.

Vlădică s-a dus, iar acea neîncetată rugăciune cu care se învăpăia marele nostru rugător, rugându-se neobosit "de dragul nostru şi pentru noi toţi" a fost întreruptă. Dar Biserica din Diaspora nu-l va uita. Suntem încredinţaţi că Vlădică Ioan va avea îndrăzneala şi va găsi milă la înfricoşătorul scaun al Domnului Slavei, şi acolo se va ruga pentru cei apropiaţi ai lui şi pentru turma sa, la fel cum se ruga şi când era pe pământ...

Iar datoria noastră, datoria unei iubiri pline de recunoştinţă, este să răspundem cu rugăciune la rugăciunile lui. Să ne rugăm pentru sufletul lui curat, ca Domnul să-l odihnească împreună cu sfinţii. Amin.

+ Mitropolitul Filaret

Moaştele Sfântului Ioan Maximovici

Catedrala Maicii Domnului, Bucuria celor necăjiţi, din San Francisco unde se găsesc moaştele Sfântului Ioan Maximovici are adresa: 6210 Geary Boulevard, San Francisco CA, 94121-1822, U.S.A.

Holy Virgin Russian Orthodox Cathedral, San Francisco

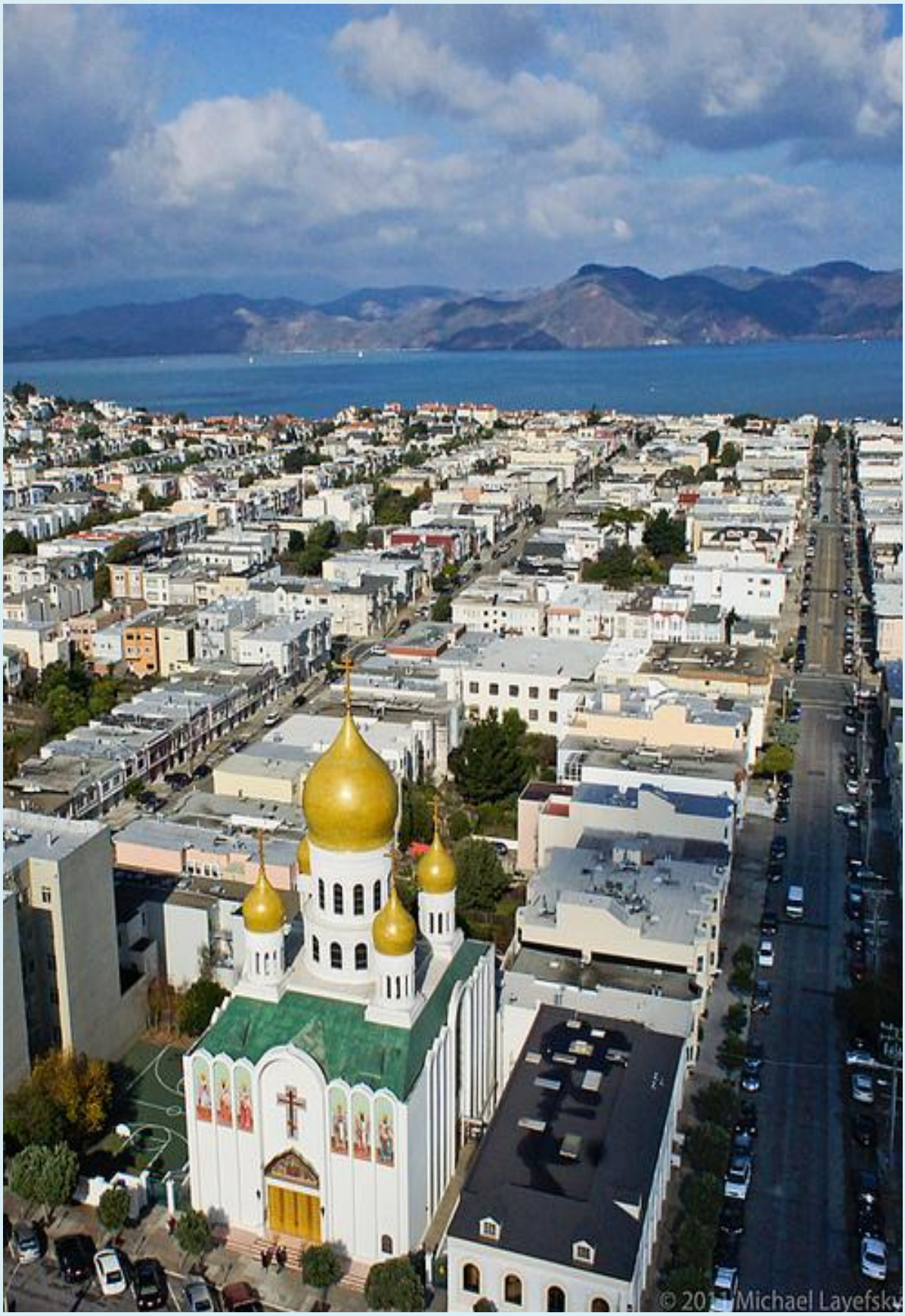
© 20 Michael Layefsky

Кафедральный Соборъ
Пресвятыя Богородицы
Всѣхъ Скорбящихъ Радости
Западно-Американская Епархія
Русская Православная Церковь Заграницей
Holy Virgin Cathedral
Joy of All Who Sorrow
Diocese of Western America
Russian Orthodox Church Outside of Russia

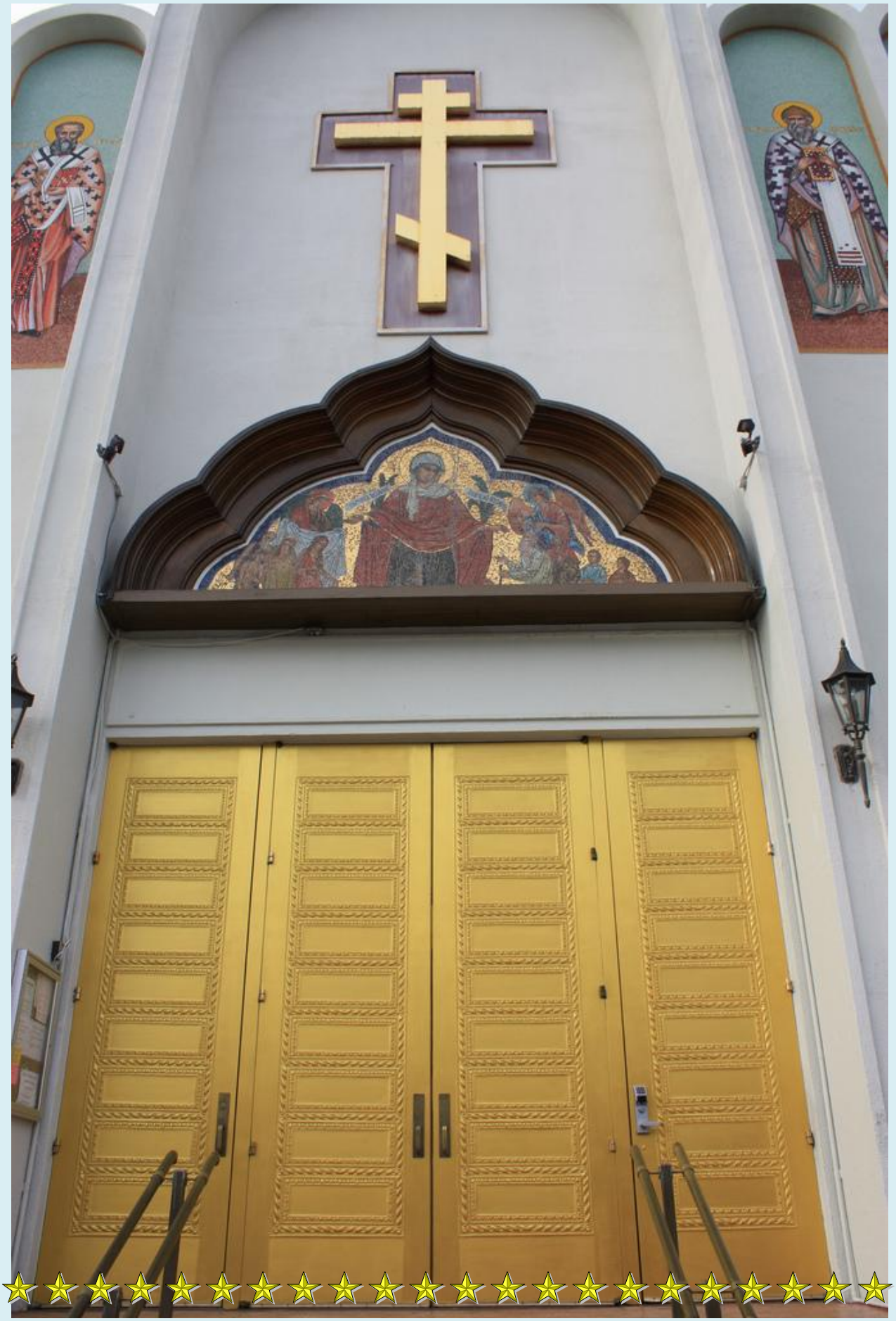

©David Yu photography

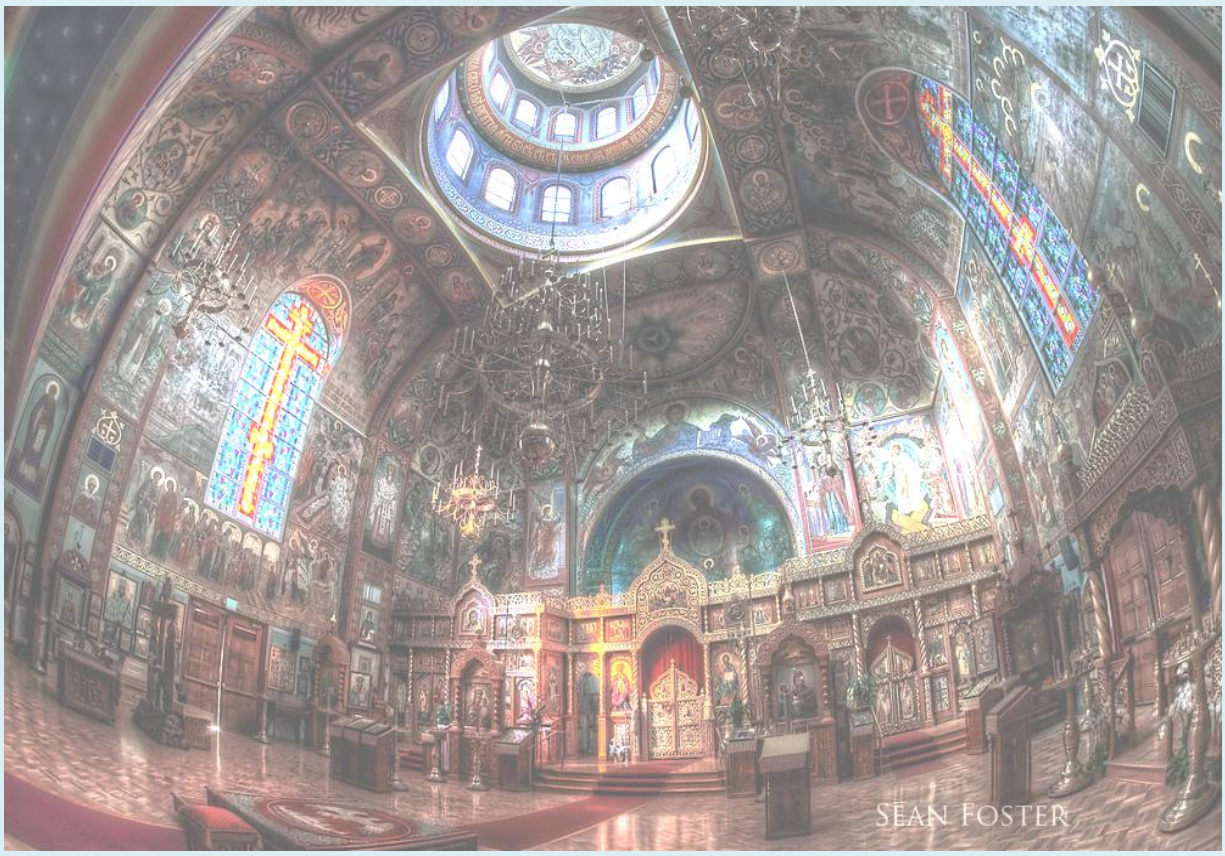
SEAN FOSTER

Imagini Catedrala Maicii Domnului, Bucuria celor necăjiţi, din San Francisco
http://richmondsfblog.com/2011/05/24/photos-inside-the-holy-virgin-russian-orthodox-cathedral/

Icoana și moaștele Sfântului ierarh Ioan Maximovici au fost aduse din SUA la Chișinău

Duminică,
30 iunie, 2019

Sâmbătă, 29 iunie, în Republica Moldova, la Chișinău, au fost aduse din SUA, Icoana cu părticele din moaștele Sfântului ierarh Ioan Maximovici (de Shanghai).

Întâmpinarea solemnă a sfinţeniilor a avut loc la Porţile Oraşului, după care a urmat o procesiune de la marginea oraşului, până la Mănăstirea Ciuflea, unde a fost oficiat un Tedeum de mulţumire.

Mai apoi, icoana cu moaşte a fost aşezată spre închinare în sfântul locaş, alături de alte mari sfinţenii aflate în patrimoniul eclesial al obştei monahale de la Ciuflea.

A urmat Slujba Privegherii cu Polileu, în prezenţa icoanei Sfântului Ioan de Shanghai. La Polileu, credincioşii şi pelerinii au fost miruiţi cu ulei sfinţit din candela Sfântului ierarh Ioan.

Marţi, 2 iulie, în ziua pomenirii Sfântului Ioan de Shanghai, la Mănăstirea Ciuflea se va sluji Sfânta Liturghie cu participarea ierarhilor BOM şi a unui numeros sobor preoţesc.

* * *

Sfântul Ioan Maximovici (1896-1966) este unul din sfinții ierarhi al secolului XX. Manifestând diferite forme de sfințenie, el a fost în același timp un mare teolog inspirat de Dumnezeu și „nebun întru Hristos”, un zelos ierarh misionar și un apărător al săracilor, un ascet desăvârșit și un părinte iubitor pentru orfani. Asemenea lui Moise, el și-a scos turma din robie, conducând-o din China în lumea liberă. Urmaș al primilor apostoli, el a dobândit de la Dumnezeu puterea de a tămădui sufletele și trupurile suferinde. Străbătând prin vălul timpului și al spațiului, el cunoștea și răspundea gândurilor oamenilor înainte ca aceștia să le exprime.

Fericitul Ioan răspândea o putere ce-i atrăgea pe oameni mai mult chiar decât nenumăratele sale minuni. Această era puterea iubirii lui Hristos - marea taină inaccesibilă înțelegerii lumești.

Acum în Ceruri el continuă să se roage și să-i viziteze pe cei ce-l cheamă în ajutor, după cum mărturisesc minunile și tămăduirile înregistrate peste tot în lume.

Alesule făcător de minuni şi slujitorule credincios al lui Hristos, care lumii întregi reverşi mirul cel de mult preţ al inspiraţiei duhovniceşti şi mulţimea minunilor tale. Noi cu dragoste te lăudăm şi-ţi cântăm ţie acestea: Bucură-te, Sfinte ierarhe Ioane, făcătorule de minuni al vremurilor din urmă! (Condacul 1)

Sursa: http://ciuflea.md/

Canonizarea Sfântului Ioan Maximovici

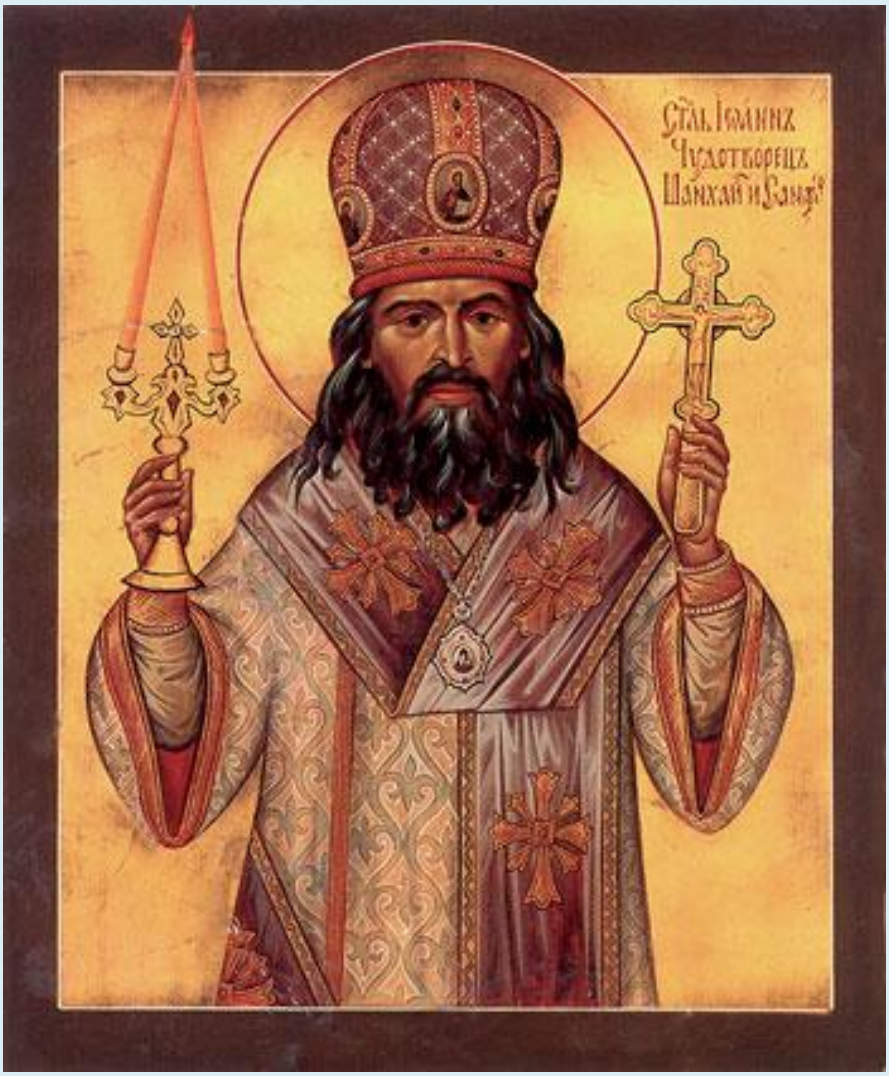

http://www.youtube.com/watch?v=LkZ9w5R7hyk&feature=player_embedded

La canonizarea Sfântului Ioan Maximovici de către Biserica Ortodoxă Rusă din Afara Graniţelor, petrecută la 19 iunie 1994 în biserica Maicii Domnului “Bucuria tuturor scârbiţilor' din San Francisco, au luat parte întâistătătorii Bisericilor Ortodoxe păstrătoare ale vechiului calendar, cu care Biserica Diasporei Ruse, condusă de mitropolitul Vitalie, se află în comuniune: Biserica Ortodoxă de Stil Vechi din România, condusă de mitropolitul Vlasie, cea din Bulgaria, condusă de episcopul Fotie al Triadiţei şi Sinodul în Rezistenţă din Grecia, condus de mitropolitul Chiprian de Oropos şi Fili.

Schimbarea veşmintelor moaştelor Sfântului Ioan Maximovici de Shanghai şi San Francisco

În data de 25 octombrie 2011, în Catedrala din San Francisco a Bisericii Ruse din Afara Graniţelor, a avut loc un eveniment deosebit, însemnat de ritualul schimbării veşmintelor în care sunt învelite Moaştele Sfântului Ioan Maximovici de Shanghai şi San Francisco. Întreaga ceremonie a fost condusă de Arhiepiscopul Kiril de San Francisco şi America de Vest.

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

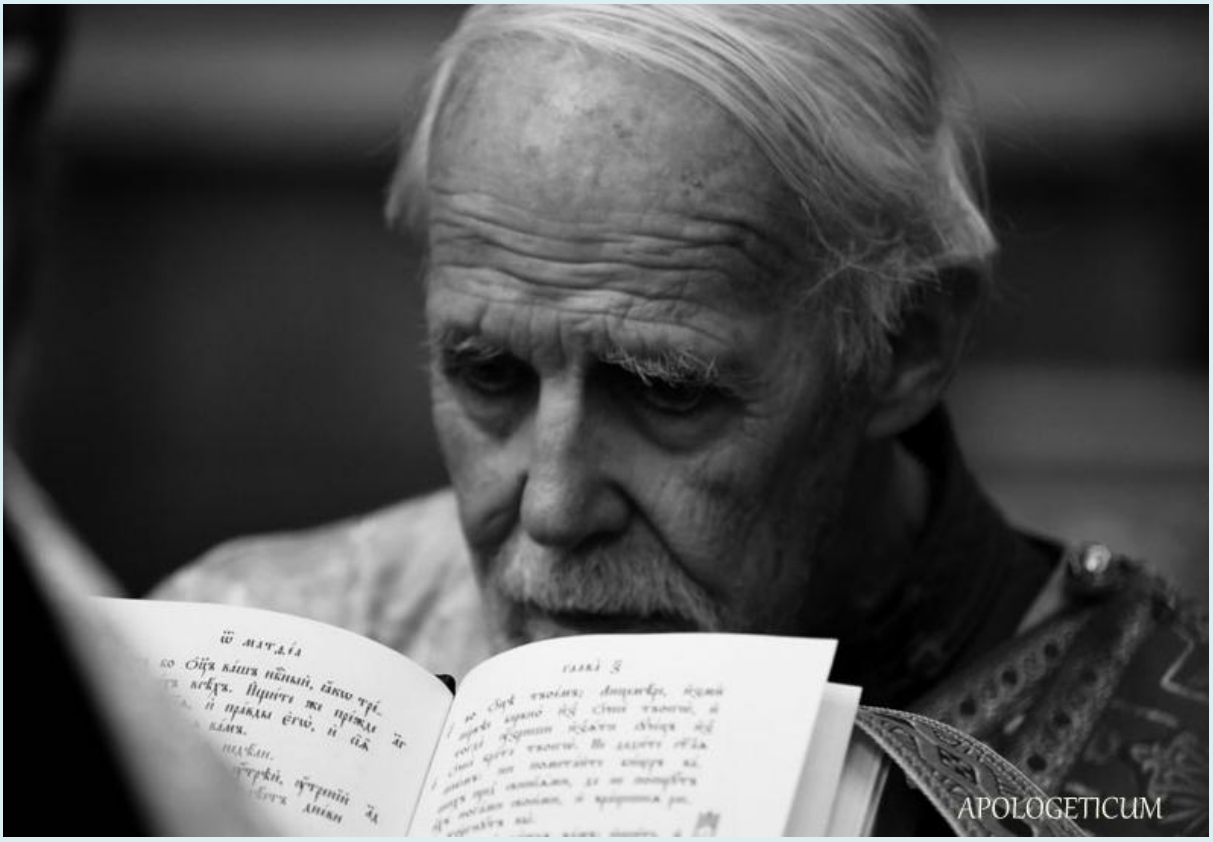
APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

ТРЕБНИК

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

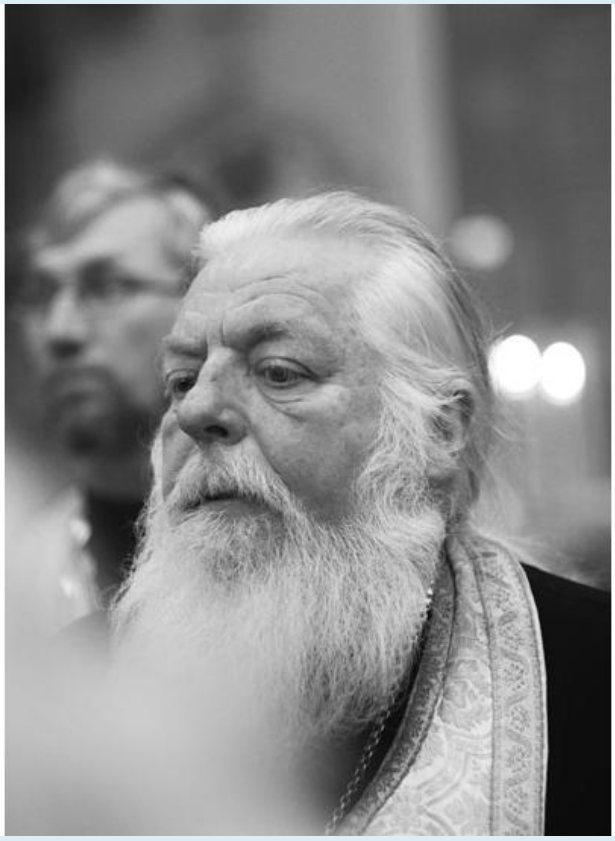

APOLOGETICUM

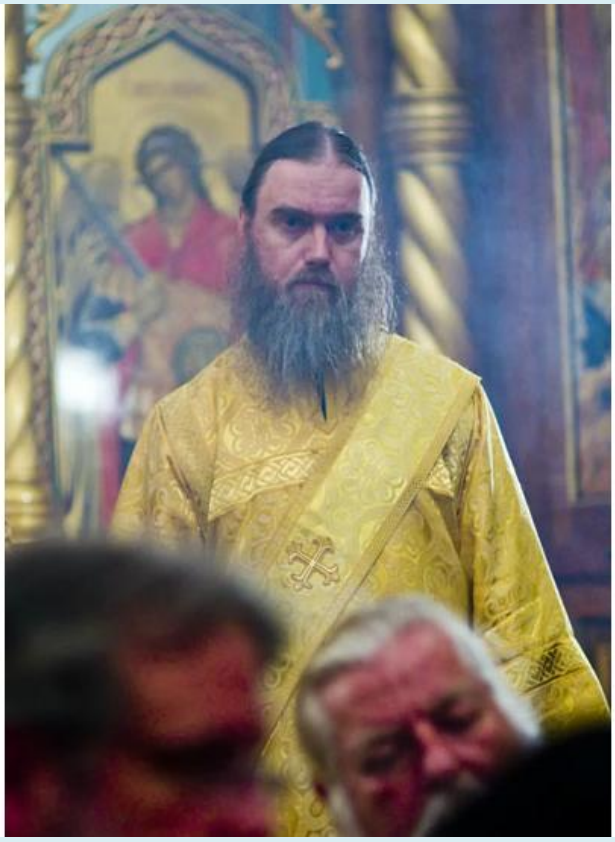
APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

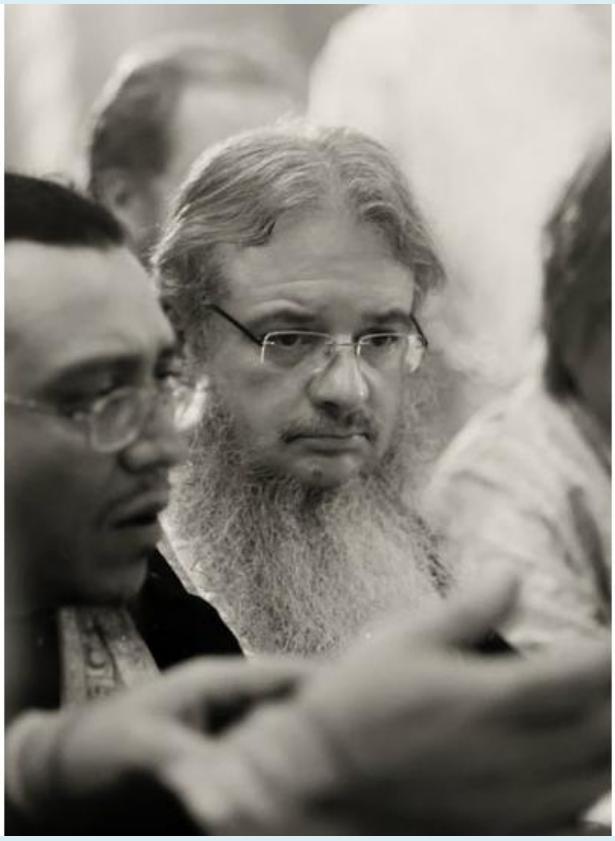

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

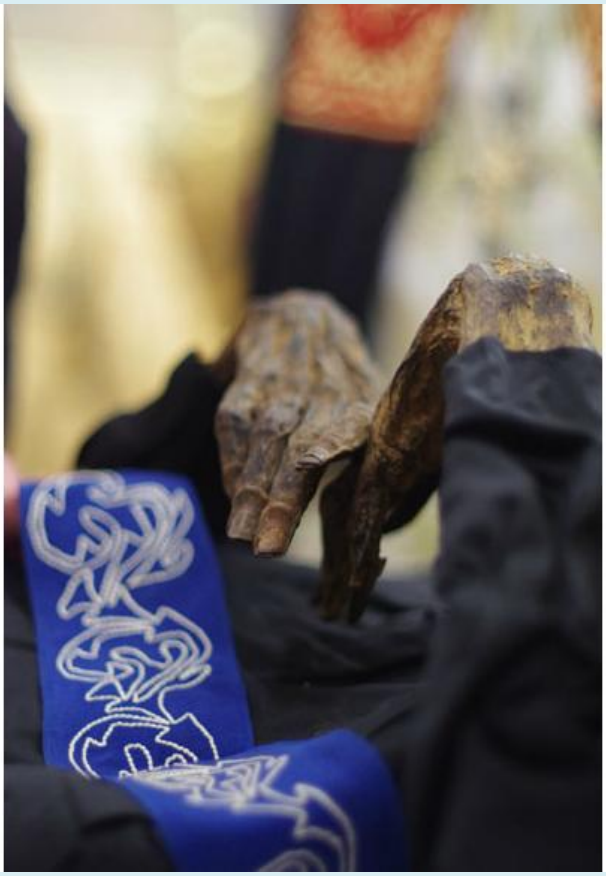

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

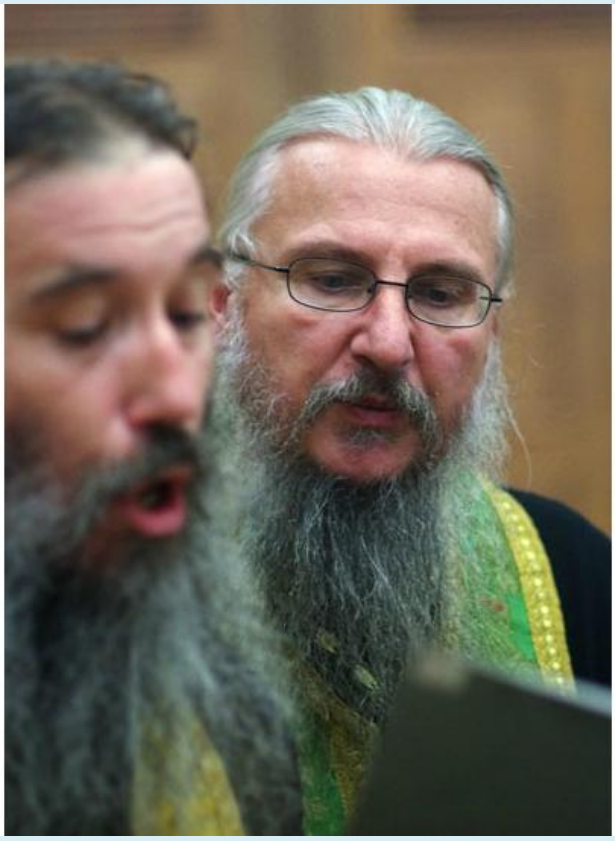

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

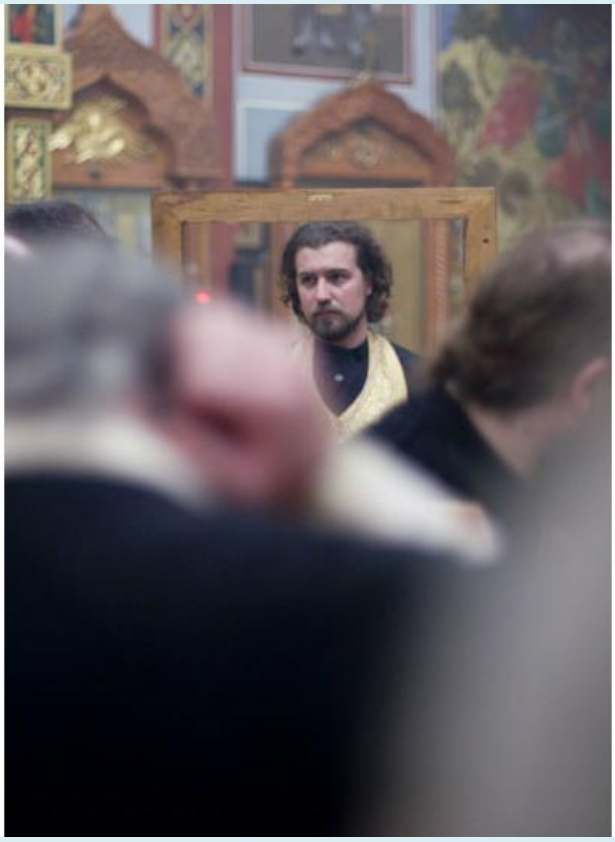

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

APOLOGETICUM

Moaştele Sfântului Ioan Maximovici în lume

O părticică din Sfintele moaşte ale Sfântului Ioan Maximovici în Catedrala Ortodoxă Română din Sfântu Gheorghe

Moaştele Sfântului Ioan Maximovici au fost puse spre închinare în catedrala din Sfântu Gheorghe, fiind “prinse” în/pe icoana aflată în naosul Catedralei, în partea dreaptă. Icoana a fost pictată de Petenchia Narcis (pictor din municipiul Sfântu Gheorghe).

SF. IOAN BOTEZATORUL
SF. IER. IOAN XIMOVICI
IS
HS
O
N
„POCAITI-VĂ CĂ S-A APROPIAT ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR"!
„DE SI AM MURIT, SUNT VIU"!
„VOI SUNTEȚI PRIETENII MEI"!

Arhiepiscopul Ioan Maximovici - părticele din moaştele sale la Mănăstirea din Copăceana

Racla cu Sfintele moaşte ale Arhiepiscopului Ioan Maximovici

Arhiepiscopul Ioan Maximovici s-a născut în anul 1896 şi a trecut la cele veşnice în anul 1966. Rând pe rând, a fost unul dintre stâlpii de susţinere şi de formare ai ROCOR-ului, totodată unul dintre ucenicii şi trimişii Sfântului Ierarh Tihon, ultimul Patriarh pravoslavnic al Moscovei (după care Moscova a căzut în erezia cumplită a serghianismului, drept pentru care a preferat să lepede succesiunea apostolică şi rânduiala hirotoniei arhiereilor). Arhiepiscopul Ioan Maximovici a fost canonizat de către ROCOR în anul 1994, la 2 Iulie.

Cu ajutorul Lui Dumnezeu, Arhiepiscopul Ioan păşeşte şi la noi, în România, blagoslovind pe cei ce-l cinstesc cu părticele din moaştele sale.

Una dintre părticelele moaştelor vor rămâne la Mănăstirea al cărui hram îl are pe Sfântul Ioan Maximovici, din Copăceana, însoţite de documentul care atestă autenticitatea acestor părticele din Moaştele Sfântului Ioan Maximovici de Shanghai şi San-Francisco.

Părticica din Sfintele Moaşte au fost dăruite prin intermediul unui preot ortodox rus din America, în schimbul Sfintelor Moaşte fiind date oseminte ale martirilor români de la Aiud.

Această raclă va rămâne la noi, la Brăila şi se va adăuga celorlalţi Sfinţi ale căror Sfinte Moaşte se odihnesc aici.

Acest fragment din Sfinte Moaşte vor fi dăruite părintelui stareţ, Arhimandritul Serafim, împreună cu actul de autenticitate canonică. Sfintele moaşte vor fi aşezate la loc de cinste în Biserica Mănăstirii din satul Copăceana, Jud. Vaslui.

Adresa: Mănăstirea pe stil vechi Sfântului Ioan Maximovici, sat Copăceana, comuna Falciu, Jud. Vaslui.

St. John the Wonderworker Orthodox Church (OCA)

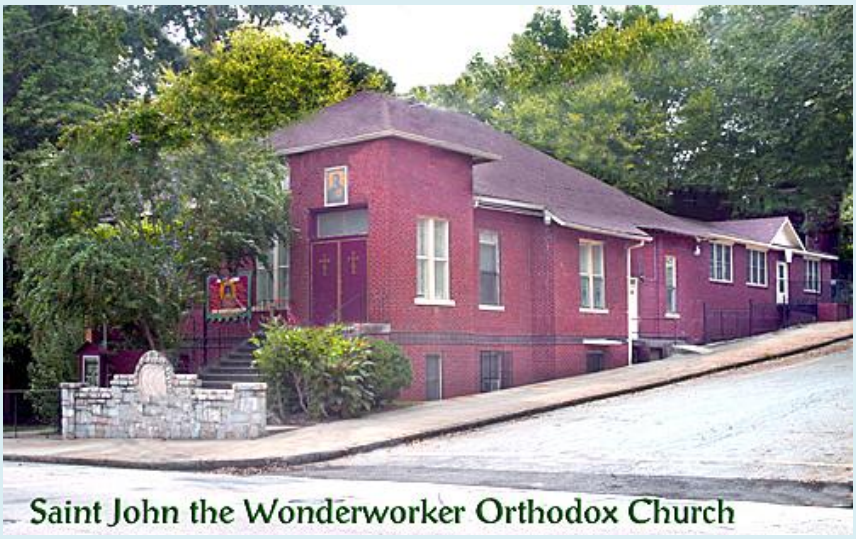

543 Cherokee Avenue SE
Atlanta, Georgia 30312

Robe worn by St. John Maximovitch, the"Wonderworker", Bishop of Shanghai & San Francisco

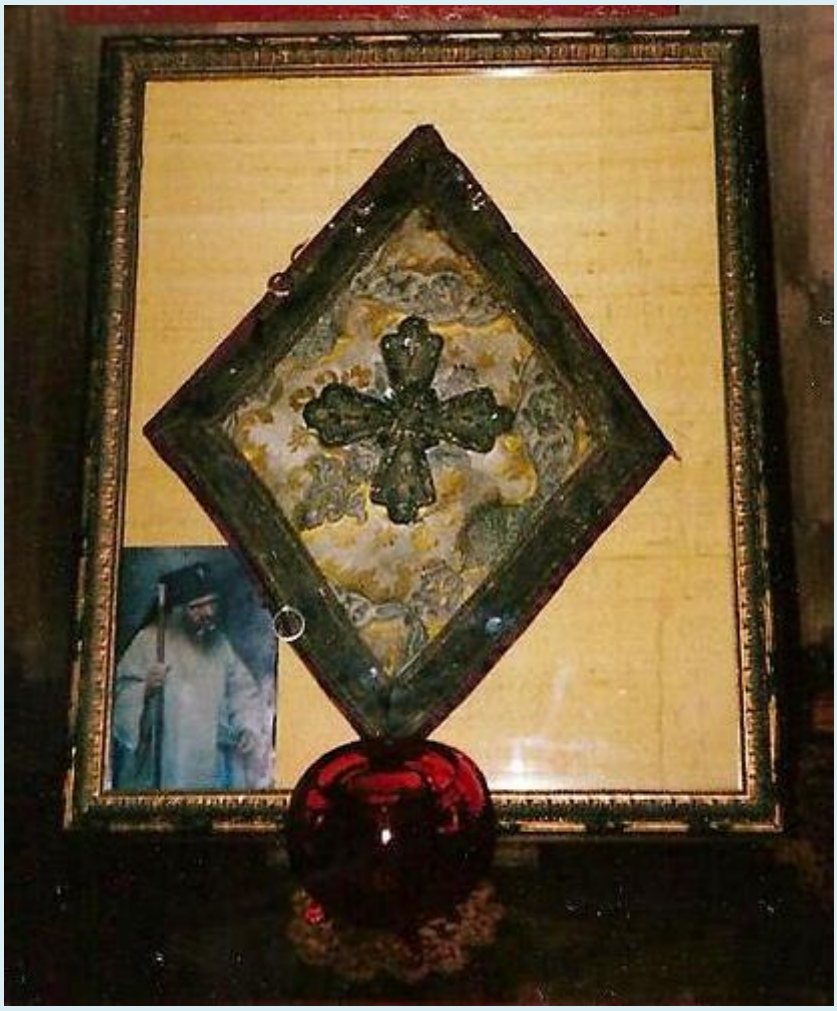

'Palitsa'-Episcopal vesture-ornament of St.John Maximovitch worn at the side & reaching to the knee

Mărturii despre Vlădica Ioan Maximovici – apostolul neobosit şi neînfricat al vremii noastre

Vlădica Ioan Maximovici, 1950

"Nu ai învăţat că în vremuri de restrişte fiecare creştin este răspunzător pentru întreaga creştinătate? Că fiecare mădular al Bisericii Ortodoxe este răspunzător pentru întreaga Biserică? Şi că astăzi Biserica are duşmani şi este prigonită şi

dinlăuntru şi dinafară?” (Sfântul Ierarh Ioan Maximovici) – *[se pot găsi oare cuvinte mai actuale pentru noi?]*

Din “Viaţa Sfântului Ioan Maximovici“- părintele Seraphim Rose scrie despre părintele său, Vlădica Ioan: “În toate spitalele europene se ştia despre acest arhiereu, care era în stare să se roage toată noaptea pentru un muribund. Era chemat la căpătâiul bolnavului – fie el catolic, protestant, ortodox, evreu sau oricare altul – pentru că atunci când el se ruga, Domnul era milostiv.

Hieromonk John in the Bitol Seminary Infirmary with sick and homeless seminarians, for whom he was the most colorful figure during all their seminary years

Era cunoscut şi venerat în întreaga lume. La Paris, dispecerul căii ferate reţinea plecarea trenului până la venirea “*Arhiepiscopului rus*“.

Însemnătatea sfântului Ioan Maximovici pentru omenirea secolului XX nu poate fi estimată. ***El a fost denumit de întreaga lume ortodoxă - făcătorul de minuni al Shanghaiului, Europei Occidentale şi America de Nord.***

În *epoca Universalei secătuiri duhovniceşti, a celor mai mari cataclisme sociale şi a rătăcirii minţilor*, el a crezut de cuviinţă să trăiască aşa cum au trăit marii asceţi ai Fivaidei şi Palestinei, care, exprimându-ne prin cuvintele sfântului Siluan Athonitul, *iubindu-L pre Dumnezeu, L-au iubit până la urmă*.

În secolul nostru nemilos şi şovăielnic, acest sfânt s-a asemănat marilor ierarhi din vechime, trezind o astfel de dragoste şi veneraţie în rândul creştinilor, încât odată cu sfârşitul Vlădicăi a început parcă un nou capitol al vieţii sale – cinstirea sa de către întreaga lume ortodoxă.

În zilele noastre de neputinţă duhovnicească asceţii au devenit rari. ***Fie ca viaţa acestui ascet să-i însufleţească pe dreptcredincioşii creştini ai vremurilor din urmă, să nu se lase cuprinşi de laşitate în evlavioasa lor trudă. Fie ca viaţa lui să le arate că, contrar slăbiciunilor şi neajunsurilor noastre*** **"Iisus Hristos ieri şi azi şi în veci este acelaşi"** (Evr. 13. 8) ***şi că nu există nimic mai plăcut lui Dumnezeu şi mai salvator pentru omenire, decât viaţa sfântă pentru Hristos, oglinda căruia a fost arhiepiscopul Ioan Maximovici.***

În prezent, numele lui a început să fie identificat cu chipul unui curajos şi îndrăzneţ erou al credinţei, înfăptuind minuni pretutindeni şi întotdeauna. Putem să nu ne îndoim de asta, aşa apare chipul său, dacă vom contempla viaţa lui din punct de vedere duhovnicesc. Dar, să ne amintim că ***mulţi slujitori ai Bisericii, clerici "conştienţi" şi ierarhi de vază l-au respins şi chiar dispreţuit pe Ioan Maximovici în timpul vieţii.***

Într-adevăr, privit nepărtinitor, ***dintr-o parte, el reprezenta o imagine şocantă: încovoiat, cu părul zburlit, cu veşminte uzate, cu o vorbire defectuoasă, sunând uneori mai mult ca un gângurit copilăresc. Fermitatea voinţei sale, îndreptată către cele dumnezeieşti, anume acea calitate ce i-a permis să cucerească astfel de culmi ale ascetismului, era considerată drept orgoliu şi obstinaţie gratuită. În ochii multora el nu era decât un bătrân încăpăţânat şi excentric, insistând asupra ideilor sale "absurde" cu privire la treburile de care s-ar cădea să se ocupe Biserica.***

Dar ceea ce-i irita cel mai mult pe "*înţelepţii lumii acesteia*" era imposibilitatea de a-l folosi în interesul uneia sau alteia din clicile sau partidele lor. El era liber înaintea lui Dumnezeu. Pe scurt, el era "*priveliştea*" lumii acesteia, după cuvântul sfântului apostol Pavel. Lumea, care *zace în răutate* şi *al cărei prinţ este diavolul*, căuta să minimalizeze influenţa fericitului Ioan. Cu toate că evlavia nu poate avea "succes" în agonisirea bunurilor acestui pământ decăzut şi stricat însă, astfel de sfinţi, ca fericitul Ioan Maximovici, devin biruitori în faţa veşniciei şi a înfricoşătoarei Judecăţi.

Actuala ofensivă a răului nu trebuie să ne constrângă să admitem pasiv triumful necredinţei, datoria noastră fiind de a apăra binele de asaltul lumii acesteia. Dacă

vrem să fim cucernici, trebuie să fim eroi – aşa cum a fost sfântul Ioan Maximovici. Trebuie să fim gata să jertfim bunul nostru renume, statutul nostru personal sau social, să renunţăm la "respectabilitatea" noastră, vestind puterea de neînvins a lui Dumnezeu, preaslăvit întru sfinţii Săi.

Divergenţele de păreri, legate de venerarea sfântului, nu sunt deloc ceva nou în Biserică. Bunăoară, ***noi îl cunoaştem şi-l iubim pe sfântul Serafim de Sarov ca pe un mare sfânt rus, dar cu mult mai puţin sunt cunoscute proporţiile umilirii, la care a fost supus preacuviosul Serafim în timpul vieţii sale, chiar din partea unor slujitori ai Bisericii, cât şi eforturile de a şterge amintirea lui printre credincioşi.***

Necătând însă la tentativele diavoleşti de a eclipsa imaginea binefăcătoare a sfinţilor, Hristos a promis că ***porţile iadului nu vor birui Biserica*** (Mt. 16,18). Fără îndoială că ***Fericitul Ioan a fost trimis ca un dar de la Dumnezeu oamenilor vremurilor de apoi. În epoca în care surogatul a devenit o normă în toate sferele vieţii, când adevăratul Duh al credinţei lui Hristos a devenit atât de rar, încât majoritatea au uitat de însăşi existenţa Lui, sfântul Ioan poate fi considerat un model al autenticităţii duhovniceşti.***

Într-un anumit sens ***el este un etalon, care ne permite să evaluăm cine şi ce este veritabil în vremurile noastre tulburi.*** Iar unitatea sa de măsură nu este altceva decât *curata dragoste creştinească*, proprie fericitului Ioan şi pe care o răspândea în jurul său cu dărnicie. ***Cu această dragoste străduinţa pentru trăirea duhovnicească capăta un rost. Iar fără ea, tot ce rămâne din relaţiile omeneşti şi viaţa bisericească, va fi un fel de deşertăciune sau alta, exprimată prin calomnii şi curse perfide sau, dimpotrivă, în linguşeli şi laude reciproce.***

Fericitul Ioan a dat tonul potrivit al adevăratului apostolat în lumea modernă. Pe măsură ce un număr tot mai mare de oameni se alătura Bisericii Ortodoxe, *înainte de apropierea ultimei dezlănţuiri a răului*, fie ca ei să vadă în el îndrumătorul şi păstorul lor iubit, nesupus morţii".

Părintele Alexey (ulterior Ierom. Ambrose) Young:

Părintele Alexey

"În această, ca şi în multe alte scrisori de-ale lui, părintele Serafim nu dădea niciodată ordine, nu insista niciodată pe supunerea oarbă şi, cu deosebire, nu mi-a sugerat niciodată că aş fi cumva naiv sau stupid (cu toate că adesea am fost). El îmi arăta pur şi simplu învăţătura Bisericii, crezând că aceasta, în sine, este destul convingătoare.

Mai scrisese că, ***în tinereţe, fusese cucerit de Arhiepiscopul Ioan Maximovici, nu pentru că a văzut în el un <<specialist infailibil – pentru că Biserica nu cunoaşte aşa ceva – ci pentru că am văzut în acest sfânt arhipăstor un model de Ortodoxie, un teolog adevărat, a cărui teologie venea dintr-o viaţă sfântă şi dintr-o înrădăcinare desăvârşită în tradiţia Ortodoxă. Când vorbea, cuvintele lui erau demne de încredere…***>> (…)

Este improbabil ca părintele Serafim să fi putut vreodată sluji pentru multă vreme într-o parohie obişnuită fără să se descurajeze de cei pentru care Creştinismul Ortodox este ceva care trebuie luat drept bun, indiferent de forma în care se prezintă. Dar aceasta nu înseamnă că nu există mireni care nu iau în serios Evanghelia.

Este adevărat că părintele Serafim iubea munca misionară tocmai pentru că era atras de cei ce erau cu adevărat interesaţi de Ortodoxie. Lucrul cu asemenea oameni îl dinamiza foarte mult, pentru aceasta era în stare să meargă oriunde şi să facă orice pentru a-i sprijini. Cu toate acestea, ***este nevoie să cercetăm viaţa***

dascălului său, Sfântul Ioan Maximovici din Shanghai şi San Francisco, pentru a vedea cât de greu îi este cuiva care caută să trăiască atât de curat după Evanghelie şi să supravieţuiască vieţii dezordonate dintr-o parohie.

Viaţa Sfântului Ioan a fost atât de plină de virtuţi apostolice şi evanghelice încât pur şi simplu putea trăi "în" lume fără să nu fie "din"ea , în vreme ce oameni neînsemnaţi – şi părintele Serafim în mod sigur se considera unul dintre aceştia – trebuiau să caute altă soluţie…"

O scrisoare a Părintelui Serafim Rose despre Sfântul Ioan Maximovici:

Părintele Serafim Rose

"Am petrecut o Cincizecime frumoasă, iar pe la sfârşitul zilei, am avut de furcă cu un şarpe cu clopoţei în mijlocul terenului mănăstirii (felul diavolului de a protesta!).

Despre descurajarea în care te aflai – sper că a trecut. Dacă nu, încearcă te rog să-ţi dai seama de faptul că toată această lucrare creştină are loc *la nivel local – chiar acum şi aici, între mine şi Dumnezeu şi cei din jurul meu.* Dacă e posibil mai mult – la nivel bisericesc general – e ceva ce se adaugă la lucrul de bază. Având în vedere vremurile de acum, eu însumi sunt surprins de câte lucruri putem face.

Să te inspiri de la cei ca Sfântul Nectarie şi Vlădica Ioan al nostru, care adesea au fost prigoniţi "la nivel bisericesc general", dar care nu au încetat să fie rodnici. Dar Hristos Dumnezeul nostru este cu noi, şi Vlădica Ioan ne-a împins spre calea cea dreaptă (ne-a spus să continuăm să-l acuzăm pe [Patriarhul]

Athenagora, chiar dacă oamenilor nu le place), iar toate încercările ne-au venit numai pentru a ne întări pentru vremurile grele ce ne aşteaptă.

(…) Ca să fim cinstiţi, ***în timpul vieţii sale, Vlădica Ioan a fost înţeles de prea puţini episcopi, şi aceasta pentru că el era în primul şi în primul rând un organism viu în Biserică şi nu lăsa cu nici un chip ca organizarea să aibă întâietate.*** Acesta este de fapt şi testamentul său către noi toţi, dar tu nu-ţi face griji dacă acum nu înţelegi acest lucru.

Nu putem înţelege mare lucru, ci numai prin experiere şi prin suferinţă până la capăt, pe măsură ce creştem în Biserică şi în tradiţia ei. Dumnezeu îţi va trimite pricini pentru a înţelege cu inima. *(…)*

În zilele noastre, zilele decăderii generale din Biserică, nu trebuie ca nimeni să se aştepte la prea mult de la ei (de la episcopi). În vreme ce le dăm cinstea cuvenită, respectul şi supunerea, trebuie să fim realişti şi să recunoaştem că (cu excepţia unor cazuri rare) ei nu se află într-o postură de slujire ca îndrumători personali, cu atât mai puţin a convertiţilor.

O remarcabilă excepţie de la această "regulă" generală, Vlădica Ioan, despre care credem că oricine şi-ar fi putut pune încrederea în el cu desăvârşire – ***hotărâse ferm ca să nu accepte ucenici, ci mai degrabă să inspire şi să încurajeze lucrul independent în interiorul Bisericii, cu condiţia ca toţi să urmărească progresul şi consultarea reciprocă în interiorul tradiţiei ortodoxe".***

Un episcop nebun pentru Hristos: Sfantul Ioan Maximovici (1896-1966)

Ocrotitor de taifun şi uragan, vindecător de boli (de la eczeme, carbunculi, la paralizie, cancer şi HIV), ***cunoscător al gândurilor şi al inimilor prin Duhul Sfânt, îndreptător spre pocăinţă, prezent la patul muribunzilor de fiecare dată când se cerea Sfânta Împărtăşanie, iubitor şi ocrotitor al copiilor - sunt câteva cuvinte despre Vlădica.***

Ioan Maximovici este un Sfânt de actualitate, alături de Sfântul Porfirie Bairaktaris, Sfântul Siluan Athonitul, Sfântul Nectarie din Eghina şi mulţi alţii cu vieţuire recentă, care adeveresc veşnicia iubirii lui Dumnezeu pentru noi, oamenii.

Arhiepiscop de Shanghai, Bruxelles şi San Francisco, obişnuia să ţină post aspru, doar cu câteva ore de somn (dar nu culcat), cu îndelungi rugăciuni, săvârşirea Sfintei Liturghii aproape zilnic, umblând îmbrăcat în haine ieftine, adesea ponosite, încălţat în papuci sau sandale moi, însă de multe ori chiar desculţ - fiind un episcop nebun pentru Hristos.

De mic, învăţase să se apropie de Dumnezeu cu maximă... seriozitate, cu toate puterile sufletului său, iar ca episcop, se străduia să-şi cerceteze păstoriţii, aşa cum ar fi făcut-o Însuşi Hristos.
De aceea,vizita pe cei din închisori, pe cei bolnav mintal, pe cei bolnavi, pe muribunzi, se îngrijea de orfani şi ***cunoştea dinainte nevoia oricărui păstorit al său, oferindu-se cu prezenţa, cu rugăciunea şi cu serviciile religioase necesare.*** Cei fără serviciu sau / şi fără casă, îndată ce se rugau lui (fie pe când era în viaţă, fie după moartea sa, făcând un parastas în cinstea Sfinţiei Sale), găseau soluţia problemei lor. ***De multe ori nici nu vorbea, însă prezenţa sa era binefăcătoare şi întăritoare.***

Mulţimea minunilor săvârşite încă din timpul vieţii, şi înmulţirea lor după trecerea sa la cele veşnice, l-au făcut un Sfânt foarte cunoscut şi iubit, de întreaga Ortodoxie.

Între preocupările sale speciale se numără cea pentru recunoaşterea unor Sfinţi din Occident, precum Sfântul Victor de Marsilia (21 iulie), Sfântul Potin (2 iunie), Sfânta Blandina (2 iunie), Sfinţii Alexandru de Lyon (24 aprilie) şi Epipodie de Lyon (22 aprilie), Felician (24 ianuarie), Genoveva de Paris (3 ianuarie), Gherman de Auxerre (31 iulie), ş.a.

Deşi era sever în privinţa oricărei forme de erezie şi considera îndoielnică activitatea ecumeniştilor creştini, ***nu a rămas în memoria credincioşilor prin severitate, ci prin blândeţe, minunile extraordinare săvârşite, şi prin nebunia sa întru Hristos, iar când era nevoie, se ruga şi la căpătâiul bolnavilor de altă religie – de orice religie – încât chiar şi aceştia se vindecau ori primeau întărire sufletească, prin mila lui Dumnezeu.***

Cu atât mai mult a fost prigonit, cu cât funcţia sa nu era una oarecare, dar a răbdat totul, până la sfârşit. De câteva ori s-a încercat otrăvirea lui.

***

Ştiind că Sfântul Ioan Maximovici este ocrotitor în vitregiile naturii, în 1979, un preot de la biserica ortodoxă Sfântul Vladimir din Miami a săvârşit parastas

pentru Sfântul, iar uraganul David, care se apropia de Miami, şi-a schimbat dintr-o dată cursul şi a ocolit oraşul.

***

A vizitat şi vindecat la spital foarte mulţi bolnavi sau răniţi grav în urma accidentelor rutiere, însă cu maximă discreţie, încât nu se cunosc toate aceste forme de ajutorare, decât din câteva mărturii, adunate cu precădere de către Pr. Serafim Rose şi Pr. Gherman Podmoşenski.

***

La spitalul evreiesc din Shanghai, Sfântul Ioan a trecut pe lângă o muribundă evreică şi a rostit tare: Hristos a înviat!, făcând semnul Sfintei Cruci. Aceasta şi-a revenit şi în scurt timp s-a însănătoşit complet.

***

Alteori, la bolnavi el venea cu o Icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului, urmând minunea vindecării, însoţită de o stare de bucurie specială a celui tămăduit, datorată atingerii harului.

***

S-a arătat în vis unui romano-catolic, arătându-i să-şi facă cruce ca ortodocşii.

Celor apropiaţi, le răspundea la nedumeriri, chiar dacă ei nu îndrăzneau să-l întrebe. Dar de obicei, nu vorbea mult, doar că era prezent pretutindeni unde era nevoie de el, în zona păstorită.

Avea timp, uneori, să guste din prăjitura tradiţională favorită: vareniki (colţunaşi sau găluşte cu brânză), cu care îl serveau credincioşii, şi care se împarte, spre pomenirea sa.

A fost şi este atât de iubit ca Vlădică şi ca Sfânt, de cei care l-au cunoscut cu adevărat...! Iar el i-a iubit şi mai mult.

"***Dumnezeul Domnului nostru Iisus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea vouă duhul înţelepciunii şi al descoperirii, spre deplina Lui cunoaştere. Şi să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeţi care este nădejdea la care v-a chemat, care este bogăţia slavei moştenirii Lui, în cei sfinţi. Şi cât de covârşitoare este mărimea puterii Lui faţă de noi, după lucrarea puterii tăriei Lui, pentru noi cei ce credem.***" (Efeseni 1, 17-19)

Sfântul Ioan Maximovici, părintele unic – Mărturii olandeze: “Dacă se uită la tine, în clipa aceea te ştiai cel mai iubit din lume”

With his acolytes in the new San Francisco Cathedral

Câteva amintiri personale de Egumenul Adriaan, 1966

Arhiepiscopul Ioan este cinstit ca Întemeietor al Bisericii Ortodoxe Olandeze, iar prima viaţă publicată după moartea sa a apărut în revista periodică a acestei Biserici în limba olandeză (articolul care urmează a fost publicat în acelaşi număr).

Mai târziu, cea mai importantă viaţă adusa la zi a lui Vlădica a fost tradusă în întregime în limba olandeză şi publicată tot în această revistă.

Vlădica Ioan, poreclit Shanghainski, a fost un om de felul celor pe care tânjeşti să-i întâlneşti, chiar şi numai o dată în viaţă. Iar atunci când această întâlnire devine realitate, amintirea ei nu mai poate fi ştearsă. Era cu adevărat un om unic, nu mai era nimeni ca dânsul, fiindcă multe trăsături, ele însele foarte rare, se regăseau încă în el cu o intensitate nemaivăzută.

Încă îmi apare în faţa ochilor cum a venit să ne viziteze la biserică în urmă cu aproximativ cincisprezece ani. ***Nu atrăgea prea mult privirea: era scund, îndesat, avea un chip cu trăsături neregulate care se ivea dintr-o grămadă încâlcită de fire de păr. Un defect grav de vorbire îl făcea foarte greu de înţeles, deşi vorbea germana, franceza şi engleza.*** Dar nu a spus prea multe.

Foarte calm, fără să ţină seama de cei care îl aşteptau, a cercetat întrega biserica. A mers de a sărutat altarul şi s-a uitat cu atenţie la toate şi în toate cele de pe el. După aceea a examinat, una câte una, icoanele din jur şi cărţile, atât cele tipărite, cât şi cele scrise de mână. După o oră întreagă a plecat: ***voise să-i cunoască pe preoţii olandezi şi, dacă se întâmplă să avem greutăţi, trebuia doar să îi spunem.***

Şi într-adevăr, la un an după vizita sa am avut mari greutăţi ecleziastice. După ce vreme îndelungată am făcut încercări neroditoare în toate direcţiile, am hotărât "să ne încercăm norocul" şi cu el. Acesta a fost începutul unei lungi legături de prietenie, plină de binecuvântare, atât pentru noi, cât şi pentru Biserica Olandeză, pe care a luat-o atunci în păstorirea sa. Căci pentru el aceasta a însemnat că ***ne-a luat într-adevăr şi sub ocrotirea sa şi ne-a apărat cu mărinimie de toate atacurile care, din lipsă de înţelegere şi uneori chiar din rea-voinţă, erau îndreptate împotriva comunităţii tinere şi vulnerabile.***

Astfel am putut şi să învăţăm să îl cunoaştem mai bine, atât pe el, cât şi felul de necrezut în care îşi trăia viaţa. Căci venea adeseori în vizită şi mereu când vizita Biserica Rusă din Olanda stătea la noi la mănăstire, unde se simţea întocmai ca acasă. În plus, am fost şi noi de multe ori cu el în Franţa, la mănăstirea Lesna sau în camera sa de la Şcoala Rusă de Cadeţi din Versailles.

Ceea ce te impresiona la el mai înainte de toate era asceza sa incredibil de aspră. Era ca şi cum ar fi înviat un sfânt din pustie din primele secole. Nu se culca niciodată în pat; nici măcar nu avea aşa ceva. Uneori, dacă era grav bolnav, era îngrijit în altă parte. Dormea câte puţin, uneori câteva minute când era la rugăciune, câteva ore noaptea stând în capul oaselor, pe un scaun şi – ceea ce îi tulbura pe mulţi – câteva minute în cursul unei discuţii care nu îl interesa, nepierzându-i totuşi firul.

Umbla desculţ, chiar şi pe pietrişul ascuţit al parcului de la Versailles. Mai apoi acest lucru i-a fost interzis de Mitropolit, după ce a avut o gravă infectare a sângelui din pricina unui ciob. ***Mânca numai o dată pe zi, spre miezul nopţii – cel puţin când avea cineva grijă de acest lucru; altminteri, nu mânca nici atunci.***

Însă şi mai impresionantă era pilda vie a rugăciunii sale. ***Săvârşea zilnic Sfânta Liturghie, indiferent de cât de puţini oameni erau prezenţi.*** La această slujbă acorda foarte multă vreme pregătirii Darurilor. ***Sfântul disc era plin mai să dea pe dinafară datorită numărului mare al celor pomeniţi.*** Scotea din fiecare buzunar hârtiuţe cu nume pe ele, şi în fiecare zi unele noi li se adăugau acestora, din scrisori venite din toate colţurile lumii, prin care oamenii îi cereau să se roage, îndeosebi pentru bolnavi. ***Mai mult, în amintirea sa se păstra limpede chipul fiecăruia dintre cei pe care îi întâlnise în timpul vieţii sale active. El le cunoştea şi le înţelegea nevoile şi acest lucru era deja o mângâiere.***

La Intrarea cu cinstitele Daruri începea din nou, cu pomelnicele care îi fuseseră aduse între timp, aşa încât corul trebuia uneori să repete de trei ori Heruvicul. ***După Sfânta Liturghie mai rămânea încă ore în şir în biserică. Curăţa cu o grijă minuţioasă Potirul şi Discul, proscomidiarul şi altarul.*** În acelaşi timp mânca prescură şi bea multă apă fierbinte.

Citea cu voce tare Ceasurile, oriunde ar fi fost, adesea stând în picioare în tren sau pe vapor, printre ceilalţi călători (căci călătorea mult). După Sfânta Liturghie, după-amiaza, citea corespondenţa de dimineaţă, însă cineva de încredere trebuia să-i deschidă scrisorile pentru a nu vedea dacă este ceva urgent. Uneori anunţa dinainte conţinutul scrisorilor, chiar dacă erau lucruri de care nu mai auzise nimic de multă vreme. ***Avea foarte multă grijă ca în biserică şi îndeosebi în altar să nu se vorbească decât strict cele legate de slujbă.***

Bolnavii şi cei singuri erau cei cărora le acorda în primul rând atenţia sa, cercetându-i până şi în cele mai îndepărtate locuri. Pentru acest lucru purta cu el, într-o geantă de piele legată la gât cu o bandă, ***o icoană grea a Maicii Domnului, o copie a Icoanei făcătoare de minuni din Kursk***, adusă din Rusia de Biserica emigrantă. Acolo cânta la căpătâiul bolnavului, cu vocea sa spartă, mica slujbă a Maicii Domnului şi aducea eventual şi Sfânta Împărtăşanie.

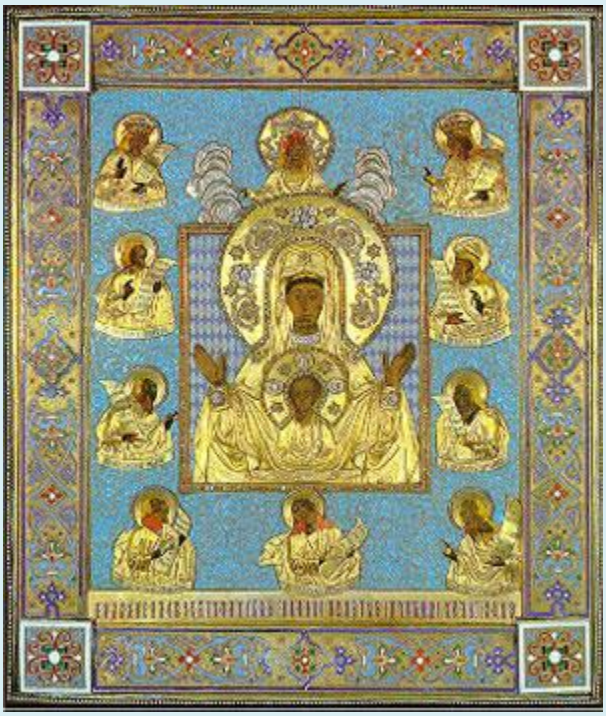

Avea o preferinţă pentru copii, care se adunau atât de uşor în jurul său. Totdeauna se informa cu privire la ei, îi catehiza, le trimitea felicitări şi le aducea daruri. ***Putea să-i privească minute în şir în ochi cu acea privire caldă, luminoasă, care te învăluia în întregime, aşa cum îşi cuprinde o mamă copilul în braţe. Această privire rămâne de neuitat pentru toţi cei care l-au întâlnit. Pe cât de prost se exprima, pe atât de plini de înţeles îi erau ochii.*** O atingere întâmplătoare te ducea cu gândul la ceva tare şi masiv, ca un trunchi de copac noduros. Însă ***dacă se uita la tine, în clipa aceea te ştiai cel mai iubit din lume.***

Fireşte, mulţi care îl cunoşteau numai la suprafaţă se simţeau jigniţi de felul cum arată. Nu cunoştea vrednicia exterioară, în orice împrejurare era pur şi simplu el, monahul care avea gândul numai la rugăciune şi la nevoile celor necăjiţi. Era mai mare însă numărul celor care îl admirau cu adevărat pentru aceasta şi care îl iubeau, deşi era obositor pentru ei, cu cererile sale.

Este binecunoscută povestea despre cum a stat zile în şir la Washington, în anticamera ministrului de externe, până când a reuşit să ia permisul de intrare pentru miile sale de refugiaţi ruşi din China, inclusiv pentru bolnavi, ceea ce nu mai reuşise nimeni înaintea sa. Oriunde mergea, erau oameni care doreau să-i vorbească. Dacă umbla prin Paris, din toate părţile oamenii alergau către el ca să-i ceară binecuvântare şi să-i sărute mâna. ***Vedeai atunci cum doamnele elegant îmbrăcate îşi ştergeau mai întâi buzele, fiindcă ştiau că nu îi place rujul.*** Mai

mult, adesea ***trenul de Dieppe (unde erau găzduite corpurile de cadeţi) pleca mai târziu din gara St. Lazare, deoarece conductorul îl vedea de departe pe "Monseniorul" rus, care de fiecare dată era reţinut de oameni. Cu toate acestea se întâmpla frecvent să piardă trenul, pentru că timpul era numai o noţiune vagă pentru el.***

Ar mai fi multe astfel de întâmplări de amintit. De exemplu, un vagabond din Lion povestea cu entuziasm ***cum umbla Vlădica Ioan prin Shanghai în anii grei, pentru a împărţi pâine şi bani, chiar şi beţivilor.*** Acest lucru nu îl uita, oricât de aspru ar fi vorbit despre alţii.

La fel cum a trăit a şi murit, fără ca nimeni să se aştepte la aceasta, singur în camera sa, când tocmai se dusese să se aşeze pentru a se odihni după slujba din timpul vizitei în Seattle, oraş din nordul îndepărtat al întinsei sale eparhii. ***Vom mulţumi pururea că l-am cunoscut şi că am fost cuprinşi în marea lui dragoste. Nădăjduim că această legătură de iubire va continua să lucreze spre binele nostru, acum că Vlădica are o legătură şi mai directă cu Domnul său, Căruia i-a fost unul dintre cei mai credincioşi slujitori de pe pământ din vremurile noastre.***

Părintele Martin Erlings:
(…) Veneraţia şi dragostea ortodocşilor olandezi pentru Vlădica a fost exprimată de Episcopul Iacov în *Cuvântul înainte* la *Viaţa Arhiepiscopului Ioan* (1966, toamna):
"Această ediţie este închinată în primul rând amintirii celui ce ne-a părăsit pe neaşteptate, Arhiepiscopului Ioan. Ne-am gândit că l-am putea cinsti cel mai bine trimiţându-vă o fotografie cu <<Vlădica al nostru>>, făcută la noi în biserică în timpul Sfintei Liturghii. Este caracteristică pentru el, toţi cei care l-au cunoscut îşi vor da îndată seama că el este. Fotografia a fost făcută în timpul Liturghiei săvârşite în Lunea Sfântului Duh[1], când m-a făcut stareţ. Avea numai şaptezeci de ani când a murit, pe deplin singur, după cum fusese de când devenise episcop. El a făcut totul în felul său, a săvârşit în fiecare zi toate slujbele, Sfânta Liturghie a slujit-o fie că era în tren, pe vapor sau în spital. Iar dacă nu putea să facă acest lucru fiindcă era bolnav, chema un preot să o săvârşească la el în cameră. A fost cunoscut şi foarte cinstit în toată lumea. Chiar în Paris, omul care face semn să plece trenul din gară îl aştepta când ştia că trebuie să sosească <<Arhiepiscopul rus>>.

În toate spitalele europene era cunoscut ca episcopul care stătea şi se ruga chiar şi toată noaptea alături de cei care erau pe moarte. Era chemat să se roage la

căpătâiul celor care erau foarte bolnavi, fie ei catolici, protestanţi, ortodocşi sau de orice altă confesiune, căci, atunci când se ruga el, Dumnezeu era îndurător.

A murit pe 2 iulie, adormind pe când se ruga. <<Acum nu mai avem părinte>>. Acest strigăt s-a făcut auzit în toată Biserica, în toată lumea. Şi Biserica Ortodoxă Olandeză este orfană şi nu mai are ocrotitor pe pământul acesta. Însă el ocroteşte mica noastră Biserică pe lângă Dumnezeu. Ultimul lucru pe care l-a făcut a fost să-mi trimită mie personal veşmintele şi mitra sa de Paşte. Scrisoarea mea de mulţumire nu a primit nici un răspuns.

Nu mai am părinte duhovnicesc şi nici nu o să mai am, în orice caz nu pe cineva ca el, care să mă sune în miezul nopţii ca să-mi spună: <<Mergi de te culcă acum; ţi se va da lucrul pentru care te rogi>>.

Vlădica, îţi mulţumim pentru tot, şi aminteşte-ţi de noi, Biserica ta Ortodoxă Olandeză, la Tronul lui Dumnezeu".

---

[1] Lunea Rusaliilor ("Conform tradiţiei după care, în ziua următoare marilor praznice, sărbătorim persoanele care au slujit ca instrumente ale evenimentului prăznuit sau care au avut un oarecare rol în săvârşirea lui, a doua zi după Duminica Pogorârii Sfântului Duh, adică în *Lunea Rusaliilor*, Biserica ortodoxă prăznuieşte pe *Sfântul Duh* [...]. În calendarele româneşti de perete această zi e trecută ca *sărbătoare Sfintei Treimi*. Denumirea aceasta, de dată mai nouă, reprezintă probabil o influenţă catolică (la catolici Sfânta Treime e sărbătorită în prima duminică după Rusalii). În sec.XII, nici în Apus nu era încă generalizată o asemenea sărbătoare, ci era privită în unele mănăstiri ca o inovaţie; ea a fost stabilită definitiv în Apus abia la 1334. În calendarele celorlalte biserici ortodoxe însă Lunea de după Rusalii este numită încă *Lunea Sfântului Duh…"*- Pr.prof.T.Ene Branişte, *Liturgica generală*, vol.I, p.182, Editura Episcopiei Dunării de Jos, Galaţi, 2002). (*Nota trad.*)

(în: "Fericitul Ioan Maximovici. Viaţa şi Minunile", Editura Sophia, Bucureşti, 2006)

Sfântul Ioan Maximovici, făcătorul de minuni (†2 iulie 1966) - Cuvânt despre modestie

Arhiepiscopul Ioan: ***Modestia este o formă anevoie de îndeplinit a binelui***

"Odată, într-o casă unde fusese poftit, Hristos a văzut cum cei chemaţi alegeau locurile de frunte. Băgând de seamă acest detaliu de viaţă, Domnul, pentru Care nimic nu era de mică însemnătate în lumea morală, a rostit cuvinte care au rămas să răsune asupra lumii: ***"Când vei fi chemat de cineva la nuntă, nu te aşeza în locul cel dintâi, ca nu cumva să fie chemat de el altul mai de cinste decât tine, şi venind cel care v-a chemat pe tine şi pe el, îţi va zice: „Dă acestuia locul" – şi atunci, cu ruşine, te vei duce să te aşezi pe locul celui de pe urmă. Ci tu, când vei fi chemat, mergând aşază-te în cel din urmă loc, ca atunci când va veni cel ce te-a chemat, el să-ţi zică: „Prietene, mută-te mai sus". Atunci vei avea cinstea în faţa tuturor celor care vor şedea împreună cu tine, căci oricine se înalţă pe sine va fi smerit, iar cel ce se smereşte pe sine va fi înălţat"*** (Lc. 14,8-11).

Manifestarea orgoliului omenesc se săvârşeşte cel mai des tocmai în împrejurări de zi cu zi: în ospeţie, în sufragerie, la masă. La fel ca în vremurile de demult, oaspetele contemporan vrea să şadă pe un loc mai de vază. Această năzuinţă se bucură de mare trecere la boierii Rusiei Moscovite, care (fără să vădească în

această privinţă nici un pic de duh ortodox!) se străduiau să se aşeze care mai de care pe locurile de vază la masa ţarului. Bineînţeles însă că, ***în afara meselor celor mai săraci oameni, în toate ţările are loc, chiar dacă nebăgată de seamă, o întrecere a orgoliilor.***

Modestia este o formă anevoie de împlinit a binelui! Omul ce se gândeşte cu încordare cum să nu rămână mai prejos de altul şi cum să ajungă mai presus de altul nu e în stare de efort constructiv, şi cu atât mai mult de cel suprem, duhovnicesc. Lucrul acesta este poate valabil şi în privinţa noastră, a păstorilor de suflete.

Slava deşartă este semn nu numai al stagnării morale, ci şi al celei mintale. Prin cuvinte înţelepte şi liniştite, Hristos ne-a descoperit nouă, oamenilor, adevărul – dar înainte de a da în vileag atât de pătrunzător omenirea, El şi-a arătat dumnezeiasca milostivire vindecând un bolnav. Aceasta s-a întâmplat în casa *„uneia dintre căpeteniile fariseilor*", şi a avut loc sâmbăta, în zi de sărbătoare, când orice muncă era interzisă.

La fel ca în epoca noastră, nici atunci mulţi nu înţelegeau în ce constă duhul sărbătorii religioase, nu înţelegeau că el consta nu în litera moartă a îndeplinirii exterioare a prescripţiilor, ci adevărata sărbătoare religioasă este zi de ascultare de Dumnezeu în duh şi în adevăr şi de arătare a milostivirii.

Şi iată că oamenii, neînţelegând acest sens religios al sărbătorii, au considerat vindecarea bolnavului de către Hristos în zi de sărbătoare ca o încălcare a poruncii cu privire la odihnă celei de-a şaptea zile.

Iată cum este orbirea omenilor. Domnul a venit însă pentru a-i mântui pe cei orbi… În ziua când Hristos a fost în ospeţie la farisei, ***un om bolnav de idropică era înaintea Lui şi răspunzând Iisus, a zis către învăţătorii de lege şi către farisei, spunând: „Cuvine-se a vindeca sâmbătă ori nu?" Ei însă au tăcut. Şi luându-l, l-a vindecat şi i-a dat drumul. Şi către ei a zis: „Care dintre voi, de-i cădea fiul său boul în fântână, nu-l va scoate în dată în ziua sâmbetei?" Şi n-au putut să-I răspundă la acestea*** (Lc. 14, 2-6).

Treaba omului este să facă binele şi să-i ajute pe fraţii săi, oamenii, totdeauna, şi mai ales în timpul sărbătorilor religioase. Orice zi este o zi a lui Dumnezeu, şi este bun al lui Dumnezeu, şi a fost zidită spre bine. Şi ***sărbătoarea credinţei este milostivirea lui Dumnezeu şi cea omenească.***

Învăţându-ne acest adevăr, ***Mântuitorul a arătat că orgoliul omenesc este cel care împiedică cel mai mult milostivirea să se arate*** – şi de aceea, dorind vindecarea tuturor oamenilor, a zis: ***oricine se înalţă pe sine va fi smerit, iar cel ce se smereşte pe sine va fi înălţat***

În lumea aceasta, mulţi sunt cei care nu cunosc legile duhovniceşti – însă aceste legi există şi dovedesc netemeinicia necredinţei în lumea duhovnicească. ***Omul care, mândrindu-se, se laudă, produce o impresie penibilă, respingătoare, asupra tuturor, chiar şi asupra oamenilor lipsiţi de religiozitate – şi cu cât mai mult se laudă şi se îngâmfă, cu atât le pare mai penibil celor din jur.*** Aceasta e acţiunea legii duhovniceşti. ***Şi cu cât este mai modest omul, cu atât le este mai plăcut tuturor. Cei modeşti sunt iubiţi de toţi, cei mândri le sunt respingători tuturor.*** Vedem limpede până şi în oamenii necredincioşi acţionează o lege nestrămutată – şi dacă cei necredincioşi nu preţuiesc modestia în ei înşişi, o preţuiesc întotdeauna în ceilalţi oameni.

Nu vom greşi dacă vom recunoaşte modestia drept una dintre trăsăturile cele mai dătătoare de mângâiere ale personalităţii umane. Modestia este, fără discuţie, egală milostivirii, fiindcă omul modest este deja milostiv faţă de ceilalţi oameni nu-i agasează cu pretenţiile sale, nu-i chinuie dându-şi importanţă. ***Vrând sau nevrând, cel lipsit de mândrie întotdeauna îl cinsteşte, în primul rând, pe Dumnezeu, iar apoi şi pe oameni, care de la Dumnezeu îşi au toate darurile.***

Ca atare, cel modest nu pierde niciodată în viaţă; talentele şi calităţile lui nu sunt diminuate de modestia lui, ci, dimpotrivă, cresc şi mai mult.

De asemenea, ***modestia nu înseamnă nicidecum slăbiciune, aşa cum cred unii, care se tem de ea. Ea şi numai ea este putere şi vitejie a duhului.*** Şi în viaţa societăţilor şi popoarelor *„mândria merge înaintea pieirii”*. Nivelul de cultură autentică este direct proporţional cu modestia socială şi internaţională! – şi de aceea ***Cuvântul, Care a zidit lumile, a luat asupra Sa o viaţă de Om modest şi a străbătut o cale de viaţă pătimitoare, arătând duhul modestiei ca pe o lumină care călăuzeşte la slava nesfârşită a Împărăţiei cereşti. Smerenia lui Iisus Hristos a devenit pecete a adevărului în om*** “.

(în: “Cum să biruim mândria. Lecţii de vindecare a mândriei din sfaturile Sfinţilor Părinţi”, Editura Sophia, Bucureşti, 2010)

Sfântul Ioan Maximovici - Despre căderea omului ca înstrăinare de iubire

Porunca era dată pentru că doar prin împlinirea ei omul îşi putea exprima liber stăruinţa spre Dumnezeu şi iubirea pentru El. Şi binecuvântarea consta simplu în comunicarea cu Dumnezeu prin iubirea Lui.

Lumea a fost creată bună şi chemată la bucuria vieţii în unire cu Izvorul şi Creatorul vieţi, Domnul Dumnezeu.

Primii care au păcătuit şi s-au înstrăinat de la această unire au fost îngerii. Împărăţia îngerilor s-a despărţit: unii au rămas cu Dumnezeu, alţii, în mândria lor, au dorit să trăiscă viaţa lor proprie, independent de Dumnezeu. Lumea angelică s-a despărţit şi păcatul s-a născut acolo, dar lumea pământească a rămas bună.

Şi atunci diavolul, care înseamnă "cel aruncat jos din cer" a început să dorească să unească lumea pământească cu el. Cea mai înaltă creaţie de pe pământ, omul, a primit o poruncă de la Dumnezeu să nu mănânce din pomul cunoştinţei binelui şi răului. De ce a fost dată această poruncă? Acest copac era ca oricare altul, şi în el însuşi nu avea caracteristici extraordinare. Nu, cunoaşterea binelui şi răului nu era în pomul însuşi, şi nu din această pricină a fost dată porunca. Domnul a dat-o pentru că omul a fost creat liber, şi Domnul doreşte în om o stăruinţă liberă şi un

dor pentru unirea cu Dumnezeu. ***Porunca era dată pentru că doar prin împlinirea ei omul îşi putea exprima liber stăruinţa spre Dumnezeu şi iubirea pentru El. Şi binecuvântarea consta simplu în comunicarea cu Dumnezeu prin iubirea Lui.***

Diavolul este împovărat de această separaţie. El este perpetuu într-o stare de mânie şi de răzbunare, şi doreşte să atragă şi pe alţii în aceasta. Diavolul niciodată nu apare în adevăratul lui sine, ci ia diferite chipuri. Atunci în Rai, el a luat chipul unui şarpe, şi i-a dat omului ideea că porunca nu i-a fost dată pentru exprimarea iubirii omului pentru Dumnezeu, ci pentru ca omul să nu devină ca Dumnezeu. Diavolul a plantat în om gândul că porunca a fost dată, dar nu din iubirea lui Dumnezeu, cu din dorinţa lui Dumnezeu să domine, să îl împiedice pe om de a deveni ca Dumnezeu, şi de a cunoaşte bucuria nesfârşită şi nelimitată a fiinţei.

Când omul a început să creadă această idee diabolică, el s-a despărţit instantaneu de Dumnezeu. Totul s-a schimbat, şi omul nu s-a mai putut bucura de viaţa în Dumnezeu şi n-a mai putut vorbi cu Dumnezeu liber şi direct cum vorbesc copiii. N-a mai fost pace, nici bucurie, şi omul a început să se ascundă de Dumnezeu. Totul s-a schimbat, legătura dintre Dumnezeu şi om a fost distrusă şi natura a încetat de a asculta de om. Plângerea a intrat în lume şi sufletul a devenit împovărat.

(Sfântul Ioan Maximovici, Arhiepiscop de Shanghai şi San Francisco – 1896-1966, canonizat de Biserica Ortodoxă Rusă).

Traducerea şi adaptarea: Pr. Ioan Valentin Istrati

În San Francisco, pe urmele Sfântului Ioan Maximovici – "Apostolul Pavel al zilelor noastre"

"Cine citeşte viaţa Sfântului Ioan Maximovici, nu se poate să nu-l îndrăgească şi să nu-l simtă pe Sfântul foarte apropiat sufletului său. ***Mulţi dintre creştini îl consideră cel mai mare sfânt contemporan. Eu l-aş numi pe Sfântul Ioan, Sfântul apostol Pavel al zilelor noastre şi aceasta pentru că a propovăduit cu mult curaj cuvântul lui Dumnezeu în foarte multe ţări: în Serbia, în Franţa, în Belgia, în Olanda, în China, în Filipine, în America.***

M-am rugat Sfântului să mă învrednicească să ajung să mă închin la moaştele sale care se află într-o catedrală pe care a construit-o cu câţiva ani înainte de mutarea sa la Domnul. Şi Sfântul mi-a îndeplinit ruga. Ajunsă în San Francisco, am primit mult mai mult decât am cerut. Sfântul mi-a îndrumat paşii prin locuri dragi lui, în

care nu speram să ajung, locuri despre care chiar şi creştinii care locuiesc acolo şi care vin des la această catedrală ştiu foarte puţin.

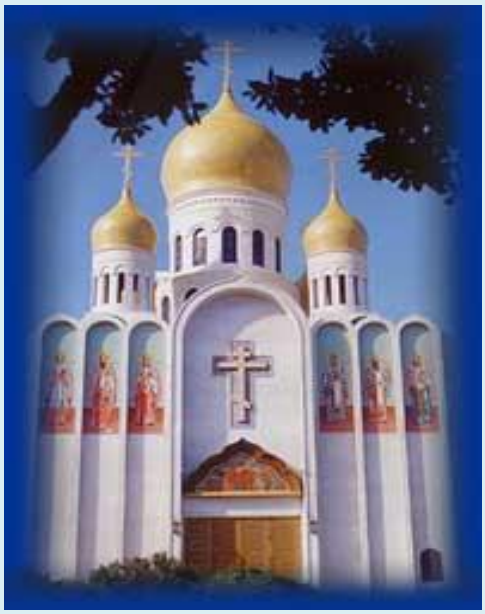

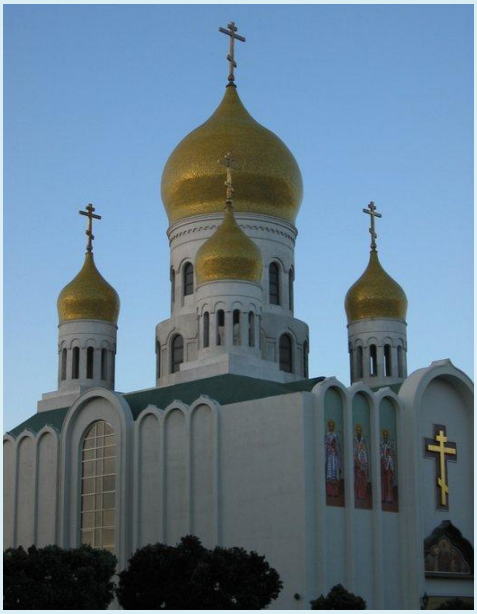

Aşadar, într-o zi cam ploioasă, am pornit alături de un grup de români şi de un grup de pelerini ruşi prin San Francisco, pe urmele Sfântului Ioan Maximovici având-l ca ghid pe Ieromonahul Iacov, de ***la Catedrala Veche, acolo unde Sfântul a slujit până la finalizarea lucrărilor la Catedrala Nouă.*** Aici, la Catedrala Nouă, am reîntâlnit atmosfera duhovnicească trăită în bisericile şi mănăstirile din Rusia. ***Pe lângă racla cu moaştele Sfântului Ioan creştinii se roagă şi la moaştele Sfântului Ioan din Tobolsk (rudă cu Sfântul Ioan Maximovici), Sfântului Gherman din Alaska, Sfântului Iov de la Poceav şi a multor alţi sfinţi ruşi.***

Mare a fost bucuria să mă închin şi la o părticică din moaştele Sfântului Patriarh Tihon – unul din noii mucenici ruşi care au fost prigoniţi pentru credinţa lor de către bolşevici. Am simţit nevoia să adresez o cerere specială Sfântului Tihon – să se roage înaintea Bunului Dumnezeu pentru ca întregul nostru Sinod să aibă puterea de a-L mărturisi pe Hristos cel Adevărat.

După ce am participat la o mică slujbă ţinută la racla Sfântului Ioan am coborât în cripta de la subsolul catedralei, acolo unde a fost mormântului Sfântului. Aici părintele Iacov ne-a povestit mai multe minuni săvârşite de Sfântul. Sub racla în care se află moaştele sale se pot trece bileţele cu nume, pe care Sfântul le citeşte.

***

Au venit odată două fete din Europa. Una dintre ele a scris un pomelnic, iar cealaltă nu a făcut acest lucru, deoarece nu credea că sunt citite. Seara i-a apărut Sfântul Ioan în vis şi a mustrat-o, spunându-i că citeşte absolut toate numele şi toate pomelnicele puse de închinători la racla sa.

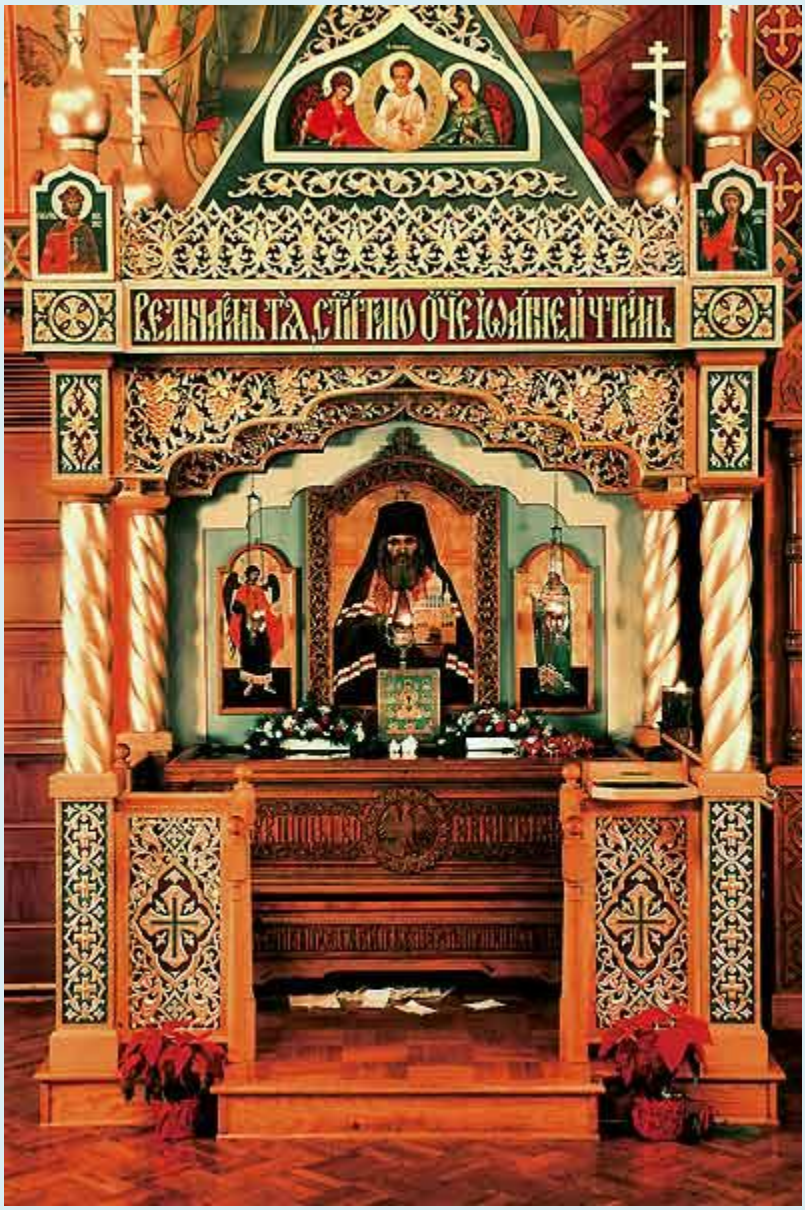

O altă întâmplare este legată de convertirea minunată a unei familii, soţ şi soţie. ***Ea a fost bolnavă de cancer şi s-a vindecat datorită rugăciunilor Sfântului Ioan. Şi pentru că a promis că dacă se va vindeca o să se boteze la Catedrala Sfântului Ioan a plecat cu soţul său spre San Francisco. Dar, în timpul călătoriei, soţul îi repeta continuu că el nu se va boteza, deşi atunci când au pornit la drum nu se pusese această problemă. Părintele care îi însoţea i-a spus soţiei să stea liniştită***

şi să aibă încredere în Sfântul Ioan. Ajuns la raclă, soţul – medic de profesie – a rămas impresionat de felul minunat în care arătau mâinile Sfântului. Nu îşi putea explica de ce mâinile nu sunt putrezite. Aşa că s-a gândit să ceară o dovadă că relicvele pe care le vedea aparţin unui Sfânt, un semn ca să se convingă de adevărul sfinţeniei şi de lucrarea harului. I-a fost dată şi această dovadă, apărându-i în icoană, chipul Sfântului ca şi cum ar fi fost real, mişcându-şi capul. Şi pentru că nu i-a venit să creadă acest lucru a mai cerut un semn. Şi, minune! Sfântul a scos mâinile din icoană şi l-a binecuvântat. Lăsând la o parte orice îndoială, medicul s-a botezat şi el şi, în prezent, studiază teologia întrucât îşi doreşte să ajungă preot…

Ne-am continuat apoi minipelerinajul poposind la aşezământul Sfântul Tihon, acolo unde Sfântul Ioan îşi avea chilia. Una din camere era transformată în biserică (cu altar, icoane şi chiar veşminte care au aparţinut Sfântului).

Părintele Iacov ne-a arătat în primul rând icoana Maicii Domnului dătătoare de lapte, icoană la care Sfântul se ruga atunci când era în China ca să-i trimită mâncare pentru orfanii săi (se ştie că în China Sfântul a construit nu numai o catedrală, dar şi o casă pentru orfani). De câte ori se ruga Maicii Domnului, aceasta nu întârzia să-i răspundă.

Apoi, părintele ne-a arătat câteva icoane care multă vreme au fost închise la culoare, astfel încât nu se puteau distinge chipurile reprezentate, dar cu timpul s-au curăţat. Cel mai emoţionant însă pentru mine a fost să ajung în chilia Sfântului şi să mă „odihnesc” câteva clipe în scaunul în care Sfântul îşi petrecea nopţile. Ştiam din viaţa Sfântului că nu dormea niciodată, ci doar stătea într-un scaun. Chilia este foarte mică şi modestă. Are numai un birou, acest scaun şi câteva rafturi cu cărţi în foarte multe limbi, printre care şi în limba română.

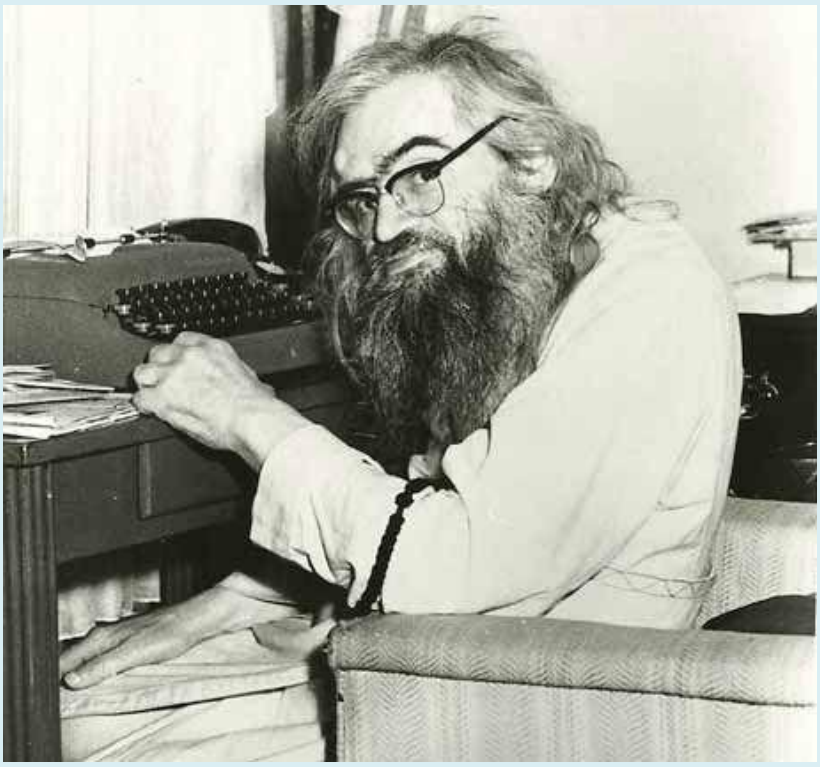

Pe unul din pereţii este fotografia părinţilor Sfântului, Boris şi Glafira. Sfântul îi îndemna pe credincioşi să se roage pentru părinţii lui, promiţând că la rândul său se va ruga mai mult pentru acel suflet. Lângă scaunul Sfântului este un tablou reprezentându-l pe Sfântul Ioan, în picioare. I-am spus părintelui că-l simt foarte viu pe Sfântul Ioan în acea icoană. Iar părintele zâmbind mi-a mărturisit că toţi pelerinii îi zic acelaşi lucru.

Ultimul popas a fost la catedrala veche. Aici, o altă bucurie. Părintele Iacov ne-a făcut o rugăciune acoperindu-ne cu mantia de arhiereu a Sfântului deasupra. Imediat după rugăciune ne-a explicat că au avut loc numeroase vindecări miraculoase ale celor care au beneficiat de acelaşi „tratament” ca şi noi.

Însă cea mai impresionantă a fost povestea tinerei Sarah, care îşi duce cu multă răbdare crucea unei suferinţe copleşitoare. Stareţul Iona, al unei mănăstiri închinată Sfântului Ioan Maximovici, l-a rugat odată pe părintele Iacov să meargă cu mantia de arhiereu la fiica sa duhovnicească, Sarah.

Această tânără de numai 16 ani fusese muşcată de o insectă şi, în urma infecţiei, paralizase complet. Din tot corpul, numai umerii îi mai putea mişca… După ce părinţii au acoperit-o pe Sarah cu mantia, aceasta a început imediat să răspândească mireasmă, bună mireasmă ce a fost simţită de toţi cei din cameră.

Stareţul Iona a fost într-atât de copleşit de emoţie, încât rugăciunea a fost săvârşită numai de către Părintele Iacov. Şi povesteşte în continuare părintele Iacov:

În momentul în care am citit din Sfânta Scriptură pe capul ei, Sarah ne-a zis de mai multe ori:

- Pot să îndur asta. Pot să îndur asta. Pot să îndur asta.

- Ce fel de suflet eşti?! Noi am venit să slujim pentru tine, şi tu ne înveţi valoarea răbdării şi a suferinţei!

Iar Sarah, la sfârşitul slujbei ne-a zis:
- Dumnezeu mi-a dat această încercare, aşa să mă rog toată ziua!

- Dacă-ai ştii ce ai spus, Sarah! Acesta ar trebui să fie scopul nostru al tuturor, rugăciunea neîntreruptă!

Sfântul Ioan Maximovici a fost un mare rugător. Să-l rugăm să ne ajute să ne purtăm cu vrednicie fiecare dintre noi crucea, să facem faţă tuturor ispitelor, încercărilor şi greutăţilor, şi mai ales să ne ajute să fim mereu în partea celor care îl iubesc pe Hristos".

(Raluca Tănăseanu - Din revista Presa Ortodoxă, nr. 3/2009)

PS Benedict despre lecţia de sfinţenie oferită de Sfântul Ioan Maximovici omului contemporan

Gheorghe Anghel

„Aceasta este lecția pe care o oferă arhiepiscopul Ioan Maximovici omului contemporan - sfințenia ca cel mai firesc lucru, pornind de la viața zilnică în toată concretețea ei, fără necesitatea a ceva extraordinar”, notează părintele episcop Benedict Bistrițeanul într-un material realizat cu prilejul sărbătorii arhiepiscopului de Shanghai şi San Francisco (2 iulie).

Episcopul vicar al Arhiepiscopiei Clujului reaminteşte că privirea la sfinţii aproape contemporani nouă, „care dincolo de imitarea celor mai vechi, au adoptat o metodologie nouă, ne apropie de înțelegerea a ceea ce înseamnă sfințenia, dar, pe limba noastră, a contemporanilor.

Care este „noua metodologie”?

„Dincolo de elementele de echilibristică ascetică, această nouă cale presupune, în limbaj comercial, obținerea profitului maxim, de data aceasta duhovnicesc, din fiecare lucru aproape banal pe care îl trăim sau facem în viața zilnică. Tradus, acest lucru ar însemna a te trezi în prezența lui Dumnezeu, a mânca în prezența lui Dumnezeu, a lucra în prezența lui Dumnezeu, a face totul în lumina lui Dumnezeu”.

Text integral: Sfântul Ioan Maximovici - lecție de sfințenie pentru omul contemporan

„Sfințenia nu este pur și simplu neprihănire, pentru care cel drept ar merita bucuria binecuvântării în Împărăția lui Dumnezeu, ci, mai degrabă, o astfel de dreptate prin care oamenii sunt plini de harul lui Dumnezeu, în măsura în care curge din ei asupra acelora cu care intră în contact. Mare este binecuvântarea lor; aceasta este generată de experiența personală a slavei lui Dumnezeu. Fiind plini de dragostea pentru oameni, care purcede din dragostea lui Dumnezeu, aceștia răspund nevoilor oamenilor și, la rugămințile lor, se fac mijlocitori și apărători pentru ei înaintea lui Dumnezeu”.

Așa descria Sfântul ierarh Ioan Maximovici măsura la care este chemat omul lui Dumnezeu. Se vede limpede o reașezare a standardelor evanghelice, un parcurs de la o dreptate morală, naturală, mult mai accesibilă omului firesc, la o sfințenie duhovnicească, ca dar al Duhului, generată de participarea personală la experiența lui Dumnezeu. Acest lucru este cu atât mai necesar cu cât, în vremurile actuale, standardele par să fie coborâte tot mai mult și, în consecință, chiar la nivel omiletic, chemarea evanghelică, din pricina dorinței unui confort aparent, să fie „ameliorată”, „adaptată”, adusă la mai îndemâna omului postmodern.

Sfântul Ioan Maximovici, unul dintre sfinții cei mai cunoscuți ai secolului trecut, teolog inspirat, zelos ierarh misionar și protector al celor nevoiași, se naște în ziua de 4 iunie 1896, în regiunea Harkov, din sudul Rusiei, dintr-o familie de viță veche. Primește la botez numele Mihail. Un înaintaș al său, mitropolitul Ioan de Tobolsk, luminător al Siberiei și misionar în China, canonizat în 1916, va avea o înrâurire duhovnicească constantă asupra sa în direcția activității misionare pe care o va desfășura. De altfel, acest lucru se vede și din faptul că, mai târziu, odată cu intrarea sa în monahism, îi va purta numele.

Tânărul Mihail era, din fragedă pruncie, „călugăros”. Nu-i plăceau jocurile zgomotoase, iubea natura și animalele, citea mult Viețile Sfinților și diverse cărți duhovnicești și își petrecea toate verile la mănăstire. Când împlinește 11 ani este trimis la școala militară din Poltava. Aici viața i se intersectează cu vestitul episcop ascet Teofan al acestei cetăți, care a rămas pentru acesta un model de asceză pentru întreaga sa viață. Deși își dorea să studieze Teologia, ascultând sfaturile părinților săi, urmează studii de Drept pe care le și absolvă tocmai în vremurile revoluției bolșevice.

În 1921 emigrează la Belgrad împreună cu familia sa, unde urmează studiile de Teologie. Anul 1926 marchează intrarea sa în monahism la Mănăstirea Milkovo, primind numele Ioan. În același an este și hirotonit ieromonah. Între anii 1929-1934 devine profesor la seminarul Teologie „Sfântul Ioan Botezătorul” din Bitol. Fără să își fi dorit acest lucru, la 28 mai 1934, este hirotonit episcop de către mitropolitul Antonie Hrapovitki și trimis în China în eparhia Shanghaiului. Își asumă deplin această slujire și se dedică atât la nivel edilitar și misionar, cât și social, purtând grijă în mod expres de rușii imigrați aici.

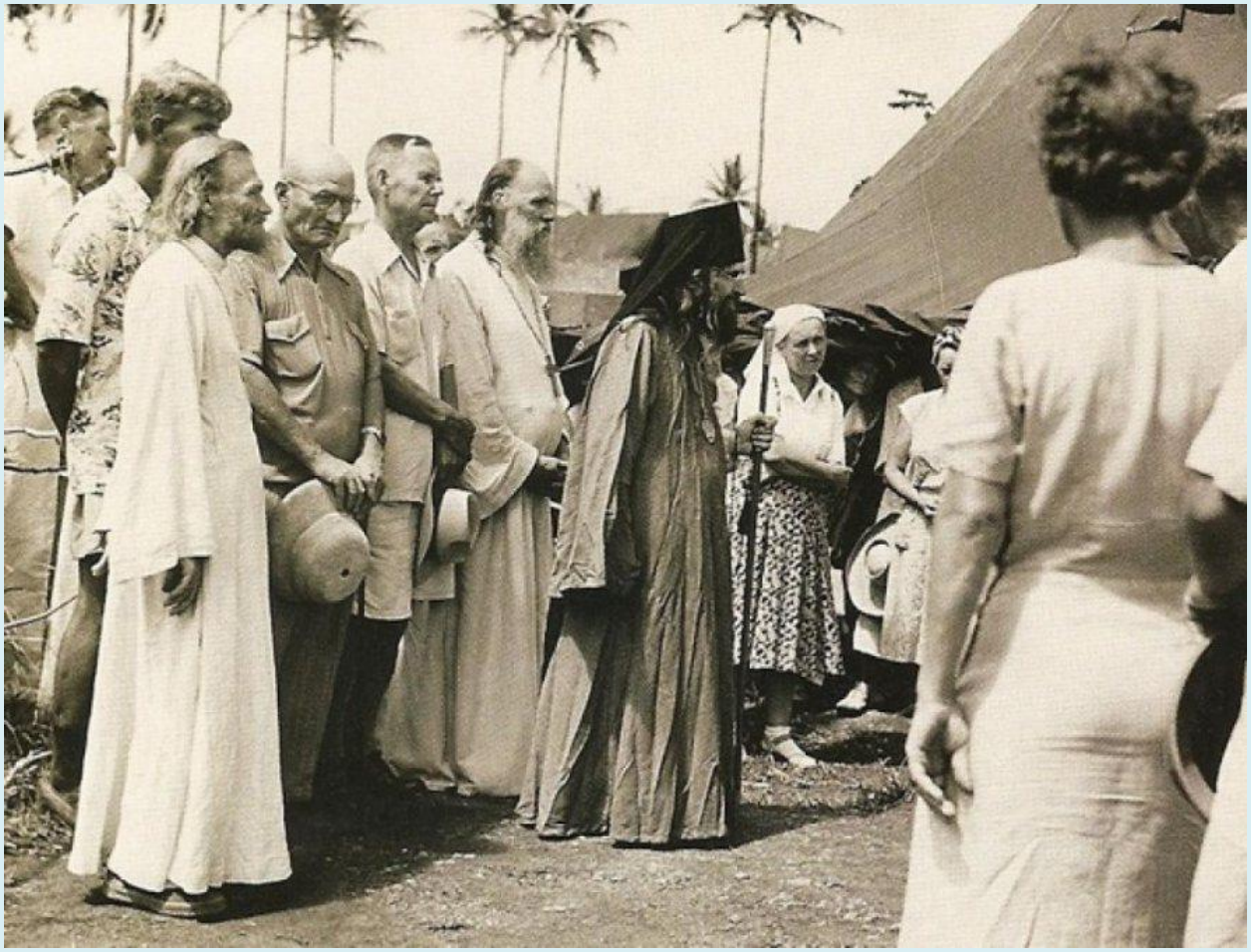

Sfântul Ioan în Shanghai. Sursa foto: orthochristian.

La jumătatea secolului trecut, în 1951, episcopul Ioan este chemat la misiune în Europa occidentală, la Paris, iar mai apoi la Bruxelles, primindu-i în grijă pe credincioșii din aceste regiuni. Este considerat misionar al ortodoxiei în Lumea Nouă. Unsprezece ani mai târziu, la dorința a numeroși credincioși care îl cunoșteau încă de când fusese în Shanghai, devine episcop al celei mai mari comunități din America, la San Francisco. Aici se implică pe toate planurile, cu prio-

ritate încercând să împace comunitatea scindată de acolo și să continue lucrările la catedrala arhiepiscopală.

Un an mai târziu înființează Frăția prea cuviosului Gherman din Alaska, devenită ulterior un important centru ortodox din California. A fost în același timp și un teolog fidel tradiției sale, încercând să indice linia ortodoxă într-un spațiu multicultural și pluriconfesional. Dar atacurile unor adversari nu întârzie să apară. Le răspunde în stilu-i specific, cu un calm netulburat, în ciuda severității sale ascetice. Trece la Domnul când abia împlinește 70 de ani, însingurat, așa cum mereu fusese în viața sa arhierească.

La foarte scurtă vreme după trecerea în veșnicie au apărut numeroase articole în care era prezentat drept omul lui Dumnezeu, cu o sfințenie evidentă, purtătoare de harisme - puterea tămăduirii, darul clarviziunii, nebunia în Hristos. Această ultimă stare îl făcuse să se comporte fără să se preocupe prea mult de faptul că unele gesturi sau vorbe ale sale puteau părea imprevizibile sau chiar stranii, potrivit criteriilor omenești.

Dovedea astfel faptul că sfințenia nu este rezervată doar vremurilor trecute, ci este accesibilă și contemporaneității. A rămas în istoria orală faptul că un preot catolic din Paris, într-o omilie, dorind să argumenteze faptul că sfințenia este la îndemâna tuturor, chiar și a omului modern, spune: „Afirmați că în prezent nu se mai întâmplă minuni, nu mai există sfinți. De ce să vă prezint dovezi teoretice, când astăzi pe străzile Parisului umblă un sfânt - Sfântul Jean cel desculț!”

În ziua de 2 iulie 1994, va fi canonizat de Biserica Ortodoxă din America, iar rămășițele sale, izvorâtoare de bună mireasmă au fost așezate în Catedrala Arhiepiscopală „Preasfânta Născătoare de Dumnezeu - bucuria tuturor celor necăjiți” din San Francisco [1].

Aceasta este lecția pe care o oferă arhiepiscopul Ioan Maximovici omului contemporan - sfințenia ca cel mai firesc lucru, pornind de la viața zilnică în toată concretețea ei, fără necesitatea a ceva extraordinar.

A ne uita la sfinții de odinioară ne provoacă un sentiment de admirație, dar și un soi de depărtare, datorită distanței între ceea ce ei sunt și ceea ce noi suntem. Dar privirea la cei aproape contemporani nouă, care dincolo de imitarea celor mai vechi, au adoptat „o metodologie nouă”, ne apropie de înțelegerea a ceea ce înseamnă sfințenia, dar, pe limba noastră, a contemporanilor.

Care este „noua metodologie”? Dincolo de elementele de echilibristică ascetică, această nouă cale presupune, în limbaj comercial, obținerea profitului maxim, de data aceasta duhovnicesc, din fiecare lucru aproape banal pe care îl trăim sau facem în viața zilnică. Tradus, acest lucru ar însemna a te trezi în prezența lui Dumnezeu, a mânca în prezența lui Dumnezeu, a lucra în prezența lui Dumnezeu, a face totul în lumina lui Dumnezeu.

Ne aducem aminte în acest cadru de cele trei sfaturi de bază pe care Ava Antonie i le dă ucenicului cu privire la accederea pe calea mântuirii, un soi de „rețetă”, deși tradiția ortodoxă nu apreciază un astfel de concept - în orice loc vei merge să Îl ai pe Dumnezeu în fața ta, orice lucru vei face să iei mărturie din Scripturi, și în orice loc te vei așeza să nu te miști degrabă (stabilitatea)[2].

Această „metodologie simplă” pe care ne-o propune sfântul episcop Ioan este explicitată de unchiul său, fericitul episcop Ioan de Tobolsk și Siberia [3], prin simbolul florii soarelui.

Tradus în limbajul nostru, acest principiu înseamnă acordul dintre voia lui Dumnezeu și voința noastră. Nu aduce noutăți, ci invită la o disciplină simplă, verificată de generații și generații, dar care stă la baza vieții duhovnicești - „Arată-mi calea pe care voi merge… Învață-mă să fac voia Ta” (Psalmul 142, 8, 10). La modul practic, această căutare este dublată de capacitatea de a-i mulțumi lui Dumnezeu atât pentru cele bune, cât și pentru cele rele, condiție pentru primirea Duhului Sfânt în suflet, medicamentul pentru vindecarea unei inimi zdrobite și contextul pentru simțirea mângâierii de sus. Pentru noi, în mod special, acest lucru înseamnă redescoperirea acelei intuiții a omului firesc care nu făcea nimic fără să se închine, fără să ceară ajutor dumnezeiesc și fără să mulțumească.

Dacă ar fi să îl caracterizăm sintetic, cu referire atât la viața sa interioară, cât și la slujirea sa pastorală, am folosi cuvintele Sfântului Siluan Athonitul, „iubindu-L pre Dumnezeu, L-a iubit până la urmă”. Iar această dragoste s-a manifestat printr-o viață ascetică de excepție, prin zelul său misionar și, în mod special, prin apropierea față de cei în suferință. Personalitatea sa cuprinzătoare manifestată prin această lucrare misionară multiplă în vremurile noastre este bine cuprinsă în troparul care i s-a dedicat:

„Slăvit apostol al unui veac al împietririi şi al necredinţei, îmbrăcat cu puterea cea plină de har a sfinţilor celor de demult, de Dumnezeu luminatule văzător al tainelor cereşti, orfanilor hrănitorule, nădejdea celor deznădăjduiţi, cel ce ai strălucit pe

pământ flacăra dragostei de Hristos peste întunecaţii zori ai zilei judecăţii, roagă-te ca această văpaie să se aprindă şi în inimile noastre”.

Rămâne, în memoria urmaşilor, discret, ca un ecou, ca o rugăciune, dorul său fierbinte ca „văpaia Duhului” să aprindă inimile celor care se află pe Cale…

Sursă foto: Radio Renaşterea

Minuni ale Sfântului Ioan Maximovici

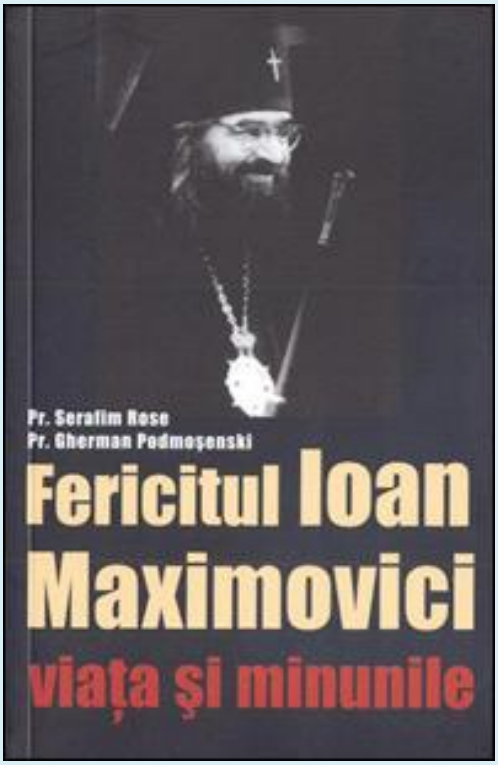

Fericitul Ioan în Franţa – Prima întâlnire

Îmi voi începe povestirea cu prima mea întâlnire cu Arhiepiscopul Ioan. Matuşka [*Acest cuvânt se foloseşte în limba rusă cu sensul (învechit) de maică, măicuţă; ca apelativ, înseamnă mătuşă,tanti; în fine, un al treilea sens este cel de preoteasă, soţie de preot – Nota trad.]* Helen Dimitrievna Solodovnikova obişnuia să-mi povestească multe lucruri despre „stareţii" [*Cuvântul folosit pentru a face referire la „bătrânii" de la Optina, gheron în limba greacă, stareţ în limba rusă, elder în engleză, desemnează un părinte duhovnicesc; un corespondent ar fi şi avva – Nota trad.*] de la Optina şi am început să doresc să pot întâlni un asemenea „stareţ". Pe atunci aveam multe greutăţi de toate felurile şi îl imploram pe Dumnezeu să-mi trimită un stareţ ca aceia.

Cam tot atunci am aflat de la cineva că părintele Teodor Bokaci se ducea la Muntele Athos şi i-am cerut să-l roage pe părintele Arhimandrit Nicolae, stareţul schitului Sfântul Ilie de la Athos, să-mi îngăduie să-i scriu pentru îndrumare duhovnicească, însă, când s-a întors, părintele Teodor mi-a spus că stareţul mi-a dat binecuvântare să-mi îndrept rugămintea către Arhiepiscopul Ioan Maximovici, adăugând: „Voi aveţi propriul vostru sfânt, Fericitul Ioan."

Soţia Generalului Polovţev, Natalia Ivanova, mi-a spus că Arhiepiscopul slujeşte adesea în Medone şi că peste câteva zile va sluji şi va ţine un cuvânt la Paris. Ne-am înţeles să mergem împreună acolo.

În timp ce-l aşteptam, mama se gândea că o să vadă un ierarh falnic, asemenea celor de la lavra Sfântul Alexandru Nevski din Petersburg, Rusia, dar când a auzit că a sosit episcopul şi a văzut un „stareţ" scund, cu părul cărunt, cu reverendă albă şi capul descoperit, a strigat uimită:

- Vai, e chiar dragul Serafim din Sarov ! Auzind-o, el s-a întors spre noi, şi-a înclinat puţin capul într-o parte şi a zâmbit cu blândeţe. Dar Matuşka Solodovnikova, când îl văzuse prima dată mai înainte, la Cannes, înveşmântat pentru Liturghie, în mijlocul bisericii, îşi spusese: „Ce ierarh extraordinar – şi pe deasupra şi nebun pentru Hristos." Deodată, în acel moment, el îşi întorsese capul, o măsurase din cap până în picioare şi îi zâmbise. Ea a fost şocată de înainte-vederea sa şi se temuse să nu fi avut cumva vreun gând rău despre el.

La puţin timp după aceea am mers la Versailles cu Matuşka Solodovnikova, la Corpul de cadeţi, unde stătea el. Am stat la toată Liturghia, iar la sfârşit ne-am apropiat ca să ne închinăm Crucii. Episcopul împărţea chiar el anafura. Matuşkăi i-a dat imediat o bucată mare, însă a început să şovăie când a venit rândul meu şi a ales o bucată cu multă încetineală, încât începusem să mă tem şi să mă gândesc că nu vrea să-mi dea anafură. Mă rugam în gând să nu mă lipsească de ea. În cele din urmă a ales o bucată şi mi-a dat-o. Apoi ne-a binecuvântat, ne-a dat să bem agheasmă şi am plecat.

Fericitul Ioan în Franţa – Un sfânt „stareţ" din vechea Tradiţie

Curând 1-am vizitat iarăşi pe Episcop, de data aceasta singură. Atunci îmi fusese oferită o slujbă la o casă de copii din Mongeron, căci căutam de lucru şi un loc unde să stau cu nepotul meu, a cărui tutelă îmi fusese încredinţată. Nu îmi doream în mod deosebit să merg acolo, unde copiii erau ţinuţi sub o supraveghere foarte strictă, dar nu aveam nici o alternativă. Pe lângă acestea, doamna care lucrase acolo înaintea mea plecase deja. Aşa că nu voiam de la episcop decât o binecuvântare ca să merg la Mongeron, dar de fapt inima mea mă trăgea spre el.

Ajungând unde stătea el, la Versailles, am fost condusă în chilia sa. Trăia într-o cămăruţă ai cărei pereţi erau acoperiţi cu cutii mici de lemn, pline cu pachete de scrisori legate cu sfoară; şi fiecare cutie avea un număr în partea de jos. La fereastră, lângă o măsuţă, era un fotoliu adânc, în care stătea el, cu faţa la fereastră,

în colţ, lângă uşă, era o pungă mare cu prescuri uscate. Când am intrat s-a ridicat, a venit la mine şi m-a binecuvântat, iar eu am început să-i vorbesc. I-am spus:

- Prea Sfinţia voastră, daţi-mi binecuvântare să primesc slujba de la Mongeron şi să merg să trăiesc acolo.

Eram sigură că o să-mi dea binecuvântare, însă el s-a gândit puţin şi mi-a răspuns:

- Nu, e mai bine să te duci la Chalifere.

Apoi a început să caute ceva în mica sa agendă. Eu stăteam acolo, gândindu-mă că nu am mai auzit de Chalifere şi nu am fost deloc atentă la ce spunea. Cât am stat de vorbă, bietul om a rămas în picioare şi nici nu m-am gândit măcar să-1 rog să se aşeze în fotoliu. Abia acum mi-am adus aminte. Mi-a dat multe sfaturi şi după aceea îmi apărea de multe ori în vis, spunându-mi ce să fac. Şi tot ce-mi spunea se împlinea, de parcă ar fi cunoscut totul dinainte.

Pe vremea aceea nu-mi dădeam seama pe deplin că Dumnezeu îi dăduse darul înainte-vederii. Se pare că îl ascundea cu atâta smerenie şi tăinuire, încât noi, cei care veneam la el, nu i-1 puteam ghici, căci la acea vreme nu m-au uimit nici măcar următoarele:

Eu 1-am cunoscut pe Fericitul Ioan în 1958, iar tatăl meu a murit pe 7 mai, în 1957, în Miercurea Luminată. Nu cu mult timp înainte de aceasta tata îmi spusese:
- Azi m-a vizitat un călugăr; era mic de statură, îmbrăcat în negru.

M-am gândit mult timp cine ar fi putut fi, însă, de vreme ce la acea vreme nu-l cunoşteam pe Fericitul Ioan, nu am putut răspunde acestei întrebări.

Acum, fiind la Fericitul Ioan, mă gândeam: ce păcat că nu îl cunoşteam când tata era bolnav; el 1-ar fi însănătoşit cu rugăciunea sa. În acea clipă el mi-a spus:

- Ştii, 1-am vizitat pe tatăl tău la spital.

Şi în acelaşi timp şi-a deschis agenda la o anumită pagină şi a citit cu voce tare prenumele, patronomicul şi numele tatălui meu, spunând:

- Uite, 1-am găsit – Basil Maximovici Julem.

Dar nici măcar nu-mi ştia numele de familie; cum ar fi putut să-l ştie şi să-mi citească gândurile dacă nu era înainte-văzător ? Acest lucru însemna că tatălui meu îi fusese scris să nu se însănătoşească.

Înainte de plecare, l-am rugat să-mi dea o prescură. El a început să caute în săculeţul cu prescuri uscate şi în cele din urmă a ales o prescură cu „cele nouă cete ale Sfinţilor", pe care mi-a dat-o. M-a şi binecuvântat cu o icoană de hârtie a Maicii Domnului de la Lesna. La vremea aceea încă nu ştiam de mănăstirea Lesna.

Apoi m-a luat la biserică, mi-a dat să beau agheasmă şi mi-a spus că trebuie să meargă la Paris. M-am bucurat foarte mult, gândindu-mă că o să merg cu el. Mergea foarte repede şi am crezut că poate nu vrea să vin cu el. Am încercat totuşi să nu rămân prea mult în urmă. Când am ajuns în staţie maşina tot nu venise.

Mi-a dat binecuvântare, însă când a ajuns maşina nu mai era decât un loc liber. M-a întrebat dacă mă grăbesc iar eu, bineînţeles, i-am spus că nu. Atunci s-a aşezat şi m-a tot binecuvântat mult timp, până ce maşina s-a pierdut din vedere.

A doua zi m-am dus la Matuşka Solodovnikova, care mi-a arătat o fotografie, zicându-mi:
- De ce nu te duci tu la Chalifere ?

Mi-a spus că era o casă de copii rusească aşezată sub oblăduirea Arhiepiscopului Ioan. Mie mi-a plăcut imediat descrierea acestei case. Însă ce puteam face ? Nu era drept să refuz slujba din Mongeron, când postul era liber şi nu era cine să mă înlocuiască. Cu inima grea, m-am dus în acea Duminică să mă întâlnesc cu doamna căreia trebuia să-i promit că o să merg la Mongeron.

Aşa că am ajuns, am salutat-o, încercând să zâmbesc şi am spus:
- Primesc propunerea dumneavoastră.

Am observat că doamna era nemulţumită, aşa că am întrebat-o care este problema. Mi-a răspuns că doamna care lucra înainte acolo se răzgândise brusc şi voia să se întoarcă.

- Slavă Domnului! Cu câtă bucurie mi-am făcut cruce – de parcă mi s-ar fi ridicat o povară de pe umeri.Astfel m-am dus la Chalifere, după cuvintele Fericitului Ioan.

Fericitul Ioan în Franţa – Sfântul Ioan din Kronstadt

Iată cum mi-a fost încredinţat nepotul meu. Înainte de a-l cunoaşte pe Fericitul Ioan, am avut un vis. Se făcea că stăteam într-o biserică mare şi am văzut mormântul cuiva şi în mintea mea ştiam că era al Dreptului Ioan din Kronstadt. Şi deodată l-am văzut pe părintele Ioan ridicându-se din raclă. Apoi s-a dus repede şi s-a ascuns după o coloană. Toată lumea de acolo a început să strige: Unde e părintele Ioan ? Nu ştiau că este viu. Iar eu am fugit în spatele coloanei şi m-am uitat la el. M-a întrebat ce vreau, nu în mod deschis, ci parcă din priviri şi i-am răspuns:
- Părinte Ioan, binecuvântează-mă ! M-a binecuvântat şi m-am trezit.

Imediat mi-am adus aminte că voiam să-mi binecuvânteze şi familia, căci cu mult timp în urmă părintele Ioan îi dăduse mamei binecuvântare să meargă la mănăstire. Ea dorea foarte mult să meargă la mănăstirea ctitorită de el pe malul râului Karpovka, însă apoi l-a cunoscut pe tatăl meu şi curând s-au hotărât să se căsătorească. Tatăl meu s-a dus în Kronstadt să ia binecuvântare de la părintele Ioan şi a stat acolo trei zile sperând să-l vadă, dar s-a întors fără să fi făcut acest lucru. Poate părintele Ioan nu voia să binecuvânteze această căsătorie, fiindcă tocmai îi dăduse mamei binecuvântare pentru intrarea în monahism. Mama chiar glumea adesea, spunând:

- Familia noastră este „nebinecuvântată”.

Acest lucru mă întrista deseori şi doream ca părintele Ioan să-mi binecuvânteze familia. Şi în curând am adormit iarăşi şi am văzut că era ca şi cum părintele Ioan stătea pe canapea şi eu lângă el. Şi îl imploram:

- Batiuşka Ioan, binecuvântează-ne familia.

El a zâmbit şi şi-a dat binecuvântarea. Atunci am hotărât să-l rog să mă binecuvânteze să merg la mănăstire, însă am văzut că nu voia să facă acest lucru şi mi-a spus, nu în cuvinte, ci tot cu privirea,

- Pentru binele lui trebuie să rămâi aici.

Şi mi-a arătat peretele. Şi am văzut cum din perete ieşea încetul cu încetul un copil. Am început să plâng amar şi m-am trezit. Peste puţină vreme soţia fratelui meu a născut un băieţel, dar s-a îmbolnăvit de tuberculoză, şi mie mi s-a dat copilul ca să-l cresc când nu avea nici măcar o lună. Am avut aceste vise înainte de canonizarea Dreptului Ioan.

Aşa că m-am dus la Chalifere, unde am fost foarte fericită, trăind cu el acolo. A fost cea mai frumoasă perioadă a vieţii mele. Însă apoi am avut o mare ispită. Dintr-un oarecare motiv necunoscut, mama a început să mă cheme tot timpul să mă întorc acasă. Tot stăruia: „Întoarce-te, mi-e foarte greu fără tine.” Chiar mă suna, practic, în fiecare zi. L-am întrebat pe Fericitul Ioan ce să fac şi el a răspuns:

- Mai bine stai aici.

Pe atunci nu ştiam că trebuie să fii pe deplin atent la Fericitul Ioan, întocmai ca la unul dintre „stareţii” de la Optina, care cunoşteau nemijlocit voia lui Dumnezeu. Şi, fiindcă fusesem crescută să ascult în toate de părinţii mei, m-am dus acasă.

Cum am ajuns acolo, mama mi-a zis:
- De ce ai venit? Dar era prea târziu; nu mă puteam întoarce, postul meu se ocupase deja. Aşa că a trebuit să mă supun voii lui Dumnezeu. Însă din acel moment am avut de înfruntat atâtea necazuri, încât, dacă n-ar fi fost rugăciunile Fericitului Ioan, cu siguranţă nu aş fi putut îndura.

Cam în aceeaşi perioadă Fericitul Ioan a început să ofere la biserica noastră mese gratis în trapeză, după slujbe, cărora, după aceea, mi-am închinat toată viaţa. Era un om sfânt, iar eu am păstrat ca pe un lucru preţios fiecare clipă petrecută împreună. Uneori cobora la ceai, şi eu, fiind ocupată toată ziua, aş fi putut atunci să-i pun multele întrebări care mi se adunaseră în minte în timpul zilei, dar pe care le uitam. Atunci el, stând liniştit, cu capul adânc plecat, vorbea încetişor, parcă doar cu sine însuşi, dar răspundea tuturor întrebărilor cărora eu nu le dădusem glas! Stăteam în picioare în spatele său, pe deplin uimită, neîndrăznind să respir. Acelea au fost clipe de neuitat.

Fericitul Ioan în Franţa – Înainte-vederea dăruită de Dumnezeu

După prima mea discuţie cu Fericitul Ioan am încercat să-l văd mai des. Încercam totdeauna să ajung la mănăstirea Lesna când slujea el; m-am dus acolo să mă împărtăşesc, în seara dinainte am citit canonul de rugăciune pentru Sfânta împărtăşanie şi m-am culcat liniştită, gândindu-mă că a doua zi o să mă împărtăşească Fericitul Ioan.

Dar dimineaţa, în timp ce terminam de citit rugăciunile, am auzit agitaţie jos. Am aflat că Fericitul Ioan trebuia să plece urgent la Paris. Dezamăgită, m-am întristat şi totul s-a făcut amărăciune. M-am hotărât să îl rog fierbinte în gând pe Fericitul Ioan: „Ia-mă cu tine, ia-mă cu tine”, temându-mă chiar şi numai să cobor, ca să nu

izbucnesc în lacrimi în faţa episcopului. Deodată am auzit că cineva o chema pe maica stareţă şi îi spunea: „Zina trebuie să se întoarcă urgent acasă, la Paris. Dar cum, că e aşa de dimineaţă şi nu e nici un tren ?”

Stând acolo, în cameră, în picioare, în faţa uşii închise şi auzind aceasta, am crezut că o să-mi plesnească inima de fericire. Eram încă sus, încă aşteptând să fiu chemată, prefăcându-mă că nu ştiu nimic. Şi, ce ciudat!, nici o clipă nu m-am gândit că poate se întâmplase ceva acasă. Curând au venit să mă cheme. M-am prefăcut că sunt foarte îngrijorată şi că mă pregătesc. Am coborât, în jurul maşinii se adunase întreaga mănăstire şi toată lumea părea puţin tulburată. Am ajuns la maşină; mai era doar un loc liber, numai pentru mine. M-am aşezat şi, petrecuţi de rugăciunea de călătorie, înger păzitor, cântată de toţi, am pornit la drum.

Gândiţi-vă doar, Fericitul Ioan nici măcar nu m-a întrebat unde trebuie să cobor ca să ajung acasă ! Iar în ceea ce mă priveşte, nu mă gândeam la nimic altceva decât că sunt fericită şi călătoresc împreună cu acest om binecuvântat.

Am ajuns la biserică: aici a fost înveşmântat, apoi a început slujba, am primit Sfânta împărtăşanie, apoi slujba s-a sfârşit şi în cele din urmă i s-au scos veşmintele în care slujise. Oamenii s-au îmbulzit în jurul lui, el s-a urcat în maşină, ne-a binecuvântat pe toţi şi s-a dus… M-am întors acasă pe deplin fericită, împlinită, ca şi cum aş fi fost puţin beată. I se spune acestei stări preaplin de har. Nimeni nu mă aştepta acasă. S-au mirat chiar că m-am întors atât de repede. Ce-o fi fost cu plecarea mea „grabnică” de la Lesna ? Dar nici nu m-am ostenit să aflu. Am înţeles mistic, dacă se poate numi înţelegere acest lucru: El mi-a auzit ruga şi a făcut o minune.

Fericitul Ioan în Franţa – Trezvie duhovnicească

În vremea când eram în preajma unui om ca Fericitul Ioan, am început să simt, încetul cu încetul, realitatea spirituală a faptului că lumea de dincolo este aproape de noi. Am început să fiu atrasă mai înăuntrul tărâmului harului, numai ca să simt, din ce în ce mai intens, durerea suferinţei şi a mâhnirii.

Odată m-am dus la mănăstire când Fericitul Ioan nu era acolo şi am rămas peste noapte. În vremea aceea aveam o mulţime de ispite. Noaptea am avut un vis. Stăteam în uşa casei de oaspeţi a mănăstirii şi mă uitam în stradă, prin porţile deschise. Fericitul Ioan intra pe acolo în mănăstire. Întrând, s-a întors spre mine şi mi-a spus:

- Ai grijă ! Priveghează !

Am tresărit şi m-am uitat imediat spre partea cealaltă a străzii şi am văzut acolo trei duhuri necurate – negre toate trei, purtând pantaloni strâmţi; unul era înalt şi corpolent, celălalt înalt şi foarte slab, iar al treilea de înălţime medie şi puţin gras. Toţi trei îşi ţineau mâinile în buzunare şi se prefăceau că nu mă bagă în seamă. M-am trezit.

După acest vis ispitele au început să sporească şi de fiecare dată când aveam o ispită mare auzeam vocea Fericitului Ioan: „Ai grijă ! Priveghează !" Şi de fiecare dată în acele clipe groaznice el mă salva.

Fericitul Ioan în Franţa – Izbăvire de moarte

A mai fost o întâmplare demnă de luat în seamă, cu privire la care se poate spune că Fericitul Ioan m-a scăpat de la moarte sigură. În ziua aceea, fiindcă trebuia să ies, m-am uitat pe fereastră şi am văzut în faţa intrării, între două maşini, un obiect necunoscut, ciudat, care semăna cu o bucată de ţeavă, lung cam de un picior şi cu un diametru de patru ţoli – mi-e greu să spun chiar cu exactitate. „Ce lucru ciudat!", mi-am zis, şi m-a cuprins curiozitatea,

„Ce-ar fi să mă duc jos şi doar să-l ating cu piciorul, ca să văd ce este ?" Aşa că am început să mă îmbrac, când deodată a sunat cineva la uşă, am deschis şi era dragul nostru episcop ! Ce-o să aducă oare această vizită neaşteptată, m-am întrebat eu.

Fericitul Ioan a intrat şi a străbătut coridorul, mergând spre cameră, fără să spună o vorbă. Apoi s-a aşezat în fotoliu. Am început să-mi fac de lucru pe lângă el, neştiind ce să fac sau să spun. El tăcea şi tăceam şi eu. A stat astfel cam cinci minute şi apoi s-a ridicat, m-a binecuvântat şi a plecat. Am rămas fără grai – ce voia să însemne asta? Apoi atenţia mi-a fost din nou atrasă spre fereastra care dădea în faţa casei; între timp afară, în faţa uşii, sosise un camion şi nişte poliţişti se agitau pe acolo. Nişte oameni au ridicat cu foarte multă băgare de seamă acel obiect ciudat pe care voisem să-l ating, l-au pus în maşină şi au plecat încet. Am ieşit să văd ce se întâmplă.

Pe atunci în Paris aveau loc multe atentate teroriste cu bombe, iar obiectul era una dintre acele bombe! Ce mi s-ar fi întâmplat dacă aş fi ieşit şi l-aş fi atins cu piciorul, aşa cum voisem să fac, dar fusesem împiedicată de vizita inexplicabilă a dragului nostru Fericit Ioan, căruia i se descoperise intenţia mea ? Fără îndoială, în ziua aceea el mi-a salvat viaţa.

Fericitul Ioan în Franţa – „Varenniki”

Acum Fericitul Ioan trăia într-o casă din Paris, nu departe de locul unde locuiam noi.

În fiecare zi mă duceam acolo cu mâncare pregătită de mama. Îi plăceau foarte mult găluştile de brânză, cărora li se spune varenniki în limba ucraineană. Odată mama a făcut varenniki pentru el şi le-a pus pe masă, ca să i le duc. Atunci a intrat unchiul meu Alex şi s-a uitat în aşa fel la varenniki, încât era limpede că voia să le mănânce. Desigur că îşi spunea: „Pentru mine nu fac, dar pentru Episcop fac.” Şi este adevărat că pe vremea aceea eram strâmtoraţi cu banii şi mama folosea pentru Episcop orice lucru foarte bun de mâncare de care făceam rost.

Deci atunci i-am dus cu mare bucurie aceste varenniki, gândindu-mă că îi va face cu siguranţă mare plăcere să le mănânce. Şi ce credeţi că a făcut ?

Sfântul episcop s-a aşezat la masă, a mâncat parcă împotriva voinţei sale puţin din alte mâncăruri, dar n-a vrut nici măcar să se atingă de varenniki. Şi, oricât am încercat să îl îmbiez cu ele, oricât am încercat să-1 conving să guste, în ziua aceea nu s-a atins deloc de ele.

Desigur că simţise cât de mult voia unchiul meu Alex să le mănânce.

Fericitul Ioan în Franţa – Valiza

În aceeaşi casă cu Fericitul Ioan locuia şi preotul său principal, Arhimandritul Mitrofan, care era de loc din oraşul Voronej şi pe care Fericitul Ioan îl tunsese în monahism, dându-i numele nou de monah al ocrotitorului oraşului său, Sfântul Mitrofan. Acest bun părinte îi era cu totul credincios Fericitului Ioan şi înţelegea că ierarhul său era un sfânt adevărat în viaţă, pe care mulţi clerici nu-l înţelegeau pur şi simplu pentru că nu ştiau nimic despre adevăraţii sfinţi şi despre felul cum se comportă aceştia. De aceea sfântul era hărţuit foarte mult şi se isca multă agitaţie inutilă. El ştia intuitiv multe lucruri, dar de obicei nu vorbea despre ele, sprijinindu-se pe Pronia Dumnezeiască.

Odată, după slujbă, părintele Mitrofan şi cei care fuseserăm la slujbă am rămas ceva mai mult în biserică, şi părintele Mitrofan a început să ne spună că s-a pornit o întreagă campanie împotriva dragului nostru episcop, de fapt o adevărată prigoană, şi că vor să-1 îndepărteze din Paris. Unii oameni scriseseră Sinodului,

cerând ca Arhiepiscopul Ioan să fie mutat la Bruxelles. Noi ne-am întristat toţi foarte tare şi nu ştiam ce să facem, în cele din urmă ne-am hotărât să semnăm o petiţie, pe care s-o trimitem fără întârziere Sinodului, însă acest lucru nu a fost de ajutor, pentru că după câteva zile a venit decretul sinodal prin care era trimis la Bruxelles. Am fost foarte mâhniţi şi, ca de obicei, înspăimântaţi şi lipsiţi de posibilitatea de a face ceva.

Dar maica Magdalena era revoltată şi foarte afectată. S-a apucat de treabă şi mi-a trimis o valiză întreagă plină cu rasele şi reverendele Arhiepiscopului, căci ea avea în grijă aceste lucruri, îl iubea foarte mult pe Arhiepiscop şi mi-a spus cu foarte multă asprime să îi pun toate veşmintele în ordine într-o valiză şi negreşit să o trimit cu Arhiepiscopul. Mi-a dat instrucţiuni stricte, ca nu cumva valiza să rămână acolo, la Paris, orice ar fi. Eu am făcut ce mi-a spus. Dar când am adus valiza, înainte de plecarea Arhiepiscopului, acesta le-a luat pe toate celelalte, însă pe aceea nu voia să o ia. Am stăruit să o ia, fiindcă mă temeam că maica Magdalena o să se mânie pe mine. Arhiepiscopul a încercat să protesteze, dar, lovindu-se de împotrivirea mea de neclintit, a luat acea valiză împotriva voinţei sale şi a plecat.

Curând Arhiepiscopul a fost mutat înapoi la Paris şi s-a întors. A adus înapoi cu el toate valizele, în afară de cea pe care i-o dădusem eu. Aceea se rătăcise şi nu a mai fost găsită niciodată.

Fericitul Ioan în Franţa – O călătorie în Rusia

Matuşka Solodovnikova şi fiul ei Alioşa s-au hotărât să meargă în Rusia şi au venit la Fericitul Ioan ca să le dea binecuvântare pentru călătorie. La început el nu prea voia să îi binecuvânteze, însă mai apoi a făcut-o. Dar, după ce au plecat, şi-a petrecut toată noaptea în rugăciune. Am aflat despre acest lucru a doua zi de dimineaţă, căci atunci când am venit vecinii de jos s-au plâns că se plimbase toată noaptea prin cameră şi că îl auziseră rugându-se.

După câteva zile eram la biserică şi 1-am auzit pe Fericitul Ioan, la pomenirile de la proscomidie, rugându-se cu glas tare pentru „Helen şi Alexis, care sunt în grele suferinţe” !

M-a mirat acest lucru. A doua zi, sau chiar în aceeaşi zi, am primit o telegramă, din care am aflat că ea căzuse pe scara de la metrou în Moscova şi era în spital, grav rănită, iar Alioşa era disperat şi nu ştia ce să facă. Dar Fericitul nostru ştiuse dinainte şi se rugase şi bineînţeles că rugăciunile sale au scos-o din necaz pe Matuşka. Slavă Ţie, Dumnezeule !

Fericitul Ioan în Franţa – Mesele de la miezul nopţii

Când Fericitul Ioan şi părintele Mitrofan s-au mutat în casa de lângă biserică, am început să mă duc în mod regulat acolo ca să le pregătesc de mâncare. Era lege că Fericitul Ioan mânca masa principală noaptea târziu, pe la miezul nopţii, şi eu încercam mereu să fiu acolo ca să îi încălzesc totul, ca să mănânce ceva cald. Rămâneam până când termina de mâncat.

Adesea venea îngheţat tot, tremurând de frig. îmi amintesc ca şi cum ar fi fost ieri cum venea jos, întotdeauna desculţ, iar podeaua noastră nu avea linoleum, ci doar ciment gol, rece. Eu încercam să-i pun un covoraş pentru picioare, însă el reuşea de fiecare dată să se aşeze alături, şi niciodată pe acesta. Părintele Mitrofan făcuse rost de un radiator mic, portabil, pe care îl aşezase chiar deasupra fotoliului Fericitului Ioan, aşa încât să îi vină aer cald la spate.

Părintelui Mitrofan îi plăcea foarte mult peştele. Oricând era dezlegare la peşte ori îl gătea el, ori o ruga pe mama să îl prăjească, îi plăcea îndeosebi un peşte numit „sungary", care era foarte greu şi avea un miros puternic, în vreme ce mie nu mi-a plăcut niciodată peştele, mai ales acesta. Dar, cum slujba mea îmi cerea să pregătesc mâncarea, aveam şi privilegiul de a împărţi masa cu Arhiepiscopul şi cu părintele Mitrofan.

Şi aşa ajungeam noi trei la masă în faţa unei grămezi întregi cu peşti de acest fel, care se holbau ameninţător la mine. Mă uitam la ei cu groază şi mă gândeam: „O, Dumnezeule milostive, cum o să mănânc peştele ăsta?"

Între timp, părintele Mitrofan zâmbea şi îi spunea ierarhului: - Prea Sfinţia voastră, daţi-i o porţie mai mare Zinei.

Iar Prea Sfinţia sa, cu mâna lui generoasă, alegea cu grijă cel mai mare peşte şi mi-1 punea în farfurie. Aproape că-mi dădeau lacrimile. Dar ce puteam face ? Trebuia să mănânc ! Cu chiu, cu vai, de-abia reuşeam să-1 mănânc, când din partea părintelui Mitrofan îmi cădea în farfurie o întreagă jumătate dintr-un alt peşte.

Rămâneam încurcată, neştiind ce să fac. Şi totuşi, aproape cu lacrimi în ochi, îl terminam şi pe acela, spunându-mi: „O, Doamne, nu numai că n-o să pot să ajung acasă, dar nici măcar n-o să mă pot ridica de la masă !" însă niciodată nu s-a întâmplat aşa ceva ! Mă ridicam fără nici o greutate de la masă, puteam face tot ce trebuia după aceea şi mă duceam foarte frumos acasă, unde dormeam ca un prunc,

fără să simt vreun pic de greaţă. Asta înseamnă să ai binecuvântarea unui om binecuvântat.

Fericitul Ioan în Franţa – Răspunsuri la întrebări nerostite

De foarte multe ori voiam să-i pun Fericitului Ioan mai multe întrebări, însă nu reuşeam niciodată să fac acest lucru în timpul zilei, pentru că după Liturghie ori era ocupat cu câte ceva, cu parastase, ori îl suna cineva la telefon, ori pur şi simplu urca în chilie şi nu voiam să-l deranjez. Astfel se ducea toată ziua şi noaptea, când venea el şi era momentul potrivit să-i pun acele întrebări fără să-l deranjez, spre părerea mea de rău, uitam întrebările.

Şi gândiţi-vă numai! în vreme ce mânca, aplecat deasupra farfuriei, bucurându-se de supă sau de altă mâncare care îi plăcea, pe nesimţite, ca şi cum nu mi s-ar fi adresat mie, ci lui însuşi, începea să vorbească. Iar eu ascultam şi mă minunam: dragul nostru Fericit Ioan răspundea încetişor la toate întrebările mele, pe care voisem să i le pun şi cărora nu le dădusem glas, ci doar mă gândisem la ele!

Fericitul Ioan în Franţa – Apa sfinţită

Fericitul Ioan iubea biserica noastră şi, alături de părintele Mitrofan, îi acorda mult din strădania şi grija sa. Această purtare de grijă era, desigur, mistică, „de nevăzut pentru ochiul liber” şi părea ciudată şi neobişnuită învăţaţilor şi înţelepţilor lumii acesteia – chiar şi clericilor ortodocşi – dar li se descoperea pruncilor (Matei 11, 25).

El credea cu tărie în puterea Apei Sfinţite, în fiecare noapte binecuvânta biserica cu Apă Sfinţită de sus până jos şi de jos până sus. Îmi amintesc cum mergea împrejurul întregului nostru cvartal, în jurul caselor care se învecinau cu biserica sau se atingeau de ea. Eu căram apa, cântam împreună cu părintele Mitrofan, iar Fericitul Ioan stropea peste tot, de obicei din belşug.

Odată a înconjurat de trei ori toate casele care erau legate de a noastră. Apoi am traversat şi a binecuvântat cutia poştală unde îşi punea de obicei scrisorile, pecetluind-o cu semnul Crucii. Niciodată nu lăsa pe altcineva să-i pună scrisorile la cutie. Zi sau noapte, pe ploaie sau ninsoare, traversa strada, adesea desculţ, ca să lase o scrisoare.

Când ne întorceam, o franţuzoaică bătrână s-a apropiat de noi şi l-a rugat pe Fericitul Ioan să o stropească pe cap, ceea ce a şi făcut. Au fost cazuri în care

oameni pe care îi întâlnise aşa au venit la noi, mulţumindu-i pentru ajutorul pe care îl primiseră. Atunci bineînţeles că el se purta ca şi cum nu ar fi ştiut despre ce este vorba.

Mai pe urmă, când Fericitul Ioan plecase deja la San Francisco, acea cutie poştală a fost înlocuită cu alta şi m-a mâhnit foarte mult acest lucru. Dar când a venit în vizită la noi, mi-a spus imediat:

- Zina, adu-mi Apă Sfinţită şi pământuful de stropit şi vino după mine.

Am făcut ce mi-a poruncit. Şi ce credeţi că a făcut ? S-a dus imediat la noua cutie poştală, a binecuvântat-o şi a stropit-o cu Apa Sfinţită. Ce lucru minunat, că îmi citea toate gândurile!

Fericitul Ioan în Franţa – Sfântul Gherasim de la Iordan

Ce mult îmi plăcea când slujea Fericitul Ioan şi după fiecare Liturghie povestea întotdeauna vieţile sfinţilor din ziua aceea! Şi ce expresivă era povestirea sa ! Când vorbea el, vedeai totul în faţa ochilor, îi plăcea foarte mult să vorbească despre Sfântul Gherasim de la Iordan şi leul. Era atât de înduioşător, de copilăresc şi fără viclenie. Astfel am învăţat să-l iubesc din toată inima pe acel sfânt. Şi, mai mult, cuvintele sale despre acel sfânt s-au dovedit a fi şi proroceşti.

După ce ne-a părăsit părintele Mitrofan, unul dintre preoţii care i-au urmat a fost ieromonahul Gherasim, care la sosire a spus exact cuvintele pe care le profeţise Fericitul Ioan despre întemeierea în biserica noastră a unei Frăţii a Tinerilor. Tânăr şi energic, părintele Gherasim a adus la viaţă acea Frăţie a Tinerilor, cu adevărat o lucrare bună, folositoare multora, tineri şi bătrâni.

Vrăjmaşul mântuirii noastre a început să-l prigonească pe părintele Gherasim, care era un adevărat ascet (şi chiar încerca să-i urmeze Fericitului Ioan în anumite lucruri), şi prin oameni răi i-a fost distrusă sănătatea şi oprită lucrarea lui bună. Iar acum biserica noastră este într-adevăr mică, din mai multe puncte de vedere, după cum a prorocit Fericitul Ioan. Însă voi vorbi despre aceasta mai târziu, când voi ajunge la momentul când Fericitul Ioan ne-a părăsit pentru ultima oară.

Fericitul Ioan în Franţa – Unime sufletească

Când dragul nostru, Fericitul Ioan, ne părăsea pentru a conduce eparhia San Francisco, mi se părea că, deşi rămânea cu noi iubitul părinte Mitrofan, eu tot o să

pierd totul şi o să rămân cu desăvârşire orfană. Nici acum nu pot să-mi aduc aminte de acel moment decât cu lacrimi în ochi. În clipa în care, după Liturghia din ziua plecării, Fericitul Ioan a ieşit cu cârja în mână din altar, pentru a ne rosti câteva cuvinte de mângâiere, mi-am spus: „O, Doamne, ce o să mă fac, că n-o să-1 mai pot vedea pe părintele meu, n-o să-i mai pot auzi vocea şi nici simţi prezenţa ? Unde se duce el… e aşa de departe !" Şi când şi-a început predica am început să plâng amar; îmi curgeau lacrimile şuvoi.

Fericitul Ioan şi-a întors privirea înspre mine şi a spus:
- Cei care au acelaşi ţel şi se străduiesc spre singurul lucru de trebuinţă au unimea sufletelor şi nu simt niciodată distanţa care îi desparte. Şi oricât ar fi de mare acea distanţă, nu poate împiedica niciodată apropierea duhovnicească ce îi uneşte pe acei oameni într-un singur suflet.

Şi după cuvintele acelea lacrimile mi s-au oprit dintr-o dată, ca printr-o minune, şi chiar mi-a trecut prin minte gândul: „Ce ciudat! Parcă a închis cineva robinetul." Dintr-o dată am simţit atâta căldură în inimă, era aşa de bine, o bucurie ca de Paşti, încât am uitat chiar că Fericitul nostru ne părăsea şi, când ne-am dus să-1 conducem la aeroport, simţeam bucurie în loc de întristare. Chiar nu simţeam că ne părăsea pentru totdeauna.

Ce anume a făcut ca mâhnirea mea să se prefacă în bucurie ? Rugăciunile sale. De atunci şi până acum îl simt aproape, lângă mine; şi vorbesc cu el şi îl întreb orice este nevoie.

În noaptea de după plecarea Fericitului Ioan am avut un vis: un monah bătrân, cu părul argintiu, lung până la umeri, a intrat la noi în biserică. A intrat, a binecuvântat-o şi a plecat.

M-am uitat bine la el. Imaginea era clară şi îmi aminteam foarte bine trăsăturile lui. Mi se părea că-l cunosc, dar nu-l mai văzusem niciodată. Cine ar fi putut fi ? Numai cu mult după aceea i-am văzut portretul şi mi-am dat seama că era Episcopul Teofan Zăvorâtul. Dar înainte de acel vis nu văzusem niciodată cum arată din vreun portret al său. Sunt sigură că faptul că l-am văzut în vis a fost un fel de deschidere în tărâmul nepământesc al vieţii spirituale, de care Fericitul Ioan era atât de apropiat.

Cine ştie ce oaspeţi a avut el în timpul lungilor sale privegheri de toată noaptea şi când se ruga singur în biserica noastră rece? Poate că acest oaspete întârziat a venit să-şi ia rămas bun sau poate a venit la timp ca să îi ţină locul? Acestea erau

firimiturile de la masa Stăpânului din Evanghelie care ne cad din întâmplare nouă, celor de jos. Am fost martori numai la o umbră de o clipă a ceea ce el vedea limpede ca lumina zilei.

Nici când era departe dragul nostru, Fericitul Ioan, nu ne uita şi îi scria adesea părintelui Mitrofan, întrebând de noi şi trimiţându-ne binecuvântarea sa. Au venit şi primele Paşti fără el. După Liturghia de la miezul nopţii, pe când coboram cu toţii în trapeză să punem capăt postirii, am auzit deodată telefonul sunând. Am alergat să răspund şi – O, Doamne ! – era el, dragul nostru, Fericitul Ioan!

- Hristos a înviat, dragul meu Arhiepiscop ! am strigat eu.

El ne saluta cu Praznicul luminos al învierii lui Hristos ! Apoi a venit părintele Mitrofan la telefon şi a vorbit mult timp cu el. Ce sentiment de bucurie neobişnuită, imposibil de uitat! Cu siguranţă, aceasta trebuie să fie starea de a te afla în harul lui Dumnezeu, veselia duhului, care, după înţelepciunea patristică, este de obicei însoţită (şi ameninţată) de tristeţe provocată de pizma diavolească. Este ca umbra – cu cât e mai mare lumina, cu atât mai întunecată e umbra. De aceea sunt atât de amestecate bucuriile şi tristeţile în viaţa duhovnicească.

La următoarea sa vizită, Fericitul Ioan mi-a arătat ceasul său cu lanţul prins de rasă şi mi-a spus:

- Nu am schimbat ora şi am ştiut întotdeauna când aveţi slujbă aici, şi a zâmbit.

Ce idee minunată, mângâietoare ! Se ruga împreună cu noi chiar dacă era atât de departe ! Cu adevărat – unime sufletească!

Fericitul Ioan în Franţa – Icoana din Kazan

Atunci când Fericitul Ioan a venit la Paris pentru prima dată după plecarea sa la San Francisco, a stat, bineînţeles, în chilioara sa de la biserica noastră. Pe atunci părintele Mitrofan mai era cu noi. Seara Fericitul Ioan m-a rugat să urc în chilia sa şi să-i dau ceva jos.

Întrând în chilie am văzut un ziar pe masă, cu fotografia Icoanei din Kazan a Maicii Domnului. Cu ceva vreme în urmă, cu mult înainte de a-l cunoaşte pe Arhiepiscopul Ioan, citisem cu mama în ziare că un colecţionar de antichităţi din Anglia avea o icoană rusească veche şi oamenii credeau că este Icoana originală din Kazan. Avea o ferecătură foarte scumpă şi bineînţeles că ar fi costat foarte mult

dacă cineva ar fi vrut să o cumpere pentru Biserica Rusă, ca apoi să o poată înapoia pământului natal. Această istorie mă preocupa şi voisem dintotdeauna să ştiu dacă era sau nu icoana originală făcătoare de minuni.

Iar acum găsisem acest articol în chilia Fericitului Ioan şi mă bucuram, gândindu-mă că o să-1 întreb despre ea. Însă după ce am coborât am fost atât de ocupată cu pregătirea mesei şi cu alte treburi din acestea, încât am uitat de tot de ea. După masă Fericitul Ioan a urcat în chilie şi eu m-am dus acasă.

Dimineaţa m-am întors la biserică şi după ceai Fericitul Ioan m-a chemat, rugându-mă să-i calc vălul de la camilafcă. Am intrat în chilia sa şi iar am văzut ziarul acela pe masă, dar de data aceasta era pus pe partea cealaltă, aşa că articolul nu se vedea şi iar am uitat să-1 întreb, după cum voisem să fac în seara dinainte. Tocmai când eram pe punctul de a părăsi chilia, m-am oprit în pragul uşii, fiindcă mi se păruse că îl aud spunând ceva. În acel moment a întors ziarul cu faţa în sus şi a spus aşa, ca din întâmplare:

- Aceasta este o icoană pictată foarte frumos şi ferecătura este foarte scumpă, însă nu este originalul, fiindcă măsurile nu se potrivesc cu prototipul.

Am amuţit în faţa înainte-vederii sale şi, în loc să-i cer o explicaţie despre icoană şi de ce îmi spunea aceste lucruri, nu am putut să mă adun decât ca să zic:

- Ce păcat!

Am coborât, zguduită până în străfundurile fiinţei mele. După câteva zile Fericitul Ioan a plecat cu avionul înapoi în California şi la scurt timp a plecat şi părintele nostru Mitrofan. Şi am rămas singuri de tot, ca nişte orfani, fără rugătorii noştri dragi.

Fericitul Ioan în Franţa – Lacrimile unui sfânt

Vreau să vă spun că noi toţi ne plângem de supărările noastre, dar Fericitul Ioan nu se plângea niciodată, deşi, săracul, avea atâtea necazuri, adesea nici măcar ale sale! Eu însămi l-am văzut odată, când s-a întâmplat să mă duc la biserică fără să fie slujbă şi am auzit pe cineva plângând. Mirată, am urcat fără zgomot pe scări şi am intrat în biserică. Acolo am văzut că zgomotul venea dinspre altar. Una dintre uşile diaconeşti era întredeschisă şi m-am uitat înăuntru. Spre uluirea mea, am văzut călcâiele goale ale Fericitului Ioan ieşind din spatele Sfintei Mese. Stătea în

genunchi, ţinându-şi capul în mâini şi plângea foarte tare. M-am retras repede şi m-am dus jos. Mi-era cu neputinţă să privesc aşa ceva.

Fericitul Ioan în Franţa – Lumina necreată

La începuturile bisericii noastre din Paris, când Fericitul Ioan mai era aici cu noi, a venit din Elveţia un om numit Gregory. (Nu-mi amintesc nici numele lui patronimic, nici cel de familie.) El voia ca Fericitul Ioan să-1 hirotonească preot, însă Fericitul Ioan nu a fost de acord, spunând că Gregory mai are multe de învăţat. Avea să se vadă mai târziu de ce nu a vrut să îl hirotonească.

Acest domn bătrân, Gregory, obişnuia adesea să citească la strană şi îi plăcea să citească acatiste închinate Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Odată citea Ceasurile în timp ce Fericitul Ioan săvârşea proscomidia în altar şi o uşă diaconească era deschisă. Eu nu eram atunci în biserică, era numai Gregory, care mai târziu mi-a povestit ce s-a întâmplat.

Terminând de citit Ceasurile, a vrut să-1 întrebe ceva pe Fericitul Ioan şi s-a dus la altar. Când s-a apropiat de uşa deschisă a altarului, a îngheţat pe loc ! L-a văzut pe Fericitul Ioan învăluit în lumină necreată strălucitoare, stând nu pe pământ, ci la un picior deasupra lui. S-a retras repede şi nu a mai putut să-1 întrebe nimic. Fericitul Ioan a continuat slujba şi Gregory nu a vorbit mult timp despre întâmplarea aceea. Când mi-a povestit-o, m-a pus să jur înaintea Evangheliei că nu mai spun nimănui înainte de moartea Fericitului Ioan. Acest bătrân blând nu a devenit niciodată preot, fiindcă a murit la scurtă vreme după aceea.

Întocmai acest fel de întâmplare mi-a fost povestită de o monahie bătrână de la Lesna. Când ea şi celelalte surori trăiau la Lesna, Fericitul Ioan obişnuia să vină la o icoană din biserică, cea a Maicii Domnului de la Iviron, care se pare că îi plăcea foarte mult şi înaintea căreia se ruga. Odată, pe când se ruga astfel în faţa acelei icoane, monahia a intrat şi a văzut exact acelaşi lucru ca şi Gregory. Fericitul Ioan era înconjurat de lumină strălucitoare şi nu stătea pe pământ, ci deasupra lui !

Fericitul Ioan în Franţa – Prigoana

Mai târziu am avut de îndurat multe dureri şi necazuri grele. Totul a devenit trist şi cenuşiu, chiar şi în biserică. Venise un preot nou, care era limpede că fusese învăţat să nu se încreadă în Fericitul Ioan.

În cele din urmă, într-o bună zi am primit veşti îmbucurătoare de la părintele Mitrofan. Acesta ne-a scris că dragul nostru, Fericitul Ioan, doreşte să vină şi că ar vrea să stea în chilia sa, care îi plăcea atât de mult. Am început să fac pregătiri şi în curând totul era gata. Îl aşteptam cu nerăbdare să se întoarcă la noi, chiar dacă nu avea să stea prea multă vreme, în cele din urmă a sosit şi am alergat să iau binecuvântare de la el. Fericitul a intrat în altar, iar eu m-am grăbit să ajut la ducerea lucrurilor sale sus, în chilie. Când am coborât, el ieşea din altar, voind să meargă în chilie. L-am întrebat:

- Prea Sfinţia voastră, fac imediat cafeaua. Să v-o aduc sus ?

- Nu, Zina, nu te mai obosi. O să cobor eu şi o să o beau împreună cu voi toţi. Cheamă-mă când e gata.

În zece minute totul era gata. Am urcat din bucătărie, trecând prin culoarul îngust dintre scară şi biserică şi l-am strigat pe episcop. Atunci noul preot a ieşit din camera sa de sus şi a început să coboare scările, oprindu-se când mai avea trei trepte până jos. S-a uitat aspru la mine şi mi-a spus:

- Prea Sfinţia sa îşi va bea cafeaua în chilie.

Eu am răspuns imediat că Prea Sfinţia sa îşi exprimase în mod expres dorinţa de a bea cafeaua jos. Dar el, cu şi mai multă asprime, a exclamat:

- Îţi spun că o să o bea în chilie. Eu sunt stăpânul aici. Eu poruncesc !

Aceste cuvinte m-au străpuns ca un cuţit, mi-am ascuns faţa în mâini şi am încremenit acolo, neputându-mă uita nici la Fericitul Ioan, nici la preot, în cele din urmă m-am uitat în sus, la dragul meu, Fericitul Ioan. Stătea cu braţele şi capul plecate spre pământ. După câteva clipe a început să urce încet scările, a intrat în chilie şi s-a încuiat acolo. Eu m-am dus la bucătărie, am pregătit totul, le-am pus pe tavă şi am dus-o sus. De vreme ce nu puteam intra, am pus-o pe o masă dintr-o cameră alăturată. După aceea am fugit imediat acasă; nu mai puteam suporta. Peste vreo oră m-am întors la biserică, am deschis uşa şi instinctiv m-am dat înapoi: culoarul şi întreaga biserică erau întunecoase şi reci, ca un mormânt. Mi s-a strâns inima şi de îndată m-a străfulgerat un gând: ne-a părăsit harul!

Am alergat sus pe scări şi fără să mai bat am deschis uşa chiliei. Chilia era goală ! Am căzut pe podea plângând şi am început să mă rog, implorându-1 pe Dumnezeu să se întoarcă Fericitul Ioan. Apoi am început să suspin cu voce tare:

- Of, mult-iubitul meu episcop ! De ce m-ai părăsit ? De ce m-ai părăsit? De ce nu mi-ai lăsat nimic de-al tău, nici măcar cea mai mică valijoară ?

Am zăcut pe podea nu ştiu câtă vreme în starea aceasta, în cele din urmă m-am ridicat, împietrită, ca un automat, am ieşit din chilie şi, ajungând la scară, m-am oprit. Deodată am auzit deschizându-se foarte încet uşa de jos. Şi iată-l intrând pe Fericitul Ioan, tot cu capul plecat, de parcă ar fi fost vinovat, iar în mână ţinând o valijoară. Urcă scările şi intră în chilie. Eu îl urmez. Lasă valiza pe podea şi spune:

- Uite, ţi-am adus valiza !

Şi în clipa aceea s-a făcut lumină în sufletul meu ! Totul s-a făcut cum era înainte de a ne părăsi. O, Doamne ! Este dragul meu. S-a întors, cunoscând cu duhul cum am plâns, şi, cu o înfăţişare atât de vinovată, ca să îşi ceară iertare că a rănit pe cineva.

Ce îngrozitor este să faci rău unui om al lui Dumnezeu. O dată cu el tot harul a părăsit biserica, însă când el a iertat totul, atunci harul s-a întors la biserică. Dar după aceea nu a mai stat niciodată cu noi. A stat la preotul francez din Biserica Ortodoxă Franceză, a cărui soţie era pe atunci foarte grav bolnavă. Avea o tumoare malignă la cap şi Fericitul Ioan a însănătoşit-o cu rugăciunile sale. Atunci a stat ceva mai mult timp în Paris, căci a fost ultima vizită pe care ne-a făcut-o, în 1965, iar în 1966 a plecat deja pe veşnicie dintre noi.

Cât despre preotul cel nou, acestuia i-a părut rău mai târziu şi s-a căit public că la îndemnul vrăjmaşului îl urâse pe Fericitul Ioan. Dar era prea târziu.

Fericitul Ioan în Franţa – Fratele meu George

În această vizită a Fericitului Ioan a fost adusă împreună cu el din America şi Icoana din Kursk a Maicii Domnului, care a fost purtată la toate bisericile din Paris. A fost în Medon, la Biserica franceză (care era sub ocrotirea Fericitului Ioan) şi chiar şi în catedrala de pe Rue Daru.

Fratele meu George nu putuse să se închine la icoană, fiindcă fusese bolnav la pat, acasă. Ştiam că Icoana nu avea să mai vină din nou la biserica noastră, căci în câteva zile urma să se întoarcă în America şi mai trebuiau să fie vizitate multe cămine de bătrâni, precum şi casele celor care ceruseră acest lucru dinainte. Mă durea foarte tare faptul că fratele meu George nu va putea să sărute Icoana.

În acea zi preotul nostru nu era acolo – însoţea Icoana pe undeva -, şi Fericitul Ioan slujea Liturghia la noi la biserică, în timpul slujbei m-am gândit să-1 sun pe fratele meu şi să-i spun să vină imediat să ia măcar binecuvântare de la Fericitul Ioan înainte ca acesta să plece.

Şi aşa am şi făcut. Fratele meu a fost de acord, dar a spus că nu poate să stea mult la biserică, fiindcă la ora unsprezece îl aştepta un client, cu care trebuia să se întâlnească. A venit şi a rămas pe culoar, aşteptându-1 pe episcop să iasă din altar, însă acesta nu mai ieşea, deşi Liturghia se terminase.

Eram foarte supărată văzând că şi George începuse să fie nervos. Uşa laterală a altarului era deschisă şi vedeam că Fericitul Ioan stătea înaintea mesei de la Proscomidie şi consuma Sfintele Daruri. Am îngenuncheat în faţa unei icoane a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi am început să mă rog ei în gând: *„O, Preasfântă împărătească a Cerurilor ! Ajută-ne ca Fericitul Ioan să iasă din altar şi să-1 binecuvânteze pe George, altfel s-ar putea să plece chiar acum. Ai văzut că nu a putut să i se închine Icoanei minunate din Kursk. Ajută-mă, Iubită, ca dragul nostru, Fericitul Ioan, să iasă repede."*

Şi apoi, întorcându-mi gândul direct spre el, am început să îl rog să iasă repede, spunând: „Ştii foarte bine că George nu a putut lua binecuvântare de la Icoană, şi acum nici tu nu o să-1 binecuvântezi – apoi ce-o să se întâmple ? Ştii cât de tare o să sufăr dacă nu o să aibă binecuvântare nici de la tine." Şi ce credeţi că s-a întâmplat ?

Chiar în momentul acela am auzit uşa de la intrare deschizându-se şi câţiva oameni intrând, dar încă nu îi vedeam. Am văzut doar că George s-a dat la o parte ca să le facă loc.

Apoi am văzut clar că intrase şi preotul nostru împreună cu alţi doi părinţi şi că unul dintre aceştia doi purta pe umeri Icoana făcătoare de minuni. Am strigat către Fericitul Ioan:

- A venit Maica Domnului!

Fericitul Ioan s-a întors repede, a ieşit din altar şi s-a dus drept să întâmpine Icoana. Preotul a deschis cutia icoanei şi i-a îngăduit primului om să i se închine - acesta era George ! Nu vă pot spune cu câtă recunoştinţă m-am umplut atunci.

L-am văzut pe Fericitul Ioan luând Icoana în braţe şi ducând-o la Icoana noastră locală făcătoare de minuni, pe care a atins-o cu ea. Apoi a aşezat-o pe tetrapodul principal din mijlocul bisericii, ca toată lumea să i se poată închina. S-a dus, în sfârşit, la George, l-a binecuvântat şi George a plecat! Totul atât de repede, de neaşteptat şi atât de perfect cronometrat!

Sunt absolut sigură că Fericitul Ioan s-a rugat pentru toate acestea şi că numai datorită sfintelor sale rugăciuni totul a ieşit atât de uimitor, de minunat de sincronizat!

Mai înainte Fericitul Ioan îl ajutase pe George să-şi găsească o slujbă, căci nu reuşea, din cauza bolii sale grave, încă mai lucrează acolo şi este mulţumit.

Fericitul Ioan în Franţa – Cadoul de ziua numelui

Fericitul Ioan urma să plece în curând în America. A trebuit să-l însoţesc undeva. Eram pe o străduţă îngustă, pe care mergeam de obicei când stăteam în Paris. (Acum umblu mereu pe această stradă strâmtă şi dragă.). Cum mergeam noi, s-a oprit deodată şi mi-a spus:

- Zina, vreau să-ţi spun ceva.

De fapt, în acel moment eu mă gândeam ce norocoasă eram că reuşisem să strâng 100 de franci şi să pot cumpăra fără greutate toate lucrurile necesare pentru venirea sa (întotdeauna am vrut să fac eu totul. Ştiu că asta înseamnă egoism). Şi apoi a continuat:

- Curând va fi ziua ta onomastică şi, de vreme ce nu o să te pot felicita personal, vreau să-ţi dau acum asta.

Şi mi-a dat nişte bancnote, care s-au dovedit a fi exact banii pe care îi cheltuisem pentru el – 100 de franci! M-am gândit îndată că probabil mi-a citit gândurile şi a crezut că îmi părea rău după banii pe care îi cheltuisem pentru el. Am vrut să -i dau înapoi, dar mi s-a părut mai bine să n-o fac, căci 1-aş fi rănit pe dragul de el. Aşa că am primit banii cu recunoştinţă.

Fericitul Ioan în Franţa – Ultimul rămas-bun

În ziua plecării sale, Fericitul Ioan a fost la noi la biserică pentru a-şi lua rămas-bun pentru ultima oară. Nu mai era nimeni în afară de el şi de mine. Am mers jos,

la parter. Am făcut cafea. A băut puţină şi apoi, înainte de a urca, s-a uitat de jur împrejur şi a spus:

- Primul lucru care ar trebui făcut este să aranjaţi aici, să-i adunaţi pe tineri, să întemeiaţi o Frăţie şi să ţineţi conferinţe şi întruniri aici.

Apoi am urcat la biserică. Fericitul Ioan a intrat în altar, a deschis uşile împărăteşti şi s-a rugat mult timp în faţa Sfintei Mese. Apoi a ieşit prin uşile împărăteşti, şi-a îndreptat privirea către mine şi cu gesturi criptice şi-a luat cârja episcopală de lângă icoana Mântuitorului. Cu aceleaşi gesturi, privind drept spre mine, a aşezat-o la icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu de pe iconostas. Apoi s-a întors în altar şi iar s-a rugat îndelung.

Ce însemnau oare toate acestea, m-am întrebat eu, pentru că fără îndoială era ceva simbolic. Poate voia să spună că aici trebuie să fie o mănăstire de maici? Apoi a ieşit iar din altar, a luat cârja, a pus-o departe în colţ şi a fixat-o acolo cu o bucăţică de sârmă. Acolo a rămas până în ziua de astăzi. Apoi a închis uşile împărăteşti, a ieşit din altar şi, stând în mijlocul bisericii, se tot uita împrejur, spunând:

- Nu, în biserică n-ar trebui să se schimbe nimic.

- Prea Sfinţia voastră, am spus eu atunci, îmi place foarte mult biserica noastră, dar din păcate este prea mică.

- Curând chiar şi aşa va părea mare, mi-a răspuns Fericitul Ioan. Şi, în general, Biserica noastră va rămâne aşa de mică, şi mi-a arătat vârful degetului mijlociu.

Şi iarăşi se uita în toate părţile, zicând:

- Nu, nimic n-ar trebui să se schimbe în biserică.

Apoi s-a dus la un sfeşnic de lângă icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi m-am apropiat şi eu, voind să-i spun câteva lucruri.

- Prea Sfinţia voastră, i-am spus, din cauza mea se iscă multe necazuri aici în biserică şi chiar nu ştiu de ce. Cred că ar fi mult mai bine să las îndatoririle bisericeşti şi să vin aici numai ca să mă rog liniştită. Ar fi mai bine şi pentru mine şi mai puţine ispite pentru ceilalţi.

El a devenit brusc foarte serios, cum nu-l mai văzusem niciodată până atunci. A început să lovească cu pumnul în sfeşnic şi să ţipe la mine:

- Îţi spun, rămâi la slujirea ta !

Şi a repetat de trei ori aceste cuvinte. Eu împietrisem şi nu ştiam ce să spun şi aşa s-a terminat discuţia noastră, în curând au venit să-l ia la aeroport. Voiam şi eu să-l conduc, cum obişnuiam în trecut. M-am apropiat să cer binecuvântare ca să fac aceasta, însă, fără să-mi răspundă, el s-a dus cu paşi repezi către strană. L-am urmat. Acolo a căutat Ceaslovul, l-a deschis şi mi-a arătat cu degetul slujba Ceasului al nouălea. Am început să citesc Ceasul al nouălea şi astfel n-am putut să-l conduc nu numai la aeroport, dar nici măcar până la uşă. Am rămas la slujirea mea. Şi de atunci nu l-am mai văzut pe mult-iubitul meu Fericitul Ioan.

Unul din cei care au mers cu Fericitul Ioan la aeroport mi-a povestit scena de acolo:

- Cei dintre noi care l-au văzut în ultimul an din viaţă puteau vedea limpede cum se topea văzând cu ochii, cum îl părăseau puterile, cum toată energia îi era secătuită de prigoană.

Era într-o stare atât de groaznică încât se vedea limpede ce efect avea prigoana asupra sa. În ultimul său an era de nerecunoscut. Adesea era foarte serios. Fiind înainte-văzător, el ştia, desigur, că ne părăseşte pe vecie, dar noi nu ştiam acest lucru. L-am condus la aeroport şi mi s-a permis chiar să-l însoţesc în avion. Era deosebit de serios; nu putea nici să vorbească.

Când i-am spus, înainte de a intra în avion: „Vă rog, uitaţi-vă înapoi, turma dumneavoastră vă priveşte cu dragoste”, s-a întors cu tristeţe şi ne-a binecuvântat de trei ori, pentru ultima dată. Şi nu l-am mai văzut niciodată. La începutul verii aceleia unul dintre fiii săi duhovniceşti a primit o scrisoare de la el, în care spunea: ***„Dacă auzi că am murit, să ştii că am fost ucis.”*** Şi la puţin timp după aceea am auzit trista veste că dragul nostru, Fericitul Ioan, a murit.

De obicei nu mă culcam niciodată când ştiam că Fericitul Ioan pleacă cu avionul, de vreme ce ştiam exact ora când trecea pe deasupra casei noastre şi întotdeauna binecuvânta oraşul de acolo. Şi astfel, şi în noaptea aceea am aşteptat până la miezul nopţii şi tot l-am condus în acest fel, apoi m-am culcat şi am adormit. Şi am avut un vis frumos. Se făcea că Fericitul Ioan zbura într-adevăr, nu cu avionul, ci pur şi simplu de unul singur; şi în aer flutura mantia sa de monah, cu care ne

acoperea biserica cu ocrotirea sa rugătoare. Aceasta a fost ultima vizită pe care ne-a făcut-o.

Cunoşteam o doamnă care avea probleme foarte serioase cu picioarele. După slujbe stătea mereu pe treptele cele mai de jos ale scării, aşteptându-1 pe Fericitul Ioan să iasă din biserică. Şi odată i-a spus:

- O, Prea Sfinţia voastră, o să mor în curând. La care el a zâmbit şi a răspuns:

- Nu, o să mor eu înaintea dumitale.

Şi exact aşa s-a întâmplat. El a murit pe 19 iunie/2 iulie 1966, iar ea la numai câteva zile după aceea.

Fericitul Ioan în Franţa – Fiul meu Vladimir

Cu puţin timp înainte de a pleca, Fericitul Ioan mi l-a încredinţat pe orfanul său iubit, Vladimir, căruia îi era oficial tutore. Cu mult timp în urmă îmi spusese:

- Micul Vladimir ar putea fi salvat dacă ar avea o familie.

Atunci nu a mai adăugat nimic, dar am înţeles cu inima şi intuiţia că voia să spună, de fapt, că ar trebui să-1 primesc ca fiu al meu. Şi de atunci am păstrat acest lucru în inimă, ca pe cea mai de preţ dorinţă. Şi iată că ultima dată când a fost la noi mi-a spus să iau băiatul şi să-i scriu când am greutăţi sau când am nevoie de ceva, iar el mă va îndruma cu sfatul său. Însă după puţin timp Fericitul Ioan a răposat şi pentru mine totul a devenit foarte greu, fiindcă nu aveam cui să-i cer ajutorul.

Micuţul Vladimir a fost primit fără tragere de inimă şi prietenie la mine în familie, fiindcă şi mama, şi unchiul meu erau în vârstă şi li se părea că este peste puterile lor. Acest lucru, bineînţeles, nu promitea nimic bun şi de la început au apărut tot felul de greutăţi. Mama credea că era prea mult pentru ei şi că şi pentru mine era un motiv de prea multe griji, în general, bietul Vladimir se găsea într-o situaţie foarte grea, însă nici eu, din păcate, nu eram într-una mai bună. Eram prinsă între ciocan şi nicovală şi trebuia să am grijă să nu stârnesc pe nimeni.

Situaţia aceasta a început să-mi facă probleme de sănătate, am devenit nervoasă şi este puţin spus că îmi era foarte greu. Simţeam că acţionez după inima şi conştiinţa mea, inima fiindu-mi îmboldită de Fericitul Ioan. Dar toată lumea îmi dădea sfaturi care se băteau cap în cap, pe care nu le puteam urma. Şi dacă nu făceam ca ei,

atunci apăreau alte probleme, în cele din urmă, am ajuns într-o asemenea stare, încât mi se părea că, dacă nu o să mă ajute Fericitul Ioan, nu o să mai fiu în stare să continuu.

Şi aşa, odată mi-am petrecut toată noaptea plângând şi rugându-mă la Fericitul Ioan. În cele din urmă i-am spus:

- Uite ce e, Fericite Ioan, dacă nu vii să mă binecuvântezi să continuu aşa cum simt eu că este cel mai bine, ca să nu fiu zăpăcită de toţi sfătuitorii aceştia, neştiind ce hotărâre să iau, atunci o să trebuiască să abandonez această lucrare Dumnezeiască şi nu ştiu ce o să se întâmple cu săracul Vladimir.

Spre dimineaţă am adormit şi am avut un vis: cineva sună la uşă şi eu alerg să deschid deoarece cred că este Fericitul Ioan. Deschid uşa şi într-adevăr, chiar el este! Intră pe hol. Uşa de la bucătărie se deschide şi de acolo se uită mama, unchiul şi Vladimir. Însă Fericitul Ioan nu îi bagă în seamă. Vine direct spre mine. îi cad la picioare şi mă binecuvântează. Apoi mă ridic, iar el pleacă.

M-am trezit când suna soneria de la uşă. Am sărit din pat şi am deschis. Poştaşul mi-a adus un colet, pe care 1-am deschis, şi am văzut o revistă în limba engleză, The Orthodox Word (nr. 11, 1966, închinat în întregime Arhiepiscopului Ioan). Pe copertă era o fotografie cu un cimitir acoperit de zăpadă şi printre cruci umbla Fericitul nostru Ioan, întocmai aşa cum îl văzusem în vis. Iar pe copertă era scris de mână, „Pentru Zina”.

Am fost atât de încântată de acest lucru şi copleşită de o bucurie atât de mare în lucrarea mea grea ! ***Începând din acea zi am luat hotărârea să nu îmi mai pese de părerile oamenilor şi să mă las îndrumată numai de ceea ce simte inima mea. Şi Dumnezeu m-a ajutat prin rugăciunile Dreptului din ceruri.***

Ca să fiu sinceră, trebuie să spun că nu i-am simţit niciodată lipsa, încă de la prima lui plecare, ***când ne-a spus în scurta sa predică, în biserică, că nu este depărtare între cei care îşi întemeiază viaţa pe singurul lucru de trebuinţă şi au astfel unime sufletească. Şi, chiar şi după ce a murit, îi cer ajutorul Fericitului Ioan ca unui om viu, iar el îmi dă de ştire mereu că este prin apropiere, că mă aude şi că mă ajută.***

Fericitul Ioan în Franţa – Mesele gratuite din trapeză

Lucrând la biserică, a trebuit să îndur multe greutăţi, dar Fericitul Ioan m-a ajutat întotdeauna, îmi amintesc clar o întâmplare dinaintea ultimei sale plecări. Plimbându-ne împreună pe o străduţă, mi-a dat nişte bani de ziua numelui, pe care să-i cheltuiesc pentru mine. în acelaşi timp mi-a spus:

- Zina, ar trebui să continui lucrul cu mesele gratis din trapeză.

Era vorba de lucrarea noastră de milostenie, de a pregăti la biserică mâncare, pe care o dădeam gratis celor care slujeau la altar, celor veniţi de departe, tuturor bătrânilor şi celor care se împărtăşiseră şi, desigur, celor care nu-şi puteau permite o masă. Atunci chiar mi-a dat zece franci pentru acest lucru. Am continuat să fac ce mă încurajase Fericitul Ioan să fac – am încercat, în orice caz. Însă se pare că am exagerat, fiindcă am cheltuit tot ceea ce aveam şi mai mult de atât. Am început să împrumut bani şi datoria s-a ridicat la mai mult decât crezusem eu că o să fie: şaptezeci de dolari.

În vremea aceea primeam în mod regulat douăzeci de dolari pe lună de la „Fondul Arhiepiscopul Ioan", bani pe care i-aş fi putut folosi pentru această lucrare de binefacere, însă nu-mi ajungeau. E puţin spus că datoria mea începuse deja să se facă simţită, într-o seară, mă întorceam acasă de la biserică, gândindu-mă la povara datoriilor mele, şi, trecând pe lângă o bancă unde mergea adesea Fericitul Ioan, i-am spus nu numai în gând, ci şi cu voce tare:

- Fericite Ioane, de multă vreme fac cu credincioşie ce mi-ai spus să fac şi uite în ce necaz sunt acum. Ajută-mă; scoate-mă din încurcătura asta ! Astfel i-am vorbit o vreme, apoi m-am dus acasă şi m-am culcat. Dimineaţa m-am trezit când suna soneria de la uşă. Poştaşul mi-a înmânat o scrisoare de la „Fondul Arhiepiscopul Ioan".

„Slavă Domnului!, mi-am spus, o să-mi iau cei douăzeci de dolari îndată ce o să pot încasa cecul chiar la banca aceea şi apoi mai rămân cincizeci de dolari. O să fac eu cumva rost de ei. O să pot să-mi uşurez datoria de şaptezeci de dolari. Am desfăcut scrisoarea şi – o, ce surpriză am avut! Nu erau doar douăzeci de dolari, ci chiar şaptezeci! Îmi amintesc că această surpriză m-a făcut chiar să sar în sus de bucurie, apoi am fugit îndată să încasez cecul şi mi-am plătit repede datoriile. Am scris şi Fondului, mulţumindu-le celor de acolo pentru darul lor atât de mărinimos.

Însă nu am primit niciodată de la ei vreo explicaţie privitoare la motivul trimiterii exact a acelei sume. Luna următoare am primit din nou cecul obişnuit de douăzeci de dolari.

Mai păstrez şi acum chitanţa aceea, ca pe o amintire a faptului că banii mi-au fost trimişi mie personal de către dragul meu, Fericitul Ioan.

Fericitul Ioan în Franţa – Recunoştinţă postumă

Fericitul Ioan mă mângâia chiar şi apărându-le altora în vise. Aveam multe greutăţi la biserică, fiind nevoită să aud multe vorbe urâte despre Fericitul Ioan. Deşi încercam să mulţumesc pe toată lumea, nu puteam tăcea la aşa ceva şi încercam să-l apăr. Sufeream foarte tare din cauza acestor lucruri, în plus, mai aveam o grămadă de probleme şi acasă şi în alte părţi şi eram complet epuizată.

Odată m-am dus la biserică şi iarăşi am auzit ceva foarte dureros despre sfântul nostru şi nişte insulte îndreptate către mine personal. Nemaiputând să îndur, am izbucnit în plâns. Stăteam pur şi simplu acolo şi plângeam. Mă simţeam atât de împovărată. Atunci a intrat fratele lui Alexei, Serioja, şi a văzut că plângeam. Poate că auzise şi el poveştile acelea şi vorbele care se spuneau despre mine.

- Zina, mi-a spus el, nu plânge. Sunt numai prostii. Ia ascultă ce vis am avut azi! L-am văzut pe Fericitul Ioan plecându-se la picioarele tale.

Am împietrit auzind aceasta, fiindcă mi se părea incredibil. Dintr-o dată în inimă mi s-a născut o mare bucurie. Mi-am uitat toate necazurile, toate micile mele frământări, căci acestea sunt mărunţişuri şi doar ne închipuim noi că sunt uriaşe. Şi Fericitul Ioan, ştiind că sunt într-o asemenea stare prostească şi inutilă, voise să mă mângâie, făcând să mi se povestească atunci visul acela neobişnuit.

Fericitul Ioan în Franţa – Sfântul Serghie din Radonej

Adesea îl sâcâi pe Fericitul Ioan cu rugăminţi de ajutor. Se întâmpla uneori să spun:

„Fericite Ioan, ajută-mă să fac cumva rost de puţini bani, numai să fie pentru mine personal, ca să evit vorbele inutile.” Şi vă vine să credeţi? De-abia trecea o zi, uneori nici atât, şi imediat primeam o scrisoare în care era un cec, şi, pe un bileţel sau chiar pe cec, scria limpede: „Zina, banii sunt pentru tine personal.” Ce lucru extraordinar ! Fericitul Ioan îmi trimitea prin oameni ceea ce îi cerusem şi chiar le dădea gândul să scrie „pentru tine personal”. Acest lucru s-a întâmplat de multe ori.

Faptul că era aproape se vedea şi în alte feluri, chiar şi după moarte. Iată încă două întâmplări dintr-o singură zi:

1. Era în septembrie, în 1966, în ajunul pomenirii Sfântului Serghie din Radonej. La noi la biserică nu se făcea priveghere, fiindcă preotul nostru lipsea. Am vrut să aprind măcar candelele pentru Sfânt, însă din păcate nu mai aveam ulei. Din întâmplare m-am uitat la masa unde ţineam portretul Fericitului Ioan şi l-am privit rugător: „O, ce-aş fi vrut să aprind toate candelele din biserică de ziua sfântului!" Doar atât am spus şi, fiindcă trebuia să plec, m-am îmbrăcat şi am coborât. Ieşind, aproape că m-am izbit de o doamnă, o veche şi dragă prietenă de-a mea, care venea cu un pachet în braţe. Văzându-mă, a strigat:

- Draga mea Zina, îţi aduc nişte ulei. Ce fericire ! I-am mulţumit şi am alergat să aprind candelele din biserică.

2. După ce am aprins candelele din biserică, m-am întors, cu inima plină de mulţumire către Dumnezeu şi sfinţii Săi slăviţi, în drumul meu spre casă treceam pe lângă un magazin unde, printre alte lucruri vechi, era de vânzare o icoană a Sfântului Serghie din Radonej. De trei ani voiam să o cumpăr, însă din păcate nu am putut niciodată să-mi permit.

Voisem să i-o dăruiesc Fericitului Ioan de ziua numelui său. Îmi plăcea mult icoana şi adesea mă opream să o admir şi să mă rog în faţa ei. Şi am continuat aşa, an după an. În tot acest timp am sperat ca proprietarul magazinului să-mi facă o reducere, însă el nu a vrut.

Şi astfel, fiind în seara aceea ajunul sărbătorii Sfântului Serghie, m-am oprit iarăşi în faţa vitrinei acelui magazin. Era închis. Mi-am făcut cruce şi m-am gândit: „Ce icoană minunată, sfântul arată de parcă ar fi viu, de parcă m-ar binecuvânta." Şi instinctiv m-am plecat ca şi cum aş fi luat în realitate binecuvântare. Am plecat cu părere de rău că nu am putut niciodată să i-o dăruiesc Fericitului Ioan. Şi, spontan, am început să-i strig în gând: „Mult-iubitul meu Fericite Ioan, fă o minune, să pot avea această icoană. O să o aşez la tine în chilie." Şi am plecat apoi.

La zece minute după aceea a trebuit să mă întorc şi, trecând pe aceeaşi stradă, am văzut că acum magazinul era deschis, deşi era foarte târziu. Am traversat şi am intrat înăuntru, sperând să mă pot închina la icoană, când proprietarul, întâmpinându-mă cu un zâmbet, mi-a spus:

- Ei, v-aţi hotărât să luaţi icoana aceea ?

- Nu cred, de vreme ce nu am banii necesari.

- Şi cât vă puteţi permite să daţi ? m-a întrebat el, iar eu i-am răspuns că jumătate din preţ.

Spre uluirea mea, a luat icoana şi mi-a dat-o ! Mai mult, nu aveam la mine atunci nici măcar banii aceia, dar tot a avut încredere să mi-o dea. Am strâns la piept icoana şi am fugit, slăvindu-l pe Dumnezeu şi pe sfinţii Lui.

Fericitul Ioan în Franţa – Consemnarea minunilor

Cam peste un an, într-o seară, târziu, pe când mă aflam în biserică, m-am uitat la chipul Fericitului Ioan şi i-am spus: „Mă simt atât de vinovată faţă de tine. Am primit atât de multe minuni din partea ta şi până acum nu am consemnat cum se cuvine nici o întâmplare din faptele tale minunate, să o trimit în California (la Frăţia Sfântul Gherman din Alaska, prin părintele Mitrofan). Însă nu pentru că nu aş fi vrut, ci pentru că nu am niciodată ocazia să o fac – ori sunt grăbită, ori când am o clipă liberă nu sunt în stare să o fac. Va trebui pur şi simplu să mă ierţi pentru aceasta.” Astfel am terminat plângerea păcatului meu şi m-am dus acasă. Dimineaţa devreme a trebuit să merg la mănăstirea Lesna. Pe când ajunsesem acolo şi intram pe porţile mănăstirii, maica stareţă Teodora tocmai ieşea în pridvor. Văzându-mă, a strigat cu bucurie:

- Zina, uite, povestea ta !

Şi-a ridicat mâna, în care ţinea o hârtie albă. Apropiindu-mă de iubita maică stareţă, am primit binecuvântare de la ea şi o revistă în limba rusă pe care o ştiam bine, Pravoslavny Blagovestnik (Vestiri ortodoxe, nr. 6 din 1967), pe coperta căreia era o fotografie cu Arhiepiscopul Ioan, de pe vremea când era încă un tânăr episcop în Shanghai. M-am întrebat despre ce fel de „poveste” putea fi vorba ? Am deschis revista şi la pagina am găsit povestea despre icoana Sfântului Serghie, de care tocmai am vorbit. Ce surpriză ! Cu numai o zi înainte îl rugasem pe Fericitul Ioan să mă ierte că nu pot scrie despre minunile pe care le săvârşeşte el tot timpul. Iar în ziua următoare ţin în mână dovada acestora. Nu a trecut nici măcar o zi până el să-mi răspundă atât de uimitor, şi încă fără ca eu să fac nimic.

De fiecare dată când Fericitul Ioan îmi arată „faptele sale sfinte”, pentru a mă încredinţa că vin din partea lui, acestea sunt însoţite fie de o fotografie de-a lui, fie de altceva care aminteşte de el. Primeam această revistă de mulţi ani, însă era singura dată după moartea lui când revista avea fotografia lui lângă povestea mea.

Acum că sunt bolnavă în spital sunt eliberată de orice grijă şi pot să consemnez toate faptele sale minunate. ***Slavă lui Dumnezeu pentru toate şi pentru asemenea oameni sfinţi ca Fericitul Ioan al nostru.***

Fericitul Ioan în Franţa – Ajutor minunat

Odată eram bolnavă la pat. Pe atunci Fericitul Ioan nu locuia prea departe de noi. În ziua aceea ştiam că are să slujească dimineaţa, însă că a doua zi pleca la Bruxelles şi că avea să lipsească vreme îndelungată. Voiam foarte mult să mă împărtăşesc, dar mă simţeam atât de rău, încât nu eram în stare să mă ridic din pat. Am încercat de multe ori, fără să reuşesc, eram pur şi simplu ţintuită la pat. M-am tot rugat şi am tot nădăjduit şi în cele din urmă mi-am adunat toate puterile şi cu mare greutate am putut să mă ridic, să mă îmbrac şi să ies. De-abia am reuşit să ajung la biserică, să urc scările şi să intru în camera de lângă altar, unde slujea Fericitul Ioan.

El stătea cu spatele la uşă şi ţinea deja potirul în mâini, pregătit pentru a-i împărtăşi pe credincioşi. Disperată, m-am gândit că este prea târziu să mă împărtăşesc şi am îngenuncheat în spatele analogului din mijlocul bisericii care mă ascundea de privirea episcopului. Fericitul Ioan nu m-a văzut – fizic nu avea cum. Am început să plâng încetişor, că o să fiu lipsită de Sfânta Împărtăşanie fiindcă este prea târziu. Deodată i-am auzit vocea:

- Zina, vrei să te împărtăşeşti ?

Nu vă puteţi închipui ce am simţit în acel moment! Iarăşi ştia cu duhul! Câtă recunoştinţă smţeam faţă de Dumnezeu şi faţă de Fericitul Ioan că în duhul lui mi-a auzit dorinţa sufletului. M-a spovedit şi m-a împărtăşit şi am părăsit biserica absolut sănătoasă !

Uimitor lucru, ţinând seama de faptul că fusesem numai cu puţină vreme înainte atât de absolut bolnavă.

O altă vindecare asemănătoare s-a întâmplat în Sâmbăta Mare, când pe picior mi-a apărut o pată roşie mare şi mi s-au umflat venele. Nu puteam umbla şi aveam dureri groaznice. Acasă mama era şi ea bolnavă, iar la biserică aveam foarte multe de făcut înainte de Paşti. Ce puteam să fac ? M-am rugat imediat Fericitului Ioan: „Te rog, ajută-mă.” De-abia am reuşit să ajung acasă de la biserică, m-am culcat şi am adormit. Când m-am trezit dimineaţa, nu mai rămăsese nici o urmă din

umflătura roşie. Puteam să merg şi nu mai simţeam nici o durere. Nu a fost aceasta o minune ?

Fericitul Ioan în Franţa – Însănătoşire prin rugăciune

l. Odată, pe când Fericitul Ioan era cu noi în Franţa, aveam nevoie de o slujbă bună şi,cu ajutorul său, am obţinut un serviciu la o doamnă care avea un câine uriaş. Mama acesteia, o doamnă foarte bătrână, a venit într-o zi în vizită, şi câinele, de bucurie, a sărit pe ea, făcând-o să cadă şi să-şi fractureze şoldul. A fost dusă la spital, unde doctorii au spus că îşi va reveni foarte greu, fiindcă era foarte slăbită. Atunci am alergat la Fericitul Ioan, rugându-1 să se roage pentru ea. Fericitul mi-a promis că o să se roage. La puţin timp după aceea, doamna a început să se simtă mult mai bine şi, încetul cu încetul, s-a vindecat complet şi a mai trăit mulţi ani.

2. După moartea Fericitului Ioan s-a îmbolnăvit chiar doamna pentru care lucram. Am alergat repede la biserică şi am făcut un parastas pentru Dreptul nostru. Boala ei s-a agravat, căci doctorii au descoperit o tumoare malignă la rinichi, fiind pesimişti cu privire la starea ei.

Am făcut trei parastase pentru Fericitul Ioan. La puţin timp după aceea i s-au făcut analize şi nu i-au mai găsit nimic. Şi şi-a revenit şi ea, întocmai ca mama sa, şi este sănătoasă şi în ziua de azi, mulţumesc lui Dumnezeu.

3. Doamna pentru care lucram avea o prietenă bună care avea o soră mai tânără decât ea. Aceasta urma să se căsătorească, când dintr-o dată degetul mijlociu i s-a umflat, i s-a înroşit şi o durea groaznic, fapt care s-a dovedit a fi o piedică în calea planurilor sale de căsătorie. Doctorii i-au făcut tot felul de tratamente, însă nimic nu putut-o ajuta. A trecut un an întreg, în cele din urmă au examinat-o din nou şi au descoperit că era cancer. Bineînţeles că toată lumea s-a tulburat şi nu ştia ce să facă. Eu însă am fugit la biserică, am făcut un parastas pentru dragul nostru Fericit Ioan şi 1-am rugat fierbinte să o ajute pe biata fată. Am făcut astfel trei parastase. Degetul acestei tinere fecioare a început treptat să se vindece şi în curând s-a vindecat complet. Acum este măritată şi are doi copii.

Fericitul Ioan în Franţa – Îndepărtarea unui neg

Iată încă un caz deosebit. Helen Pavlova, pe când era încă domnişoară, ţinea mult la Fericitul Ioan. Odată, pe când acesta trăia, Helen a venit la mine, spunându-mi:

- Tanti Zina, am un neg pe călcâi de care nu pot scăpa decât cu operaţie. Dar mi-e frică să mă operez. Iar mâine trebuie să mă duc la spital pentru acest lucru. Totul este aranjat, dar nu vreau să merg, pentru că mi-e frică.

- De ce nu 1-ai rugat pe Fericitul Ioan să se roage pentru tine, şi atunci te-ai fi dus liniştită să te operezi ? am întrebat-o eu.

În simplitatea ei copilărească, ea s-a rugat chiar atunci şi în locul unde se afla. Nu i-a cerut ca operaţia să reuşească, ci pur şi simplu să nu se opereze deloc. Nici măcar nu i-a scris, ci pur şi simplu i-a cerut în gând ajutorul. Şi în acea clipă negul i-a dispărut şi nu i-a mai apărut niciodată. Aşa, pur şi simplu ! Şi nu a mai trebuit să se opereze!

Tot fetei acesteia i-a prorocit Fericitul Ioan că se va mărita cu un preot, că va fi o matuşka.

Când a venit ultima oară la noi, ea s-a dus la el chiar înainte să plece, a vorbit mult timp cu el şi apoi l-a întrebat:

- Pot să mă mărit cu un francez tânăr, drăguţ, care îmi face curte acum?

Fericitul Ioan şi-a înclinat capul într-o parte, a zâmbit ca un copil, cum făcea el, şi a spus:

- Tu o să fii o matuşka.

A tăcut apoi pentru o vreme, după care a adăugat:

- Numai că o să te măriţi cu un rus.

Şi, într-adevăr, în curând ea a devenit o matuska.

Fericitul Ioan în Franţa – Vindecare de cancer

De fiecare dată când fac parastas pentru Fericitul Ioan, îl rog să se roage la Dumnezeu pentru un anumit lucru, şi el mă aude. Aude tot. Îmi amintesc cum mi-a spus, la plecare:

- Zina, să mă anunţi de îndată ce tu sau altcineva vă îmbolnăviţi.

Iar când ne-a părăsit, plecând în cealaltă lume, m-am gândit: „Ce-o să mă fac fără el şi fără ajutorul lui ?” Însă apoi am găsit o soluţie: am putea să facem parastase pentru el, care să servească drept cereri şi ar trebui să îi cerem să se roage ca şi cum ar fi în viaţă. Iar el ne aude şi ne ajută.

De curând a fost un astfel de caz la noi în biserică, într-o zi unul dintre enoriaşi, un om profund credincios, a venit într-un suflet, cerând ajutor. Era însurat cu o franţuzoaică şi avea trei copii. Cel mai mare dintre ei, fiica sa de 16 ani, fusese de curând la noi la biserică şi părea o fată înfloritoare, sănătoasă. Se lovise însă la coaste şi îi apăruse o umflătură uriaşă, de mărimea unui măr. Au dus-o la spital, unde doctorii au descoperit că umflătura era de natură canceroasă şi i-au extirpat-o. Curând s-a dovedit că nu era numai ceva extern, ci şi intern şi îi afecta deja o parte din plămân. Când doctorii au descoperit acest lucru, au spus că nu are nici o speranţă şi că numai o minune o poate salva. Atunci tatăl ei, disperat, a alergat la biserică şi l-a rugat pe preotul nostru să se roage pentru ea. După ce a plecat tatăl, 1-am rugat pe părinte să slujească un parastas pentru Fericitul Ioan şi ne-am rugat împreună.

După câteva zile, tatăl ne-a sunat la telefon şi l-a rugat pe părinte să vină la spital să o vadă pe fiica lui. Acesta s-a dus şi la întoarcere ne-a povestit că acum doctorii spuneau că există speranţe de însănătoşire.

Câte minuni se săvârşesc în urma rugăciunilor Fericitului nostru Ioan ! Cu adevărat, am avut printre noi un mare sfânt, iar milostivul Dumnezeu mi-a dat mie, o mare păcătoasă, să fiu martoră la acest lucru. Minunat este Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel!

Zinaida. V. Julem
Paris, vara lui 1978

“Fericitul Ioan Maximovici: Viaţa şi Minunile”,
Editura Sophia, Bucureşti, 2006

Victoria Flueraru: Vlădica Ioan, sfântul foarte atent la corespondenţă

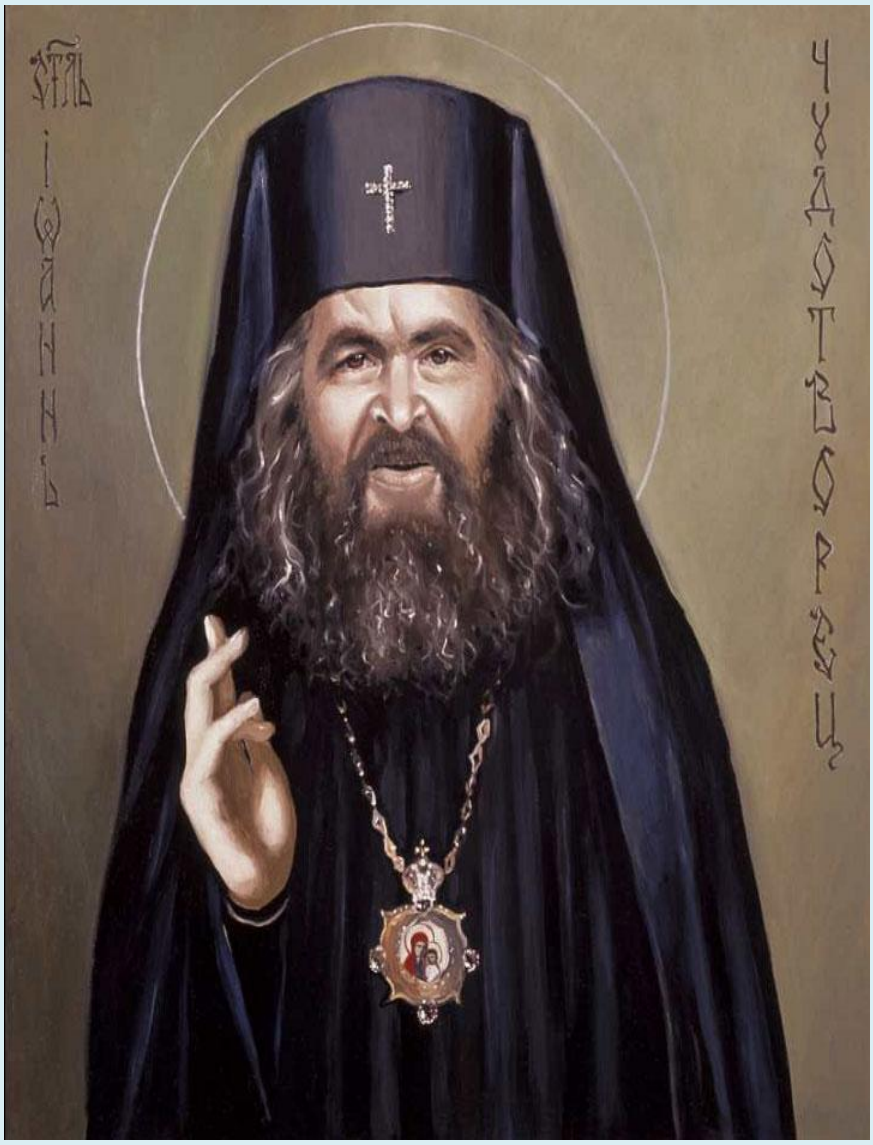

În căutarea sfântului ocrotitor

Cu câţiva ani în urmă îmi doream foarte mult să-mi cunosc sfântul ocrotitor. Totuşi, nu-mi puteam da seama pe care să-l aleg, fiind mai mulţi cu numele Victor. Aveam să rămân nedumerită atunci când părintele mi-a spus că sfântul ce mijloceşte în mod deosebit pentru noi în faţa tronului Preasfintei Treimi poate fi şi alt sfânt, nu doar sfântul al cărui nume îl purtăm. Singurul cuvânt liniştitor avea să fie acela că la un monent dat în viaţă, sfântul însuşi mă va ajuta să-l recunosc.

Prima scrisoare adresată unui sfânt

La sfârşitul lunii mai 2008, în urma efectuării unei ecografii, am primit un diagnostic ce mi-a adus multă teamă şi tulburare sufletească. Ambii sâni erau plini de noduli de diferite dimensiuni, până la maxim 3,5 cm. Oncologul m-a îndrumat către medicul chirurg, explicându-mi că un tratament nu ar avea nici un rezultat. Îmi era teamă de operaţie, de posibila natură malignă a nodulilor, dar şi de modificarea formei unuia dintre sâni după intervenţie, după cum îmi explicase medicul. Pe de altă parte, mă gândeam că nu rezolv prea multe cu operaţia, de vreme ce nodulii mai mici continuau să rămână.

La puţin timp după aflarea acestei veşti, l-am visat pe Sfântul Ioan Maximovici. Era îmbrăcat în hainele monahale, fără să-mi spună nimic. M-am trezit bucuroasă, recunoscându-l, gândindu-mă că niciodată n-am mai visat vreun sfânt. Citisem viaţă şi minunile acestui mare arhiereu al lui Hristos, rămânând impresionată de vindecările dăruite credincioşilor ce l-au chemat în ajutor.

Aşa m-am decis să-i scriu şi eu o scrisoare, la Catedrala din San Francisco, în care să-i împărtăşesc toate temerile legate de boală, să-i cer ajutorul, puţin ulei şi o icoană de la racla sfinţiei sale. Deoarece am scris în română, eram puţin îngrijorată că răspunsul va întârzia. Ştiind că Vlădica a fost şi el profesor, iubind mult copiii, i-am trimis şi o fotografie de la serbarea de Crăciun.

Văzând că lunile trec şi nu primesc nici un răspuns din partea unui părinte slujitor de la raclă, într-o zi mi-am exprimat întristarea: "Sfinte Ioane, m-ai uitat?" Poate şi datorită gândurilor de peste zi, nu ştiu, seara am visat că primisem o scrisoare. Mare mi-a fost bucuria când în plic am găsit icoana sfântului Ioan şi două punguţe cu ceva ce am luat-o drept anafură, neştiind ce era. Acest vis l-am avut în vară şi iată că toamna sosise fără primirea vreunui răspuns.

Pe data de 2 septembrie, ziua pomenirii părintelui Serafim Rose, speranţele mele aveau să se reaprindă. Eram la şcoală şi o colegă tocmai îmi înapoiase cartea despre viaţa şi lucrările părintelui Serafim. Fiind într-o şedinţă plictisitoare, am deschis întâmplător cartea şi-am început să citesc.

Cât de minunat lucrează sfinţii! Ne dăruiesc cuvintele potrivite exact atunci când avem nevoie de ele. În cele citite, am simţit că părintele Serafim dorea să mă facă să înţeleg că Sfântul Ioan nu avea cum să mă uite. Iată ce mărturisea cu privire la vlădica Ioan: ***"...ştiu că ori de câte ori îi scria cineva o scrisoare, primea întotdeauna răspuns în limba în care scrisese şi în foarte scurt timp, deci era foarte, foarte atent cu astfel de lucruri."***

Mai târziu, aveam să-mi amintesc şi mărturia ucenicei sale Zinaida Julem: ***"Niciodată nu lăsa pe altcineva să-i pună scrisorile la cutie. Zi sau noapte, pe ploaie sau ninsoare, traversa strada, adesea desculţ, ca să lase o scrisoare."***

În decursul aceleiaşi luni aveam să vizitez frecvent un blog ortodox. În cadrul acestuia am cunoscut-o pe A., o româncă stabilită peste hotare. Ea îşi manifestase acolo bucuria avută cu o săptămână în urmă când s-a închinat moaştelor sfântului Ioan. Eu am fericit-o, rugând-o de pomenire în cazul în care va mai ajunge acolo. Şi minunea se întâmplă! Realizez cum Vlădica îmi răspunde la scrisoare prin intermediul ei. Fără să-i cer sau să ştie de scrisoarea mea, A. s-a oferit să-mi trimită tocmai ce-i cerusem sfântului: ulei şi o icoană de la sfânta raclă. Vă puteţi imagina bucuria avută după aproape şapte luni de aşteptare.

Coletul l-am primit în preajma serbării de Crăciun a anului 2008, bucurându-mă de sfânta icoană, de cele două sticluţe de ulei puse în punguţe identice cu cele visate, dar şi de fotografiile trimise. (Eu am trimis doar una, în schimb am primit foarte multe, cu sfântul în raclă, cu Catedrala şi cu oraşul San Francisco).

Mai aveam o lună şi jumătate până la operaţie. Mă hotărâsem să-mi înfrunt teama, asumându-mi toate consecinţele intervenţiei chirurgicale. În scrisoare, A. m-a sfătuit să fac şi paraclisul Maicii Domnului timp de 40 de zile. Luând blagoslovenia duhovnicului, am început să cer şi mijlocirea Preacuratei înainte de plecare. În ultima zi de la începerea paraclisului, am fost anunţată de medicul ce urma să mă opereze, că nodulii nu sunt periculoşi (văzând mamografia şi ecografia), putând amâna intervenţia până la vacanţa de vară.

Între timp, am fost sfătuită şi de alţi medici să renunţ la operaţie, urmând deocamdată un tratament hormonal. Astfel, cu mijlocirea Maicii Domnului şi a Sfântului Ioan, am fost ferită la timp de o intervenţie chirurgicală mai mult ca sigur nepotrivită.

Suferinţa psihică, o cruce greu de purtat

Peste un an aveam să trec printr-o încercare mult mai grea, însă, şi de această dată, vlădica avea să-şi facă simţită prezenţa în viaţa mea.

De câţiva ani, aveam gândul că menirea mea ar putea fi într-o mănăstire. Mă apăsa faptul că deşi aveam o vârstă, nu am pornit pe nici un drum. Îmi părea că evit să-mi asum o cruce din cele două blagoslovite de biserică: căsătoria sau monahismul.

Avusesem în acea perioadă de frământări sufleteşti şi un vis, greu de uitat, legat de sfânta cruce. Se făcea că încercam să le fac cunoscut unor rude, stabilite peste ocean, ce mare binecuvântare au acolo, referindu-mă, bineînţeles, la moaştele Sfântului Ioan.

Deodată am constatat cu bucurie că, eu însămi, mă aflam chiar în faţa sfintei racle. Privindu-l pe vlădica, am observat că începuse să se mişte uşor, ca şi cum nu-şi găsea locul. Era neliniştit, dorind să ne atragă atenţia asupra unui lucru ce-l nemulţumea. Neştiind care este motivul, l-am întrebat îngrijorată: "Ce este, sfinte?" Apoi i-am auzit glasul spunând: "Nu se vede crucea!" Am înţeles imediat despre ce era vorba privind acoperământul de pe chipul şi pieptul sfântului. Acesta era puţin mototolit, astfel încât nu se mai putea vedea bine crucea bizantină din mijloc. Sfântul dorea să-l îndreptăm, încât cei ce aveau să i se închine să privească chipul Sfintei Cruci. M-am trezit gândindu-mă că fiecare dintre noi avem de dus o cruce. Atunci însă înţelegeam crucea mai mult ca pe o alegere între viaţă de familie şi cea monahală, după cum am spus.

Din adolescenţă, am avut probleme cu anxietatea şi atacurile de panică (târziu aveam să aflu că aşa se numesc acele stări chinuitoare), aşa că aveam multe temeri legate inclusiv de viaţa monahală. Cu toate acestea, încercând să-mi depăşesc aceste neputinţe, cu blagoslovenia duhovnicului, am plecat la mănăstire.

Încă de la început, mi-a fost greu cu noul program, dar încercam să mă încurajez că mă voi obişnui. Chiar dacă în timpul zilei aveam timp rânduit pentru odihnă, nu reuşeam deloc să aţipesc, deşi ne trezeam pentru rugăciunea de obşte cu mult înainte de răsăritul soarelui. După două săptămâni în care mă trezeam adesea cu mult înaintea orei stabilite, începusem să devin foarte stresată. Eram în rugăciunile tuturor celor din obşte, căci insomnia şi anxietatea deveneau tot mai evidente. La o lună, deja eram conştientă că nu voi mai rezista mult în mănăstire, doar cu cele aproximativ trei ore de somn din timpul nopţii.
Pe parcursul şederii mele acolo, aveam să mă bucur la primirea a două veşti. Prima, părintele duhovnic al obştei noastre avea să facă un pelerinaj în San Francisco, la Sfântul Ioan Maximovici, iar a doua, demisia îmi fusese respinsă, având astfel posibilitatea reîntoarcerii la catedra unde eram titulară.

Imediat după hramul mănăstirii (Cuvioasa Parascheva), la o lună şi aproape două săptămâni de la sosirea în mănăstire, aveam să mă întorc acasă cu blagoslovenia părintelui.

Nu-mi imaginasem că acasă toate problemele vor continua cu o intensitate şi mai mare. În fiecare seară, speram că voi reuşi să dorm cât de puţin, având multe nopţi albe, de-a lungul a încă patru săptămâni. Ajunsesem la limită. Ochii îmi erau roşii din pricina neodihnei prelungite, aveam chipul încremenit de spaimă, nu mai puteam articula cuvintele, slăbisem foarte mult, căci teama era acum faţă de aproape orice... mâncare, medici, pastile, ieşit din camera sau vorbit la telefon etc.

Astfel, foarte uşor puteam trece în ochii celor din jur drept nebună sau îndrăcită. În acea perioadă, a trecut la Domnul şi singura bunică pe care am cunoscut-o, neputând vărsa o lacrimă sau înlătura gândurile de suicid ce mă copleşeau în acele zile.

Imediat după înmormântarea ei, la începutul lui decembrie, am început, cu blagoslovenia duhovnicului, tratamentul pentru insomnie şi depresie.

Părintele de la mănăstire m-a sunat să-mi împărtăşească bucuria plecării în pelerinaj la San Francisco chiar atunci când starea mea începuse să se înrăutăţească. Cunoscându-mi evlavia la sfântul, dar şi problemele de sănătate, în mod sigur am fost pomenită înaintea sfintelor sale moaşte.

Cred că şi pentru mijlocirea părintelui la sfântul Ioan, aveam să-mi reîncep activitatea cu copiii la numai o lună de la începerea tratamentului. Chiar şi doamna doctor neuropsihiatru s-a mirat cât de repede şi bine am reacţionat la tratament, având în vedere că la prima consultaţie n-a putut comunica cu mine. Cu siguranţă, vlădica Ioan mijloceşte pentru cei în suferinţă "ridicându-i din groapa deznădejdii", fiind un luptător împotriva acestui duh, după cum îi cântăm în acatist.

Păstrând legătura cu obştea mănăstirii aveam să primesc o veste minunată! Cerând ceva drept blagoslovenie de la sfântul, în chip neaşteptat, părintele a primit chiar o mică părticică din sfintele moaşte şi din veşmântul cu care a fost înmormântat marele ierarh al Domnului. Abia aşteptam vacanţă de vară pentru a mă închina acestor sfinţenii.

Cea de-a doua scrisoare

În cursul verii lui 2010, simţindu-mă copleşită în lupta cu patimile, am simţit nevoia să-i cer iar ajutorul sfântului. Datorită puţinătăţii credinţei mele, am cerut în finalul scrisorii un semn. Un semn prin care să înţeleg că scrisoarea mi-a fost primită şi păsurile inimii cunoscute de către vlădica. Temându-mă de înşelare, am cerut ca acesta (semnul) să nu-mi fie dat în vis. Nu mă aşteptam însă la un răspuns

din partea părinţilor de la catedrală, ca la prima scrisoare. După o lună de la expediere, sfântul meu drag avea să-mi facă mai multe bucurii.

M-a învrednicit Domnul să mă închin sfintelor moaşte aduse de părintele din San Francisco. Pentru prima oară în viaţă, am fost blagoslovită pe creştet cu răcliţa ce conţine sfinţeniile amintite. Imediat după aceasta, ieşind din paraclis, l-am simţit foarte aproape pe vlădica, faţa umplându-mi-se de lacrimi ce curgeau singure, sufletul fiindu-mi cuprins de pace, bucurie şi duh de pocăinţă cum rar mi s-a mai întâmplat.

Am primit apoi o cruciuliţă bizantină, ţinută pentru o noapte la raclă, special sculptată pentru mine, având pe o parte pe Mântuitorul răstignit, iar pe cealaltă, chiar pe Sfântul Ierarh Ioan Maximovici. Tocmai cruciuliţa am înţeles că era semnul cerut de mine în ultima scrisoare dăruit de sfântul ca să-mi spulbere orice urmă de îndoială legată de faptul că îmi cunoaşte necazul inimii şi că-mi va fi mereu aproape. La plecare, am fost dăruită şi cu filmul documentar închinat vieţii arhiereului de Shanghai şi San Francisco. Exact în aceiaşi lună (august), am terminat şi tratamentul antidepresiv început în iarnă.

Uneori şi acum mă gândesc la visul în care vlădica era neliniştit că nu voi vedea crucea. Se pare că nu despre crucea călugăriei era vorba, după cum crezusem, ci despre crucea suferinţei psihice pe care aveam să o duc timp de aproape trei luni.

De curând, aveam să fiu impresionată până la lacrimi de adevărul unei mărturii despre Sfântul Ioan. Într-un articol care îi era dedicat, cea mai înaltă faptă de milostenie a episcopului era considerată cercetarea celor bolnavi mintal şi îndrăciţi, pe care îi împărtăşea cu dragoste, iar aceştia, în mod uimitor, erau liniştiţi şi bucuroşi în prezenţa sa.

Mulţumesc Domnului şi iubitului Său Sfânt Ioan, căci de la încetarea tratamentului nu am mai avut probleme cu anxietatea şi atacurile de panică ce m-au necăjit ani buni.

Minunat este Domnul întru sfinţii Săi!

Amănunte grăitoare

Două amănunte legate de viaţa Sfântului Ioan aveau să mi-l dezvăluie ca sfânt ocrotitor încă de la naştere. Vlădica avea o evlavie deosebită la Sfântul MucenicTrifon, pomenit chiar de ziua naşterii mele, la 1 februarie.

Un seminarist mărturisea că sfântul purta un pantof ortopedic, având un picior mai scurt decât celălalt. Cu aceiaşi problemă aveam să mă confrunt şi eu, căci născându-mă pelvian, am suferit o luxaţie de şold. Cred că şi pentru rugăciunile vlădicăi, care ştia ce înseamnă o astfel de deficienţă locomotorie, medicul a observat la timp problema. Astfel, după trei luni imobilizată într-un scăunel special, picioruşul a fost fixat înapoi, nemaifiind nevoie de purtarea unui pantof ortopedic pe viaţă.

"Colţunaşii sfântului"

În luna iunie 2009, biserica comunei noastre a fost sfinţită. Urmând conform tradiţiei 40 de sfinte liturghii, avem să mă bucur la praznicul sfântului Ioan (2 iulie) de dumnezeiasca slujbă.

Cu o zi înainte de praznic, mi-am amintit dintr-odată că vlădicăi îi plăceau foarte mult colţunaşii cu brânză (varenniki-preparat cu specific rusesc). Dar nu a fost doar o simplă amintire, ci ceva din interior mă îndemna să-i fac o bucurie sfântului împărţind creştinilor la praznic colţunaşii săi preferaţi.

Toate bune şi frumoase, dar eu nu mai făcusem niciodată colţunaşi, cu atât mai mult colţunaşii preferaţi ai unui arhiepiscop rus. Am căutat pe internet reţete, dar am aflat că aceştia pot fi atât fierţi, cât şi copţi la cuptor. De unde aveam să aflu pe care să-i prepar? Ca să primesc un sfat, am sunat-o pe N., o colegă rusoaică după mama. Ea mi-a explicat că varenniki se referă în mod special la colţunaşii fierţi. La telefon aveam să aflu că ziua de naştere a N. era chiar a doua zi, la praznicul Sfântului Ioan. Oricum, între timp m-am decis să fac ambele feluri de colţunaşi, ca să fiu sigură că sfântul va fi mulţumit măcar de un fel.
Seara, l-am visat pe vlădica Ioan venind spre mine şi blagoslovindu-mă. Nu-mi amintesc dacă i-am văzut chipul, însă avea mâinile aşa cum le are şi azi în raclă, şi bocancii foarte uzaţi. M-am trezit imediat după ce i-am simţit mâna pe cap şi l-am auzit spunându-mi: "Domnul să te binecuvânteze!" Ziua următoare a fost plină de bucurie duhovnicească, având şi binecuvântarea de a-L primi pe Însuşi Domnul prin Sfintele Taine.

[Cu toate că sfântul mi-a apărut în vis de câteva ori, mereu am avut şi o urmă de îndoială, ştiind cât de uşor putem fi înşelaţi de cel rău, în acelaşi timp fiind conştientă că nu sunt vrednică de cercetarea unui sfânt.]

Călăuzitor al pelerinilor

Întorcându-mă dintr-un pelerinaj, aveam să poposesc şi în Bucureşti pentru o zi. Aici trebuia să mă despart de C., o doamnă cunoscută la mănăstirea vizitată. Ajunse în Gara de Nord, duminică, dis de dimineaţă, aveam destul timp să merg şi pe la sfintele moaşte din capitală. Abia seara aveam să plec singură spre Constanţa.

D-na C. mi-a spus că aşteaptă musafiri în acea după amiază, astfel încât va trebui să mă descurc singură, doar cu câteva indicaţii. Sincer, pentru că eram pentru prima oară în aglomerata capitală, nu mă simţeam în stare să mă descurc singură.

Aşa că, spre finalul sfintei Liturghii la care am participat împreună, îi zic Sfântului Ioan: "Sfinte Ioane, ia-mă de mână şi condu-mă tu pe la sfinţi ca pe un copil!", gândind că poate va mijloci sfântul şi pentru mine un creştin care să mă călăuzească.

După slujbă, am mers la C. să mâncăm, după care urmă să-mi încep pelerinajul. Nu mică mi-a fost bucuria când C., după o discuţie la telefon îmi spune: "Musafirii nu mai vin azi, aşa că te voi duce eu la sfintele moaşte." În câteva ore ne-am închinat la moaştele Sfântului Dimitrie cel Nou, Sfinţilor Împăraţi Constantin şi Elena, Sfinţilor Ierarhi Spiridon, Nectarie şi Nicolae, cât şi Sfântului Mina, pentru prima oară în viaţă.

Seara, m-a dus într-o staţie de metrou şi mi-a explicat cum să ajung la gară, având de schimbat până acolo două metrouri. Neştiind sigur în care urma să mă urc, am întrebat o tânără. Aceasta mergea în aceiaşi direcţie, aşa că s-a oferit să mă conducă până la gară, abătându-se din drumul ei. Spre surprinderea mea, fata era şi ea credincioasă, având ce discuta până la sosirea trenului. A fost atât de binevoitoare, încât, fără să-i cer, a stat cu mine mai bine de o oră, până când trenul avea să tragă la linia de plecare. Nu m-a părăsit până când nu m-a ajutat să-mi urc bagajele în tren.

Domnul să-i răsplătească dragostea, căci prin ea chiar m-am simţit dusă de mână ca un copil, aşa cum îi cerusem Sfântului Ioan în rugăciunea din acea zi.

Victoria Flueraru,
Constanţa, România, 20.12.2010
Înaintepăznuirea Naşterii Domnului

Sfântul Ierarh Ioan Maximovici, ocrotitor al copiilor orfani

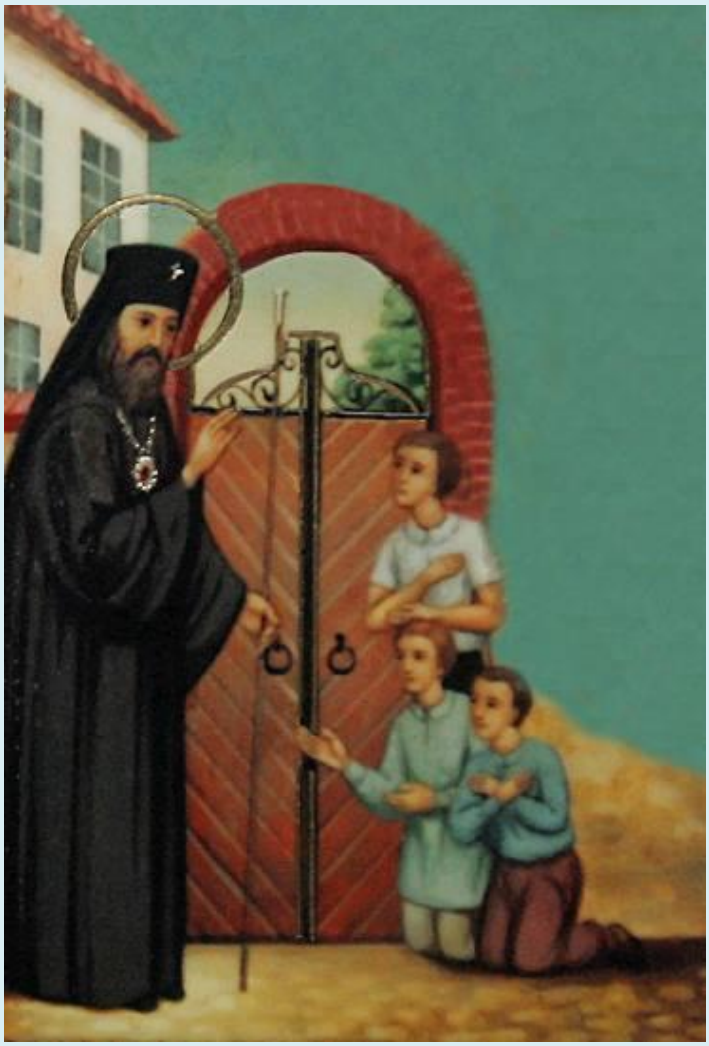

- Preacuvioasă maică stareţă Serafima, aţi avut binecuvântarea de a vă închina de două ori sfintelor moaşte ale Arhiepiscopului Ioan de Shanghai şi San Francisco. Vă rog să ne povestiţi şi nouă cum l-aţi cunoscut pe sfântul şi cum v-au fost purtaţi paşii către Catedrala Maicii Domnului, Bucuria celor necăjiţi, din San Francisco, unde se află sfintele sale moaşte întregi.

- Duhovnicul meu, Serafim, mi-a vorbit despre viaţa sfântului, care m-a impresionat mult, dorind astfel să aflu cât mai multe despre sfântul Ioan. După o perioadă, am primit cu ocazia zilei de naştere, pe 11 februarie, o carte despre viaţa sfinţiei sale, ce conţinea şi acatistul. Peste patru zile, aveam avion spre America şi ardeam de nerăbdare să rămân singură pentru a citi cartea chiar în acea noapte. Însă părintele exarh îmi spusese că nu o să am timp s-o citesc decât în avion şi chiar aşa

s-a şi întâmplat. În momentul în care am început să citesc cartea, fiind în avion, l-am simţit pe sfântul lângă mine.

- E minunat cât de aproape îi putem simţi pe sfinţi uneori! Acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie citind una din cărţile închinate acestui mare sfânt.

- A fost atât de puternic tot ce am citit…, iar sfântul era atât de aproape! Rar mi s-a întâmplat! La nici un sfânt nu am avut aşa evlavie, deşi şi sfântul Serafim îmi este foarte, foarte drag, dar asta e o altă poveste. Eu plecam atunci în America, dar nu aveam nici o idee unde merg, cât de departe poate fi. Nu ştiam că sunt atâtea state şi între acestea sunt de asemenea distanţe mari. Îmi imaginam că merg ca în orice ţară din Europa, iar la nu ştiu câţi kilometri, gata este sfântul. Când am ajuns acolo şi m-am uitat pe hartă, mi-a venit să plâng văzând cât de mare era distanţa până la San Francisco, dar n-am deznădăjduit, spunându-i sfântului: ***"Sfinte, numai tu poţi să faci o minune! Tu şti că-mi doresc aşa de mult să ajung la sfintele moaşte, deşi nu sunt vrednică!"***

Eu mă aflam la o mănăstire din Indiana, unde m-am reîntâlnit cu maica Teodora, sora mea de călugărie, după cincisprezece ani. Cu ajutorul ei, căci eu nu prea mă descurc cu limba engleză, am luat legătura prin e-mail cu nişte prieteni americani.

Aceştia ne ajutaseră foarte mult atunci când am început Casa de copii din incinta mănăstirii noastre. Aşa am aflat că locuiau în Los Angeles, nu foarte departe de San Francisco. Împreună cu maica Teodora, ne-am hotărât să mergem la sfântul Ioan, chiar dacă din Indiana până în Los Angeles drumul este foarte lung. Maica a fost tare drăguţă, m-a ajutat mult, chiar dacă nu cred că i-a fost uşor patru zile tot pe drumuri cu oboseala şi agitaţia din lume.

Când am ajuns în Los Angeles, am prins şi ultima zi a unei expoziţii de icoane bizantine venite din Egipt. A fost o binecuvântare a Maicii Domnului să ne putem bucura şi noi de cele mai vechi icoane ale sfinţilor. M-a impresionat foarte mult, pentru că nu mă aşteptam ca într-un oraş de neortodocşi să văd pe toţi stâlpii de pe bulevard acele frumoase icoane bizantine. Interesant mi s-a părut şi faptul că, deşi eu fusesem de două ori la Sfânta Ecaterina, nu avusesem ochi pentru ele acolo…nu le văzusem la ele acasă, în Egipt, ci am reuşit să le văd tocmai în Los Angeles, unde mă aşteptam cel mai puţin...

Am rămas pentru două zile în L.A., am vizitat aceşti prieteni, apoi am închiriat o maşină pentru a ajunge în San Fancisco la sfântul Ioan. Într-o zi şi jumătate ne-am dus şi ne-am şi întors. Ne-a purtat sfântul aşa … pe braţe ne-a dus …şi tot cu

rugăciune şi cu gândul la sfinţia sa. Am avut o lucrare extraordinar de mare cu sfântul Ioan!

Noi am ajuns acolo în jurul orei 12. Dar biserica era închisă atunci, chiar între orele 12 şi 18, iar noi trebuia să ne întoarcem, astfel încât să nu pierdem avionul. Atunci am început să-i zic sfântului: ***"Sfinte, tu ştii…, nu se poate…, am venit până aici, sfinte, şi uşa e închisă. Tu ştii că venim de departe, trebuie să ne deschizi uşa."***

Iar maicii Teodora i-am spus: ***"Hai, maică, să mai batem o dată în uşă, nu se poate, sfântul ştie că venim şi trebuie să ne închinăm, deşi nu suntem vrednice."***

Şi mergem a doua oară şi ne deschide un părinte! Să vezi cum l-a trimis sfântul! Părintele nu avea nici o legătură… nici măcar nu era de la acea biserică, el a venit înainte ca să primească o delegaţie, căci urma să se facă un fel de şedinţă eparhială.

Părintele ne-a îngăduit să intrăm, mai ales că aflase de la maica Teodora că venim tocmai din România. Ei, şi nu vă spun… cam două ore, până când a ajuns şi delegaţia, am stat numai noi şi sfântul Ioan. În acest timp, am avut răgaz pentru rugăciune la sfintele moaşte, ne-am rugat pentru fiecare, am făcut pomelnice, fotografii… atâta bucurie am avut! Apoi mi-am ales de acolo multe iconiţe cu sfântul, lumânări de ceară, dar mă gândeam: ***"Doamne sfinte, dar eu nu am nici un ban pentru blagoslovenii, nu ştiu cu ce le plătesc."***

Erau atât de multe, cred că urma să dau în jur de două sute de dolari, trebuia totuşi să rup de undeva, căci altă ocazie nu mai aveam. Între timp, a venit şi delegaţia, foarte mulţi preoţi, episopi care s-au rugat şi au cântat aşa de frumos! Am participat şi noi la rugăciune, am avut aşa o…

- Binecuvântare.

- Da. Într-un sfert de oră, ei au terminat şi m-am dus să plătesc cele cumpărate. Părintele de acolo ne-a dat şi câte un album, foarte scump, cu catedrala, după care ne-a spus că nu trebuie să plătim nimic, totul este dar de la sfântul Ioan. Amândouă eram aşa de fericite, parcă nu mai atingeam pământul. În două ore am teminat, am avut timp în voie, ne-am recules, ne-am rugat spunându-i sfântului tot ce aveam în suflet… aşa mare bucurie am avut! Pe urmâ am plecat, a plecat şi delegaţia, s-a închis biserica, urmând să se deschidă abia seara la 18.
Am zis: ***"Ia uite cum ne-a purtat sfântul de grijă!"*** Eram aşa de fericite… Ei, dar din bucuria aceea aşa de mare, trebuia să mai fie şi o ispită… Dar tot sfântul ne-a ajutat. Am aşezat noi toate darurile primite pe bancheta din spate a maşinii, am

închis toate uşile şi când să plecăm maica zice: “Dar unde sunt cheile?“ Eu îi zic: “Nu ştiu, eu când conduc le pun în buzunar.” Dar cheile erau în maşină şi noi ne învârteam neputincioase pe lângă ea. I-am spus maicii Teodora să nu ne tulburăm de această ispită, căci sfântul nu ne va lăsa. Maica s-a înnegrit de supărare, începând să dea telefoane, iar eu îl rugam pe sfântul: ***“Sfinte, tu atâtea bucurii ne-ai adus, eu am simţit c-ai fost cu mine tot timpul. No, şi de-acuma să ne ajuţi!”***

Şi trece o femeie cu un copil de vreo doi anişori. Venise să-şi ia fetiţa de la şcoala ce se afla lângă catedrală. Băieţelul tot la mine, eu, cum am lipici la copii, am început să vorbim. Mama copilului a rămas surprinsă când mi-a aflat numele, căci pe fiul ei tot Serafim îl chema. Erau americani convertiţi la Ortodoxie prin ruşii din diasporă. Sfântul a trimis-o! Am văzut lucrarea sfântului, eram convinsă că sfântul nu ne va lăsa.

Maica Teodora aflase de la agenţia de închiriere a maşinii că şi în San Francisco este o firmă care vine să deschidă portiere. Într-un sfert de oră s-a rezolvat totul! Am cunoscut-o şi pe această doamnă, au venit şi cei de la agenţie şi ne-au deschis maşina. Numai că acum aveam de plătit firmei o sută şi ceva de dolari…pentru noi era mult. Însă doamna cu copilul s-a oferit să ne achite această sumă cu asigurarea ei. Cei de la fima de maşini au acceptat şi totul s-a rezolvat ca prin minune!

Deci, sfântul a trimis-o când trebuia, căci noi nu aveam bani! Am plecat. Ne-a dus sfântul extraordinar…ca pe aripi ne-a purtat înapoi, încât am putut prinde şi avionul. Era să-l pierdem, căci în L.A., cu atâtea străzi, nu mai ştiam unde trebuie să lăsăm maşina…şi iar cu rugăciune la sfântul: ***“Sfinte, luminează-ne calea!”*** Mi-am amintit denumirea firmei de închiriat maşini în momentul în care am văzut-o scrisă pe un autobuz mare. Aşa că ne-am ţinut după el şi ne-a lăsat chiar acolo unde trebuia să parcăm maşina. Fugi apoi la avion şi am ajuns aşa…

- Înainte cu puţin de decolarea sa.

- Da. Sfântul Ioan m-a ajutat extraordinar de mult! La acest drum în America am plecat pentru orfelinat; trebuia să strâng nişte bani. Când am citit viaţa sfântului şi am văzut câtă legătura avea de fapt cu toată povestea noastră de aici, de la Mărcuş …, cum avea grijă de orfani şi cât era de milostiv, mi-am zis: ***“Doamne, sfinte Ioane, tu trebuie să ne fii ocrotitor! Şi mie, şi copiilor pe care îi am în grijă!”***
O altă poveste interesantă: Noi, la drumul ăsta, am cheltuit foarte mulţi bani, mi-am făcut eu aşa un calcul, în jur de 1400 de dolari, cu maica cu tot. Şi eram în disperare, ce mă fac eu acum, fiindcă nu am suma asta să o pun la loc. Să cheltui

atât de mulţi bani luaţi de la gura copiilor iar nu-i bine. Atunci am zis: ***"Sfinte, găseşte o rezolvare şi fă cum ştii tu, că eu nu am nici o posibilitate!"***

Când ne-am întors de la sfântul, ne-am întâlnit cu o rudă a gazdei unde am stat în L.A. De la început, între noi s-a format o prietenie, şi ea şi-a dorit foarte mult să ajute copiii de la orfelinatul nostru. Însă, la rândul ei, avea patru copii şi nu avea bani ca să ne dăruiască. Între timp, noi am plecat la San Francisco şi când ne-am întors, la despărţire, mi-a dat un plic spunându-mi: "Pentru tine, Serafima, şi pentru copii.

"Îi mărturisise maicii Teodora că îşi dorea mult să ajute copiii, dar nu ştia cum. Şi chiar în ziua când să plecăm, asta a fost tot o lucrare a sfântului, căci el le rânduieşte pe toate, a venit cineva şi i-a adus nişte bani. Erau din partea statului, o recuperare, un surplus de la plata impozitelor. Nişte bani trimişi, de sfântul Ioan cred, ca să ne ajute pe noi, aşa cum şi-a dorit. După ce am plecat, am deschis plicul, erau 1400 de dolari. Vă daţi seama în ce chip minunat a lucrat sfântul…puteau fi 1500, 1800 de dolari, oricât... Dar nu, a fost exact suma pe care am cheltui-o noi în pelerinajul la San Francisco. Eram atât de fericită şi i-am zis maicii: "Uite, maică, ne-am şi închinat la sfântul, ne-am folosit, ne-am rugat, şi am rămas şi cu bani."

- Da, e minunat cum lucrează sfinţii! Exact cât aţi cheltuit la drumul către sfinţia sa…

- Da…exact cât am cheltuit, nu-mi venea să cred. În multe cazuri, mult m-a ajutat sfântul Ioan, când eram la limită şi strigam la el: "Sfinte, rezolvă lucrul acesta!"; sfântul era prezent tot timpul şi mă ajută.

Prima oară când am plecat în America, părintele duhovnic mi-a făcut o cruce mare spunând: "Trebuie să ajungi la sfântul Ioan Maximovici." În sinea mea, am zis să se facă voia Domnului, nici nu vroiam să concep că nu voi ajunge, deşi mi-a mai pierit din entuziasm când am văzut mai târziu distanţele pe hartă. Însă a doua oară, am ajuns foarte greu, de povestit este uşor, dar prin câte treci nu este simplu! Când părintele m-a blagoslovit la plecare, mi-a zis, ca şi prima dată, că trebuie să ajung şi pe la sfântul. I-am mărturisit însă că nu mă mai văd să ajung, deoarece acum plecăm în Canada şi distanţa până la sfintele moaşte era şi mai mare. "O să ajungi, ai să vezi că o să ajungi la sfântul!" spunea părintele iar eu îmi doream să i se împlinească cuvântul.

În Canada a fost o binecuvântare că am cunoscut-o pe sora Angelica care mi-a purtat foarte mult de grijă. Îi mulţumesc şi îi voi rămâne recunoscătoare toată viaţa pentru cât ajutor am primit din partea ei. La ea am stat o bună bucată de timp, acolo nu am reuşit să cunosc prea mulţi oameni.

Eram destul de departe de cel mai apropiat oraş, ajungeam acolo în două ore cu maşina. Mulţi oameni din oraş se mutau prin alte părţi pentru noi joburi, căci începând cu industria cam toate erau la pământ. Comunitatea noastră de acolo era destul de mică, aşa că nu am reuşit să fac prea mult.

Plecasem din ţară pe la jumătatea lui august 2008 şi deja era sfârşitul lui septembrie şi nu strânsesem decât foarte puţini bani. Atunci, am zis: ***"Doamne, sfinte, numai tu mă poţi scoate din toate acestea!"*** Noi, în septembrie, cel târziu, octombrie, trebuia să aducem la mănăstire combustibilul pentru iarnă, căci la prima zăpadă nu mai poţi urca dealul cu cisterna. Mai primisem şi o veste destul de rea de la sora mea, combustibilul se scumpise faţă de iarna trecută cu încă trei mii. M-a apucat disperarea. "Doamne, ce mă fac, căci nici jumătate de sumă nu am reuşit să strâng?"

I-am povestit şi Angelicăi despre sfântul Ioan Maximovici, a citit şi ea apoi mai multe pe internet şi a rămas foarte impresionată. I-am zis că poate sfântul vrea să mergem până acolo. Ea a stat şi s-a gândit, şi într-adevăr cred că sfântul a vrut să ajungem, căci în pofida multor ispite am ajuns…

După ce stătusem la Angelica vreo trei săptămâni, am fost şi în comunitatea românească din Toronto pentru o săptămână. Acolo am legat mai multe prietenii, dar aveam totuşi puţini bani, încât îi ziceam sfântului: ***"Sfinte Ioane, îmi doresc aşa de mult să ajung la tine, dar fă ce ştii, căci trebuie să cumpăr combustibil şi nu am bani, cum să rezolv lucrul ăsta?"***

În Toronto fiind, Angelica mi-a spus la telefon că a luat bilete de avion pentru San Francisco. Eram foarte fericită, deoarece aveam să stăm acolo două zile, nu două ore ca prima dată. Bineînţeles că mai sunt şi ispite, s-a întâmplat să pierdem avionul spre San Francisco, dar sfântul nu ne-a lăsat şi ne-a trimis altul pe altă rută la mai puţin de 45 de minute.

Când am ajuns, am participat la vecernie, iar a doua zi de dimineaţă la sfânta Liturghie, a fost extraordinar de frumos! Acum fiecare cum simte, eu am simţit mult ajutorul sfântului şi aşa mult m-am bucurat!

Am avut două zile să vedem mai multe şi să ne bucurăm de prezenţa sfântului. Eu mi-am dorit foarte mult să ajung în locul unde a stat sfântul până la canonizare, îi ziceam în gând: ***"Sfinte, te rog să îngădui să ajung acolo unde ai fost prima oară, unde au fost descoperite sfintele moaşte."***

Şi după insistenţele mele făcute prin intermediul Angelicăi, domnul de acolo ne-a lăsat să megem şi la subsolul catedralei. Jos, am atins prima raclă, veşmintele sfântului, mitra purtată de sfântul arhiereu pe cap, ne-au lăsat să ne rugăm cât am vrut. Orice îi spuneam sfântului, sfântul rezolva totul! Ne-am întors liniştite, cu sufletul uşurat.

Mai aveam de stat în Canada doar vreo cinci zile, şi m-a apucat plânsul gândindu-mă că nu voi reuşi să cumpărăm combustibilul pentru încălzire, atât de necesar copiilor mei. Aşa că tot sfântului m-am plâns: ***"Sfinte Ioane, numai tu poţi să mă scoţi din asta!"*** Înainte de plecarea în ţară, când am trecut să-mi iau rămas bun de la părintele şi prietenii din Toronto, părintele strânsese deja vreo patru-cinci mii de dolari. Am rămas de-a dreptul uimită, în acele ultime trei zile, căci în a patra a trebuit să merg la aeroport, toată suma necesară am strâns-o!

- Cât nu aţi reuşit să strângeţi într-o lună…

- Da, nu strânsesem atât cât am stat acolo, o lună şi jumătate. Pentru mine a fost…nu banii în sine,… vreau să spun, minunea care s-a făcut de către sfântul! Nu sunt vrednică, dar sfântul este atât de bun, de milostiv, numai cât deschizi gura şi ceri…e drept că noi ne-am învăţat numai să cerem, să mulţumim nu mai ştim.

Dar numai cât spuneam: "Sfinte Ioane, am nevoie de asta, tu ştii, sunt pentru copiii orfani…deci trebuie să mă ajuţi într-un fel!" şi primeam răspunsul.

Bine, mai am şi pe părintele Arsenie Boca la care alerg degrab când nu am pâine pentru copii sau ne trebuie ceva, şi Domnul ne ajută pentru rugăciunile sfinţilor Săi. Dar sfântul Ioan Maximovici, foarte mult m-a ajutat, l-am simţit prezent de atâtea ori, deşi nu sunt vrednică să spun, tot timpul parcă stătea pe umărul meu şi mă ducea aşa…şi eu îl iubesc foarte, foarte mult…şi faptul că am ajuns de două ori la sfintele moaşte, pentru mine este…

- O mare binecuvântare din partea sfântului…

- Mult mai mult decât atât…şi acum simt că visez. E atât de minunat, parcă mă cuprinde aşa o căldură sufletească, sunt atât de fericită zicându-mi: ***"Doamne, nu***

sunt vrednică că mi s-a întâmplat mie lucrul ăsta!” Dar sfântul ne iubeşte pe toţi…acuma depinde şi de credinţa noastră, el este iubitor şi bun.

Mergeam cu Preasfinţitul nostru Ioan Casian prin New York, un om smerit, bun, primitor, e atât de deosebit, nici nu zici că-i episcop; am lăsat maşina într-un loc şi am mers pe jos pe străzile oraşului. Îl aveam în permanenţă în faţa ochilor pe sfântul Ioan, îmi aminteam cum citisem că umblă desculţ pe străzi, uneori cu autobuzul…era atât de simplu. Şi într-adevăr, acolo oamenii trăiesc foarte simplu, şi nu sunt atât de preocupaţi de felul în care sunt îmbrăcaţi, ca la noi.

- Preacuvioasă maică Serafima, având atâta evlavie la Sfântul Ioan Maximovici, m-am întrebat cum de nu l-aţi ales ca ocrotitor al Casei de copii de la Mănăstirea Mărcuş?

- Deoarece atunci, în vara lui 2003, când Casa era terminată, încă nu-l cunoscusem pe sfântul.

- Aşa că aţi ales-o pe sfânta Iustina drept ocrotitoare a celor zece fetiţe orfane.

- Da, m-a impresionat foarte mult viaţa sfintei Iustina, ea este ocrotitoarea fecioarelor, şi sfântul Mina, înzestrătorul fecioarelor, purtându-le de grijă să nu le lipsească nimic. Când am adus fetiţele, maicile spuneau: “Maică stareţă, trebuie de acum să le faceţi zestre!” Însă le-am spus că zestrea o să fie frumuseţea şi înţelepciunea lor, aceasta e o zestre atât de frumoasă, încât nu le va mai trebui alta.

- Le-aţi adus pe toate zece odată?

- Da, pe toate. Le-am adus la sfârşitul lui iunie 2003.

- La început cred că v-a fost greu, erau foarte mici. Cine v-a ajutat?

- Da, erau foarte mici, în jur de cinci, şase luni, cam cât are Maria acum. M-au ajutat Dumnezeu, Maica Domnului, cred că râvna mea şi dragostea. Trebuie să ai dragoste, căci copilul te simte, dacă nu ai, cât te-ai învârti după deget…. el te simte.

- Cred că au un radar special…imediat detectează dacă îi iubeşti.

- Exact. (maica zâmbeşte) Asta …dragostea….cred că şi părintele Arsenie le-a adus, sfinţia sa proorocind despre îngerii ce vor cânta aici în poiană, la Marcus.

Când le-am adus, nu ştiam prea multe, nu aveam nici un fel de experienţă, nu aveam personal, nu aveam bani…au venit şi ele, atâţia îngeraşi! Stăteam cu ele aşa în braţe şi mă apuca plânsul în curte… n-aveam pampers, n-aveam lapte, mâncare, bani să pot angaja personal. Le luam în braţe, plângeam şi strigam la Maica Domnului.

Atât de multe minuni a făcut Maica Domnului cu mine, încă de la începutul venirii mele aici, la mănăstire, când locuiam într-un bordei. Dumnezeu lucra în chip minunat în viaţa mea şi cu mănăstirea pe care am început-o în poiana Mărcuşului.

Cu atât mai mult Domnul m-a ajutat când i-am primit şi pe îngeraşii ăştia în viaţa mea, căci curăţia unui copil nu se compară cu a noastră. Plângeam la Maica Domnului şi ea avea grijă, trimitea toate la timpul lor! Îmi erau atât de dragi, le vedeam ca pe nişte bulgări de aur. Fiecare cu drăgălăşenia ei, una îţi râdea, una îţi gângurea, una îţi dădea din mânuţe…şi nu dormeau până nu le închinam.

La cinci luni după ce le-am adus, am avut un accident de maşină, căci vrăjmaşului nu i-a plăcut deloc lucrarea începută, probabil că m-ar fi omorât, dacă i-ar fi stat în putinţă. În noaptea aceea fiind foarte zdrobită, toate oasele mă dureau, nu am ajuns acasă decât spre dimineaţă.

Doamna care le supraveghease pe timpul nopţii mi-a spus că fetiţele au fost foarte agitate şi nu au dormit. Obişnuiam să le iau în braţe pe fiecare, le închinam şi adomeau foarte liniştite după ce le puneam în pătuţ. Ei, atunci, în acea seară, nu am mai făcut lucrul acela şi ele n-au mai dormit! A doua zi, pe la 9.30 dimineaţa, am intrat la ele să le văd puţin, după care vroiam să mă retrag la chilie. Mă credeţi că abia seara târziu, după ce le-am pus la somn, am putut să mă retrag pentru odihnă?

Am uitat cu ele de tot, de dureri, de mâncare, nu mi-a mai trebuit nimic! Şi ele erau aşa de fericite! Am fost foarte legate unele de altele, probabil au simţit că am pus suflet, căci m-au iubit încă de la început. Am dăruit şi eu, dar ele au dăruit de zece ori mai mult! Ce să spun…atâta iubire nici nu-mi puteam imagina, căci n-am avut experienţa asta a copiilor. Dar câtă iubire şi puritate există într-un copil! Nu se compară cu nimic!

- Într-adevăr, numai cei ce au copii sau lucrează cu ei înţeleg asta.

- Eu zic că cine iubeşte copiii mai are acolo ceva….pe undeva. Este şi asta o virtute, un dar…şi nu e de la noi, mereu spun: ***"Doamne, nu am nimic eu, Tu mi le-ai dat. Şi eu nu trebuie decât să execut ce-mi dai."*** S-a format o legătură de dragoste, căci altfel n-aş fi rezistat. Mă uitam, cui nu-i plac copiii stă o oră-două şi pleacă, se plictiseşte …şi e… bolnav. Eu pot sta cu ele non-stop, nu mă deranjează, numai că am şi alte probleme.

- Preacuvioasă maică stareţă Serafima, vă mulţumesc pentru că aţi binevoit să ne împărtăşiţi şi nouă o mică parte din cele purtate în sufletul sfinţiei voastre: dragostea pentru sfântul ierarh Ioan Maximovici şi cea pentru copiii orfani ce îi aveţi sub oblăduire aici la mănăstirea din poiana Mărcuşului. Blagosloviţi şi mă iertaţi dacă v-am răpit prea mult timp.

- Nu-i nimic, Sfântul Ioan te-a trimis! surâde maica stareţă, aşezându-mi pe creştet, cu bucurie, crucea binecuvântării Domnului.

***

Asociaţia de Binefacere "Sfânta Iustina" a fost înfiinţată în cadrul Sfintei Mănăstiri Mărcuş; din jud. Covasna, în scopul adăpostirii fetiţelor orfane sau abandonate de părinţii lor în maternitate.

Asociaţia de Binefacere "Sfânta Iustina"
Cod Fiscal:14152220 Orfelinatul Sfintei Mănăstiri Mărcuş
Loc. Mărcuş, jud. Covasna, tel: 0267/375.651 sau 0267/375.624
Cont BCR – Sf. Gheorghe, nr. RO53RNCB0124009682180001
BCR codul SWIFT (BIC): RNCBROBUCV0 (ultimul caracter este cifra zero).
E-mail: marcus_serafima@yahoo.com ; email@manastirea-marcus.com
Telefon Maica Stareţă Serafima: 0740.095.480
Com. Dobârlău, 27km NE de Braşov, 20 Km NV de Întorsura Buzăului, 22 Km de municipiul Sfântu Gheorghe, 41 km de staţiunea balneoclimaterică Covasna.

(Interviu realizat de Victoria Flueraru)

Sfântul ierarh Ioan Maximovici - cărţi în limba română

Fericitul Ioan Maximovici: Viaţa şi minunile

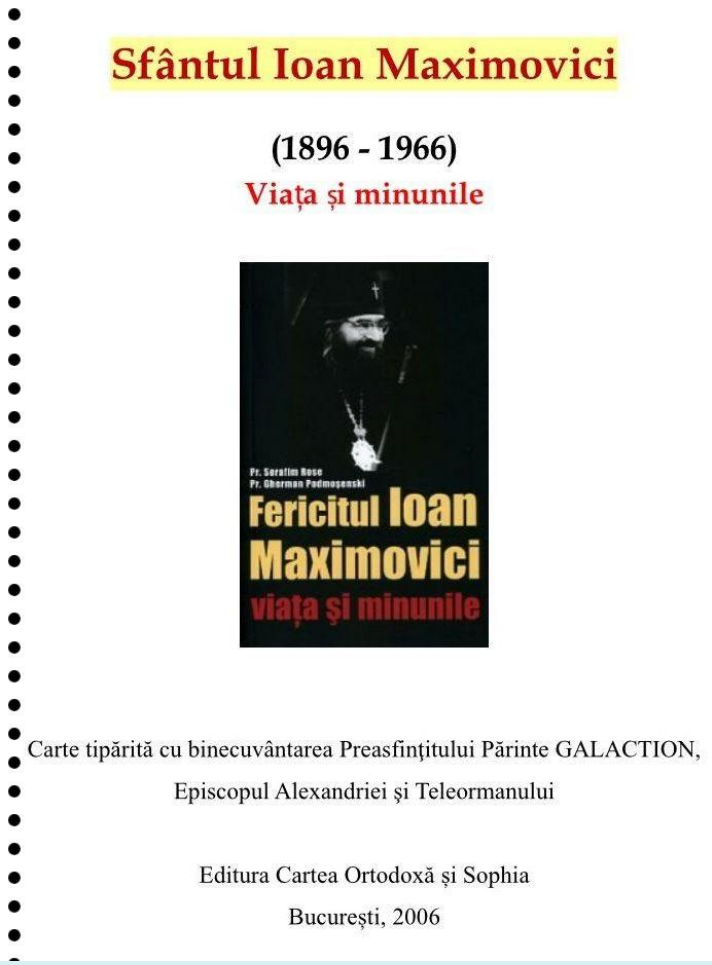

Traducerea s-a făcut după originalul în limba engleză „Blessed John The Wonderworker. A Preliminary Account of the Life and Miracles of Archbishop John Maximovitch”, by Father Seraphim Rose and Abbot Herman, St. Herman of Alaska Brotherhood, Platina, California, 1998.

https://dochub.com/steaemy/1XEpyxzwNGo2a6aRQZGd38/fericitul-ioan-maximovici-via%C5%A3a-%C5%9Fi-minunile
sau
https://www.academia.edu/43538151/Fericitul_Ioan_Maximovici_Via%C5%A3a_%C5%9Fi_minunile

Fericitul Ioan a arătat lumii moderne cum trebuie să fie adevărata apostolie.

„Spuneţi-le oamenilor: deşi am murit, tot viu sunt!” - Fericitul Ioan

Sfântul ierarh Ioan Maximovici - Cinstirea Maicii Domnului în tradiţia ortodoxă

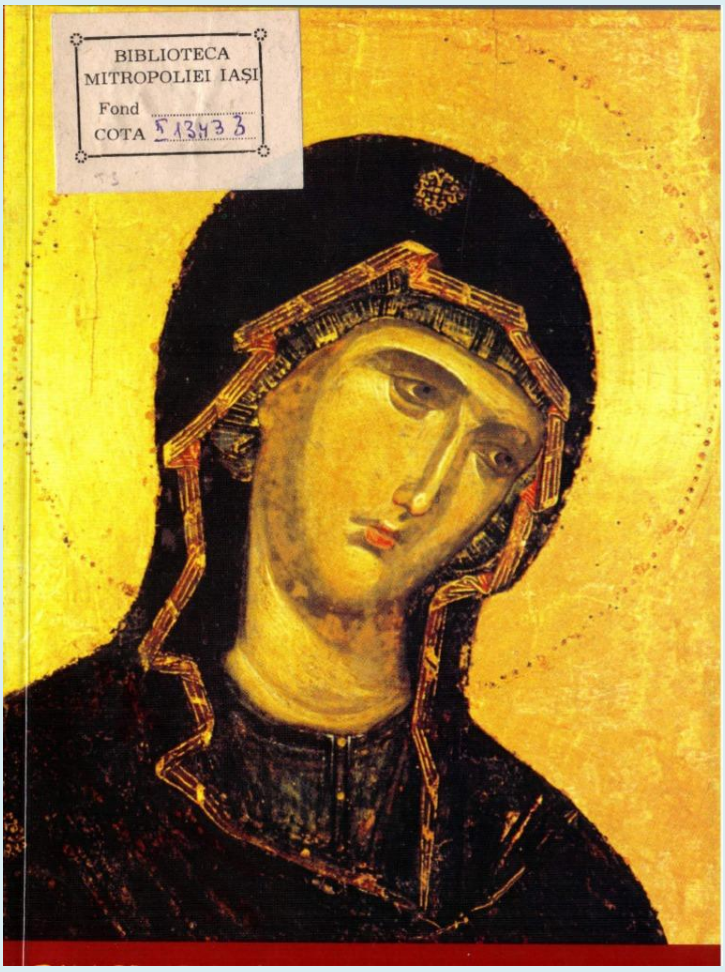

Biserica ortodoxă învaţă despre Maica Domnului, doar ceea ce Sfânta Tradiţie şi Sfânta Scriptură au spus despre ea şi în fiecare zi o slăveşte în lăcaşele sale, cerându-i ajutorul şi ocrotirea. Cunoscând că ei îi sunt bineplăcute numai acele laude care sunt pe potriva slavei sale, Sfinţii Părinţi şi melozii i-au cerut adesea ei şi Fiului ei să le arate în ce chip să o cânte. „Întăreşte-mi mintea Hristoase Dumnezeule ca să cânt cu îndrăzneală lauda Preacuratei Maicii Tale” (Icosul Adormirii).

https://dochub.com/steaemy/eOLPG9YKjmlzvn7RZpXz6y/sf%C3%A2ntul-ioan-maximovici-cinstirea-maicii-domnului-%C3%AEn-tradi%C5%A3ia-ortodox%C4%83
sau
https://www.slideshare.net/steaemy1/cinstirea-md

***

Sfântul ierarh Ioan Maximovici - Predici şi îndrumări duhovniceşti

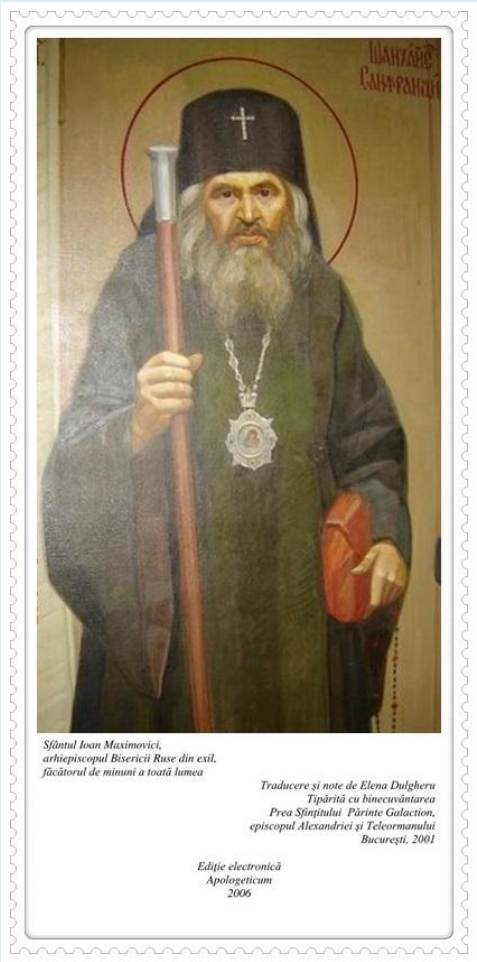

Sfântul Ioan Maximovici,
arhiepiscopul Bisericii Ruse din exil,
făcătorul de minuni a toată lumea

Traducere şi note de Elena Dulgheru
Tipărită cu binecuvântarea
Prea Sfinţitului Părinte Galaction,
episcopul Alexandriei şi Teleormanului
Bucureşti, 2001

Ediţie electronică
Apologeticum
2006

Această povestire este despre un ucenic al lui Hristos care nu a ţinut seama că a trebuit să vieţuiască în secolul al XX-lea - în această epocă de slăbire duhovnicească şi de răcire a iubirii - şi a dat dovadă de o credinţă mai presus de orice credinţă şi, iubindu-L pe Dumnezeul său şi pe Cel zidit după chipul Său, i-a iubit pe aceştia până la sfârşit; despre cel care, fiind contemporan cu nenumăraţi prezicători occidentali şi guru orientali, a demonstrat prin viaţa sa puterea tradiţiei arhipastorale, ascetice şi mistice a Ortodoxiei; despre cel care, în vremurile deznădejdii omeneşti în faţa biruinţei pe o scară încă nemaiîntâlnită a răului mondial, le-a arătat oamenilor dovada existenţei lui Dumnezeu prin viaţa sa ascetică şi prin multele minuni pe care le-a săvârşit atât în timpul vieţii, cât şi după moarte. Numele său este Ioan Maximovici (1896-1966), arhiepiscop de Shanghai, al Europei de Vest şi al Americii de Vest, făcător de minuni, pe care îl putem

socoti ca pe una dintre cele mai vii manifestări duhovniceşti din întreaga istorie a diasporei ruse.

https://dochub.com/steaemy/qd0E4NeKg2EJOB8RJ9LYyj/sf%C3%A2ntul-ioan-maximovici-predici-%C5%9Fi-%C3%AEndrum%C4%83ri-duhovnice%C5%9Fti?mode=view
sau
https://www.slideshare.net/steaemy1/predici
sau
https://drive.google.com/file/d/1Rvk868Mwpx5qhsG1UMOEAJ1rGpOlHoUV/view?usp=sharing
sau
https://www.academia.edu/43945205/Sf%C3%A2ntul_Ioan_Maximovici_Predici_%C5%9Fi_%C3%AEndrum%C4%83ri_duhovnice%C5%9Fti

Pr. Silviu Cluci - Mantia arhierească a Sfântului Ioan Maximovici

Mantia arhierească a Sfântului Ioan Maximovici se păstrează spre închinare şi binecuvântare în vechea catedrală rusească din San Francisco, acolo unde a slujit Sfântul Ioan.

Foto: Victor Larie

După trecerea la Domnul, la 2 iulie 1966, Sfântul Ioan Maximovici a fost înmormântat în cripta Catedralei Maicii Domnului „Bucuria tuturor celor necăjiţi” - Catedrala nouă din San Francisco.

Pe 12 octombrie 1993, când s-a deschis cripta în care era înmormântat Sfântul Ioan, după ce s-a ridicat mai întâi capacul, cei prezenţi au descoperit că mantia episcopală a Sfântului Ioan arăta ca nouă, de parcă ar fi fost aşezată acolo cu o zi înainte. După aceasta, au scos osemintele din sicriu şi le-au aşezat într-o raclă din lemn.

Dacă racla cu moaştele Sfântului Ioan Maximovici a fost aşezată în catedrala nouă, s-a hotărât ca mantia de arhiereu să fie dusă pentru închinare şi binecuvântare în catedrala veche din San Francisco. Aici, preoţii slujitori citesc rugăciuni pentru membrii parohiei şi pentru pelerini, acoperindu-i cu mantia sfântului. Numeroase vindecări au avut loc în urma binecuvântării cu mantia sfântului.

Să avem parte de rugăciunile Sfântului Ioan Maximovici!

Pr. Silviu Cluci - Moaştele Sfântului Ioan Maximovici

Racla cu moaştele Sfântului Ioan Maximovici este aşezată spre închinare în partea dreaptă a Catedralei Maicii Domnului „Bucuria tuturor celor necăjiţi” din San Francisco.

Foto: Victor Larie

Sfântul Ioan Maximovici a trecut la Domnul la 2 iulie 1966, în timpul unui pelerinaj cu icoana Maicii Domnului din Kursk la parohia rusească din oraşul Seattle, şi a fost înmormântat în cripta Catedralei Ortodoxe din San Francisco.

Cripta a fost deschisă pe data de 12 octombrie 1993, în taină, la miezul nopţii; erau de faţă doi arhiepiscopi, un grup de preoţi şi diaconi şi un singur mirean, care în toţi anii de la adormirea episcopului a avut în grijă cripta în care acesta era înmormântat.

Sicriul era aşezat într-un sarcofag mare din ciment. După ce au ridicat mai întâi capacul, cu mare greutate, au descoperit că mantia episcopală a Sfântului Ioan arăta

ca nouă, de parcă ar fi fost aşezată acolo cu o zi înainte. De cum a fost deschis sicriul, au văzut că trupul era acoperit de un praf alb, apoi au curăţat osemintele care erau nestricate. La urmă au scos osemintele din sicriu şi le-au aşezat într-o raclă din lemn.

În ianuarie 1994, trupul Sfântului Ioan Maximovici a fost spălat şi îmbrăcat în veşminte noi. După aceasta, sfintele moaşte au fost aşezate în noua raclă, rămasă în paraclis până la canonizare, vreme de 6 luni. După acest răstimp, racla a fost deschisă iarăşi şi s-a făcut o pomenire, iar apoi a fost dusă sus şi aşezată în mijlocul catedralei unde a avut loc slujba trecerii vlădicăi Ioan între sfinţi pe data de 2 iulie 1994.

După slujba de canonizare, racla a fost aşezată în partea dreaptă a catedralei, acolo unde se află și astăzi.

(Foto) Pe urmele Sfântului Ioan Maximovici - Catedrala nouă din San Francisco
https://doxologia.ro/locuri-sfinte/pe-urmele-sfantului-ioan-maximovici-catedrala-noua-din-san-francisco-galerie-foto

Pr. Silviu Cluci - Catedrala Maicii Domnului „Bucuria tuturor celor necăjiţi” din San Francisco

Considerată a fi cea mai mare catedrală din Biserica Ortodoxă Rusă din afara Rusiei, Catedrala Maicii Domnului „Bucuria tuturor celor necăjiţi” din San Francisco adăposteşte racla cu moaştele Sfântului Ioan Maximovici.

Prima comunitate rusească din California s-a aşezat la Fort Ross în 1812. Parohia originală rusească aparţinând ROCOR (Biserica Ortodoxă Rusă din afara graniţelor) a fost întemeiată la anul 1927. Pentru început, comunitatea ortodoxă rusă din San Francisco a ridicat o biserică pe un teren de pe strada Fulton Street; astăzi, biserica este cunoscută drept Catedrala veche din San Francisco.

Zidirea noii catedrale

La scurt timp, prima biserică a devenit neîncăpătoare. Astfel a început construcţia unei noi catedrale, mai încăpătoare. Însă, odată cu retragerea arhiepiscopului Tihon (din cauza problemelor de sănătate), construirea unei noi catedrale s-a oprit şi o „paralizie” a afectat comunitatea rusească din San Francisco.

La cererea stăruitoare a mii de ruşi din San Francisco - care îl cunoscuseră în Shanghai - în 1962 Sinodul l-a trimis acolo pe arhiepiscopul Ioan Maximovici, ca pe singurul ierarh capabil să readucă pacea în comunitatea dezbinată. Majoritatea credincioşilor l-au primit deci cu bucurie; unii însă îl considerau ciudat, nu reuşeau să înţeleagă felul lui de viaţă, iar aceşti oameni i-au făcut mari probleme.

Sub îndrumarea lui Vlădica, pacea a fost restabilită într-o oarecare măsură, „paralizia" comunităţii a încetat, iar zidirea catedralei a fost încheiată în anul 1965. Însă chiar şi în rolul de făcător de pace Vlădica a fost atacat, iar asupra sa au fost aruncate acuzaţii şi defăimări.

Catedrala a fost sfinţită în luna ianuarie a anului 1977.

Catedrala, astăzi

Catedrala, cu cele cinci turle aurite, închinată icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului „Bucuria celor necăjiţi", se află pe Bulevardul Geary, între străzile 26 şi 27, şi domină partea de nord-vest a oraşului, putând fi văzută din multe părţi ale

orașului San Francisco, ca şi de călătorii care se apropie dinspre ocean sau dinspre podul Golden Gate.

Pe lângă racla cu moaştele Sfântului Ioan Maximovici, aşezată în spre închinare catedrală, creştinii se roagă şi la moaştele Sfântului Ioan din Tobolsk (rudă cu Sfântul Ioan Maximovici), ale Sfântului Gherman din Alaska, ale Sfântului Iov de la Poceav şi ale multor altor sfinţi ruşi.

Date de contact

Adresă: 6210 Geary Blvd, San Francisco, CA 94121, USA

Telefon: +1 415-221-3255

E-mail: info@sfsobor.com

Site: sfsobor.com/

(Foto) Pe urmele Sfântului Ioan Maximovici – Catedrala nouă din San Francisco

(Foto) Pe urmele Sfântului Ioan Maximovici - Catedrala nouă din San Francisco

foto: Victor Larie

Catedrala cu cele cinci turle aurite, închinată icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului „Bucuria celor necăjiţi”, se află pe Bulevardul Geary, între străzile 26 şi 27 şi domină partea de nord-vest a oraşului, putând fi văzută din multe părţi ale orașului San Francisco, precum şi de călătorii care se apropie dinspre ocean sau dinspre podul Golden Gate. Catedrala adăposteşte racla cu moaştele Sfântului Ioan Maximovici.

ΧΒ
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

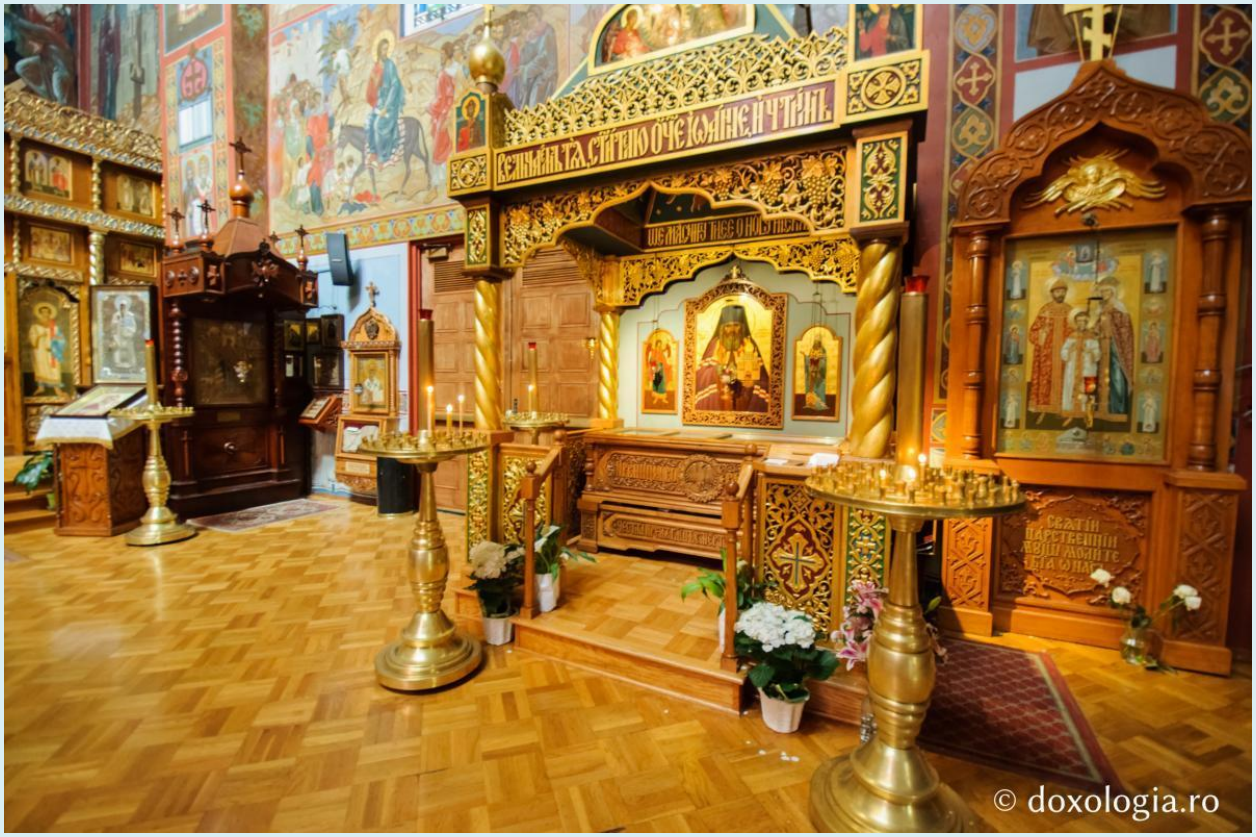
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Pr. Silviu Cluci - Chilia Sfântului Ioan Maximovici din San Francisco

După sosirea la San Francisco în anul 1962, Sfântul Ioan Maximovici şi-a stabilit reşedinţa în casa parohială a comunităţii ruseşti din oraş.

Foto: Victor Larie

Cea mai impresionantă cameră din întreaga casă parohială este chilia arhiereului. Foarte mică şi modestă, chilia are numai un birou, un fotoliu şi câteva rafturi cu cărţi în mai multe limbi, printre care şi în limba română. Pe unul dintre pereţii chiliei este aşezată fotografia părinţilor Sfântului, Boris şi Glafira, trecuţi la Domnul în Venezuela, la sfârşitul anilor ’50. Sfântul îi îndemna pe credincioşi să se roage pentru părinţii săi, promiţând că la rândul său se va ruga mai mult pentru ei. Lângă scaunul sfântului se află un tablou reprezentându-l pe Sfântul Ioan, în picioare.

Sfântul Ioan Maximovici avea un program foarte strict: dormea foarte puțin în fotoliul său pe durata nopții, se trezea foarte devreme pentru rugăciune; dimineața slujea Sfânta Liturghie în paraclisul din orfelinat sau la catedrală; de la ora 15 se slujeau Ceasurile, apoi avea activități în calitate de arhiereu; după-amiază târziu, lua o gustare ușoară împreună cu cei care îl însoțeau, apoi urma slujba Vecerniei. După aceasta, de multe ori mergea la spitale, pentru ajutorarea bolnavilor şi a celor nevoiaşi. Mânca foarte târziu, pe la 23.30 - 00.30 și apoi se odihnea puțin.

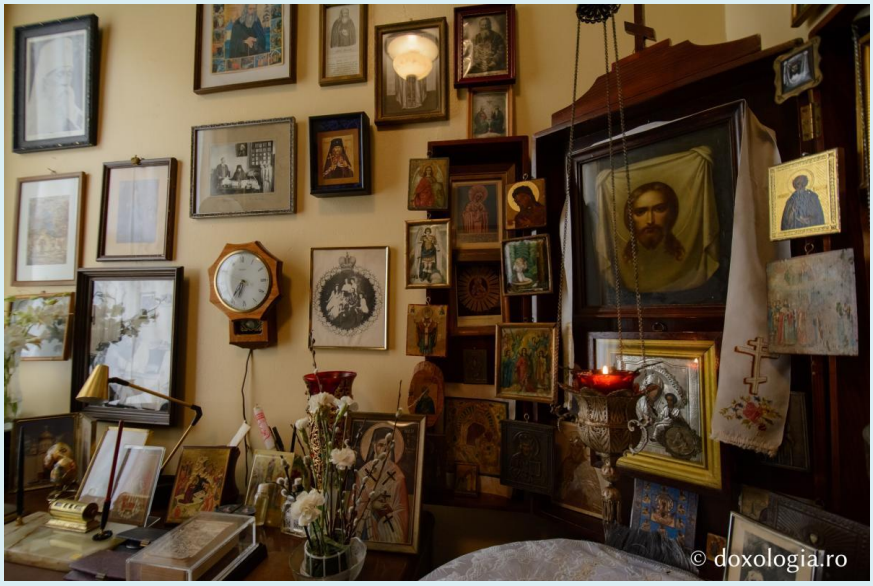

Începând cu anul intrării sale în monahism, Sfântul Ioan Maximovici a renunțat să se odihnească în pat și, timp de 44 de ani, s-a nevoit într-un fotoliu.

(Foto) Pe urmele Sfântului Ioan Maximovici - Chilia din San Francisco
https://doxologia.ro/locuri-sfinte/chilia-sfantului-ioan-maximovici-din-san-francisco-galerie-foto

Chilia Sfântului Ioan Maximovici se află reşedinţa în casa parohială a comunităţii ruseşti din San Francisco.

© doxologia.ro

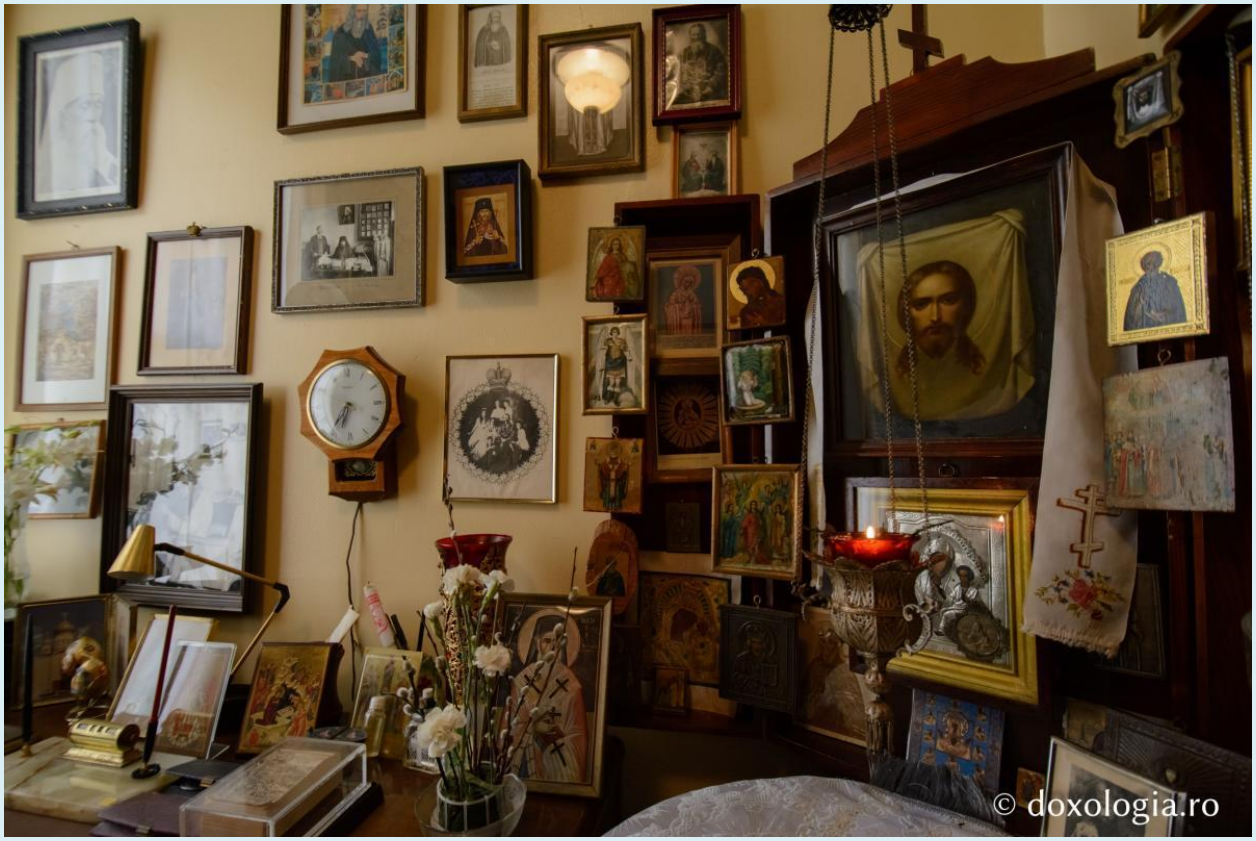
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Pr. Silviu Cluci - Catedrala Veche a Maicii Domnului din San Francisco

Pe strada Fulton Street din San Francisco se află prima biserică a comunităţii ortodoxe ruse din oraş. Catedrala este închinată Maicii Domnului.

Foto: Victor Larie

Prima comunitate rusească din California s-a aşezat la Fort Ross în 1812. Parohia originală rusească, aparţinând ROCOR (Biserica Ortodoxă Rusă din afara graniţelor), a fost întemeiată la anul 1927. Pentru început, comunitatea ortodoxă rusă din San Francisco a ridicat o biserică pe un teren de pe strada Fulton Street. Pictura a fost executată de diaconul Fiodor Zadorojny, care a slujit aici în anii 1950-1960.

La scurt timp, prima biserică a devenit neîncăpătoare. Astfel a început construcţia unei noi catedrale, mai întâi sub îndrumarea arhiepiscopului Tihon, iar din 1962 sub arhiepiscopul Ioan Maximovici (†2 iulie 1966).

În anul 1993, racla cu moaştele Sfântului Ioan Maximovici a fost aşezată în catedrala nouă, iar mantia de arhiereu a fost pusă pentru închinare şi binecuvântare

în catedrala veche din San Francisco. Aici, preoţii slujitori citesc rugăciuni pentru membrii parohiei şi pentru pelerini, acoperindu-i cu mantia sfântului. Numeroase vindecări au avut loc în urma binecuvântării cu mantia sfântului.

În apropierea vechii catedrale din San Francisco se află casa parohială rusească unde a locuit Sfântul Ioan Maximovici şi unde a înfiinţat orfelinatul „Sfântul Tifon”.

Astăzi, biserica este cunoscută drept Catedrala Veche din San Francisco.

Date de contact

Adresă: 864 Fulton Street, San Francisco, CA 94117, USA P.O. Box 15658

Telefon: +1 415-346-4952

E-mail: stariisobor@earthlink.net

Site: sfsobor.com/

(Foto) Pe urmele Sfântului Ioan Maximovici - Catedrala Veche din San Francisco

foto: Victor Larie

Prima comunitate rusească din California s-a aşezat la Fort Ross în 1812. Parohia originală rusească, aparţinând ROCOR (Biserica Ortodoxă Rusă din afara graniţelor), a fost întemeiată la anul 1927. Pentru început, comunitatea ortodoxă rusă din San Francisco a ridicat o biserică pe un teren de pe strada Fulton Street; astăzi, biserica este cunoscută drept Catedrala Veche din San Francisco. Fotografiile au fost realizate în aprilie 2014.

X B X S
© doxologia.ro

X B X S
© doxologia.ro

X
B
© doxologia.ro

© doxologia.ro

Pr. Silviu Cluci - Aşezământul „Sfântul Tihon” din San Francisco

Orfelinatul „Sfântul Tihon” a fost înființat de Sfântul Ioan Maximovici încă de pe vremea când se afla din Shanghai, apoi copiii l-au urmat în Filipine și, în cele din urmă, la San Francisco.

Foto: Victor Larie

La San Francisco, Aşezământul „Sfântul Tihon” a fost adăpostit în casa parohială rusească din apropierea vechii catedrale.

Una dintre camerele aşezământului a fost transformată în paraclis, cu catapeteasmă adusă din Rusia și cu vechi icoane. Între acestea se remarcă icoana Maicii Domnului „Alăptătoarea”, icoană la care sfântul se ruga atunci când era în China, ca să-i trimită mâncare pentru orfanii săi. De câte ori se ruga Maicii Domnului, aceasta nu întârzia să-i răspundă.

Următoarea cameră este cea „de protocol”, pe pereții căreia sunt multe fotografii în care Sfântul Ioan este imortalizat împreună cu oficialitățile vremii.

Cea mai impresionantă cameră din întreaga casă parohială este chilia Sfântului Ioan Maximovici, cu biroul la care își rezolva zilnic corespondența.

Date de contact

Adresă: 598 15th Ave, San Francisco, CA 94118, USA

Telefon: +1 415-221-0234

Site: sfzadonsk.com

(Foto) Pe urmele Sfântului Ioan Maximovici - Orfelinatul „Sfântul Tihon” din San Francisco
https://doxologia.ro/locuri-sfinte/pe-urmele-sfantului-ioan-maximovici-orfelinatul-sfantul-tihon-din-san-francisco

(Foto) Pe urmele Sfântului Ioan Maximovici - Orfelinatul „Sfântul Tihon” din San Francisco

foto: Victor Larie

La San Francisco, Aşezământul „Sfântul Tihon” a fost adăpostit în casa parohială rusească din apropierea vechii catedrale. Una dintre camerele aşezământului a fost transformată în paraclis, cu catapeteasmă adusă din Rusia și cu vechi icoane.

X
B
© doxologia.ro

X
B
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Icoane

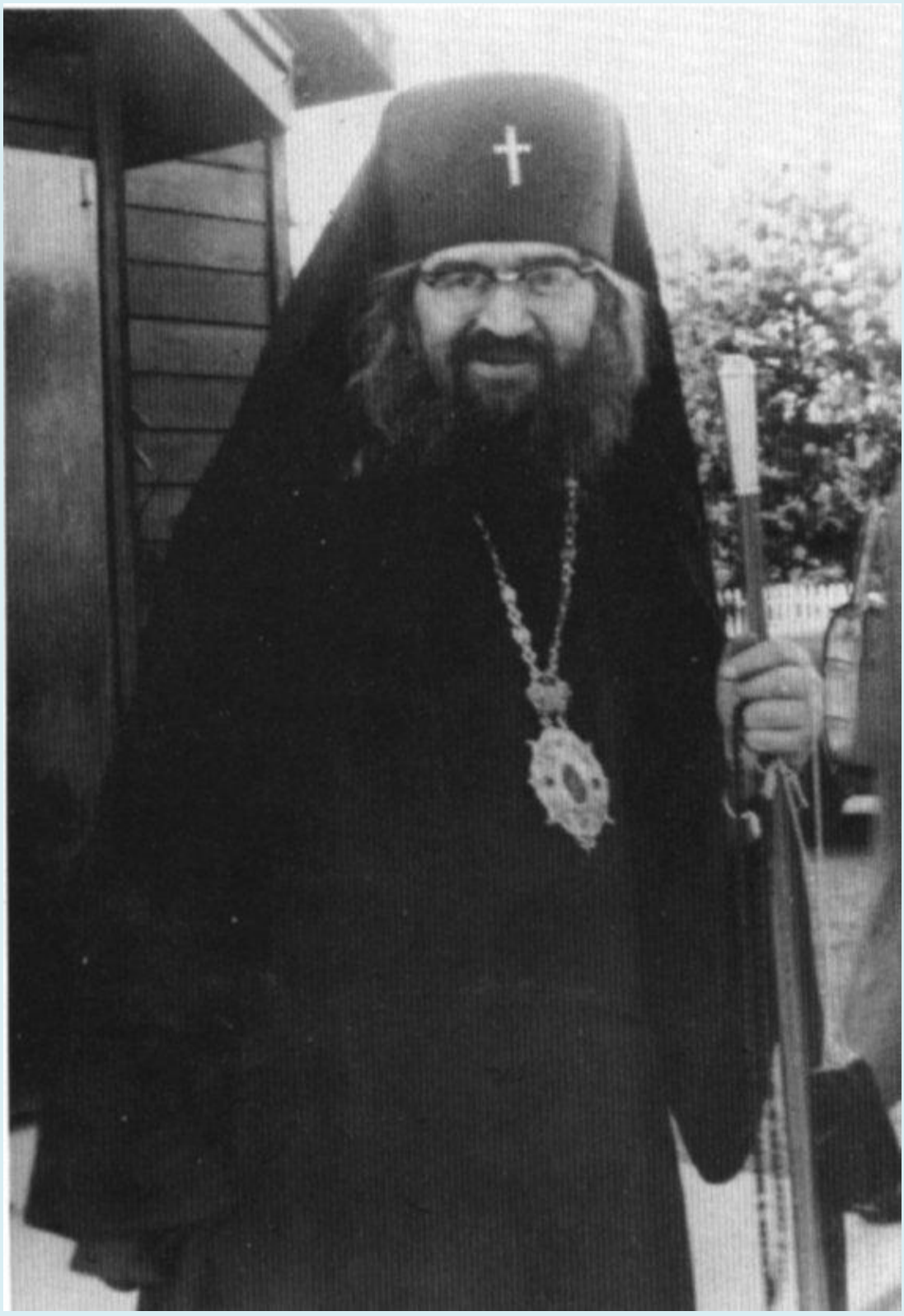

Visiting a church in Monterey, California, 1959

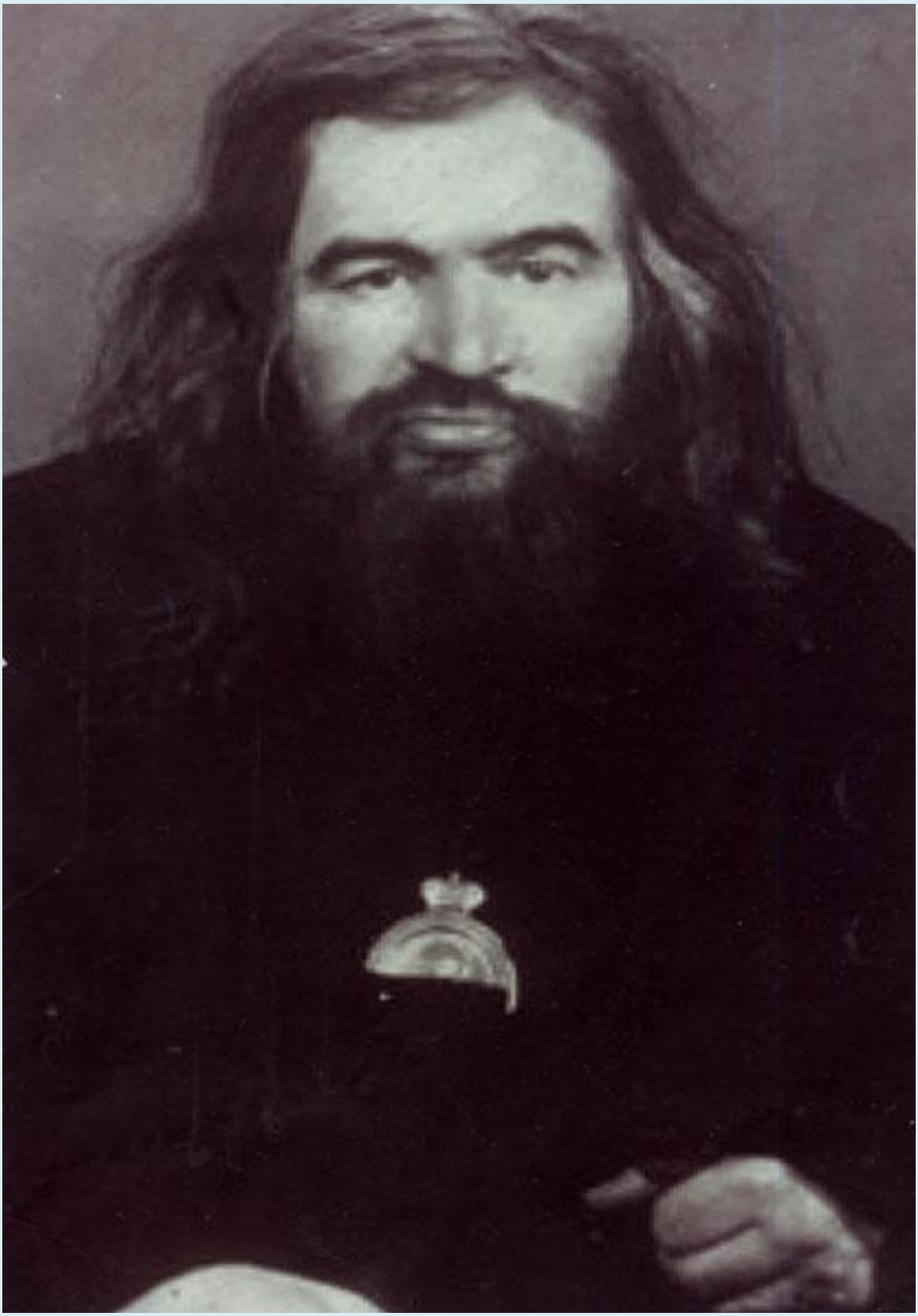

上海中華東正教協會成立紀念
一九三五 十一十
余華龍題
Китайское Православное Братство въ Шанхаѣ въ день открытія
Братства 10-го Ноября 1935 г.
Fr. Nikolai Lee
Владыка Іоанн
Michel Wen
Fr. ILai
Peter Ma-Ionin
and his father Jonah
H. Кантов
secretary

上海中華東正教協會成立紀念
Китайское Православное Братство въ Шанхаѣ въ день открытія
Братства 10-го Ноября 1935 г.

Vladika John, 1950's

A visit to Venezuela, where his parents lived

St. John Blessing a Garden

Sf. Ioan de la Belgrad, 1934, alături de fraţii Bartoshevich (viitorul episcop Leonid şi Arhiepiscopul Anthony)

St John of Shanghai and San Francisco giving a sermon

At the funeral of Archbishop Leonty in Geneva, 1956

Teologii seminarişti de la Bitolia (Macedonia) în anul 1933, având în centru doi dintre profesorii lor, Sfântul Ioan Maximovici (stg.) şi Sfântul Justin Popovici (dr.). - sursa https://sfantulmunteathos.wordpress.com/2020/06/03/fotografie-rara-cu-doi-sfinti-ioan-maximovici-si-justin-popovici/

With Fr. Nicholas Panamarioff in the mid-1960's

New Diveyevo Convent, Spring Valley, New York, 1965. Archbishop John on a visit to his spiritual daughters from Shanghai, who became the first nuns of New Diveyevo. He is seen here with Fr. Adrian, the convent's builder, and Fr. Adrian's successor, Fr. Alexander

St John of Shanghai and San Francisco serving the Divine Liturgy of St Germanus of Paris - Gallican Rite

St John serving the Divine Liturgy

St John at the Cathedral of St Irenée in Paris

St John at the consecration of Bishop Jean-Nectaire (Kovalevsky) of Paris - the first known Western Orthodox bishop since the schism of the 11th century

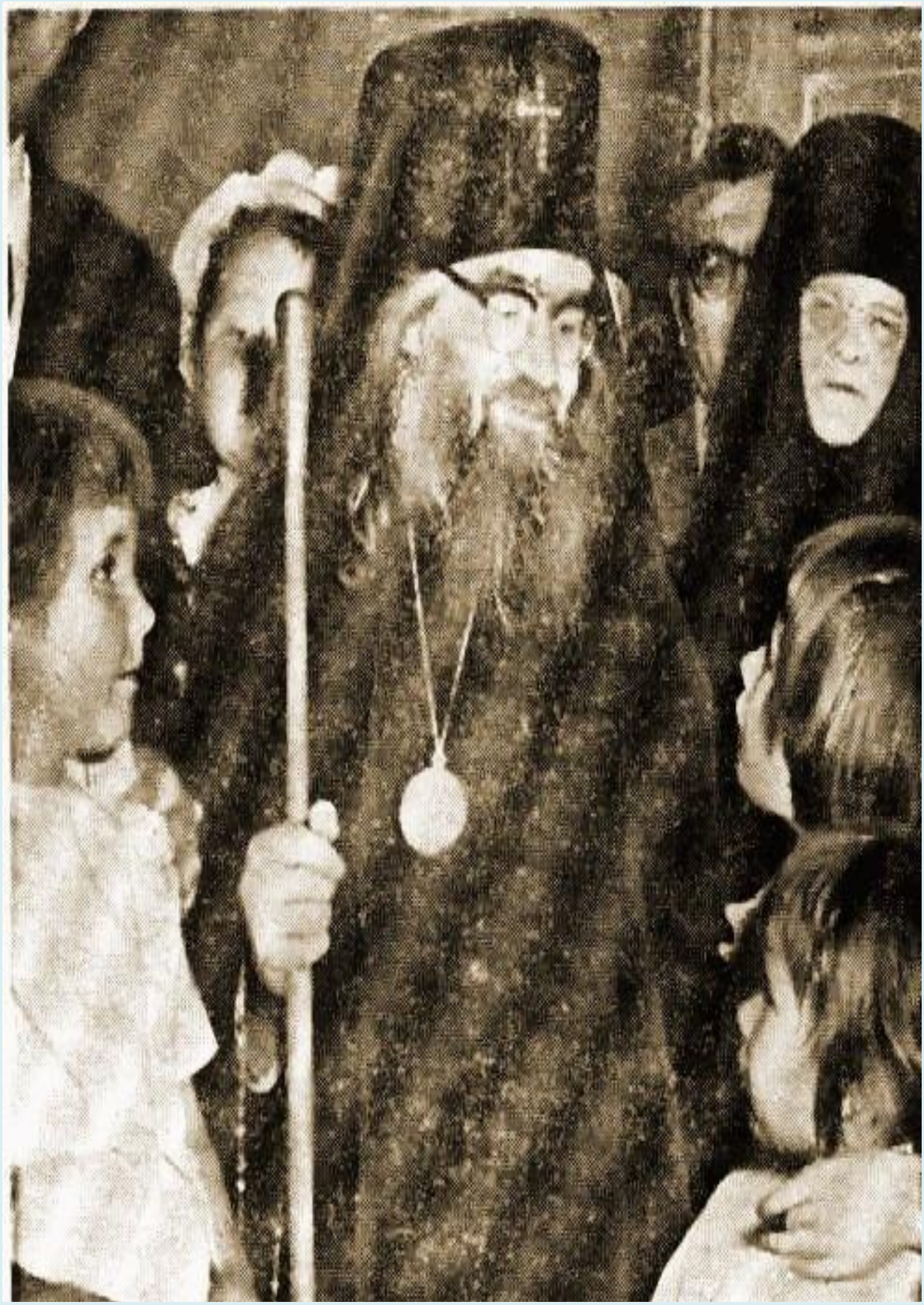

Архиепископ Шанхайский и Сан Францисский Иоанн

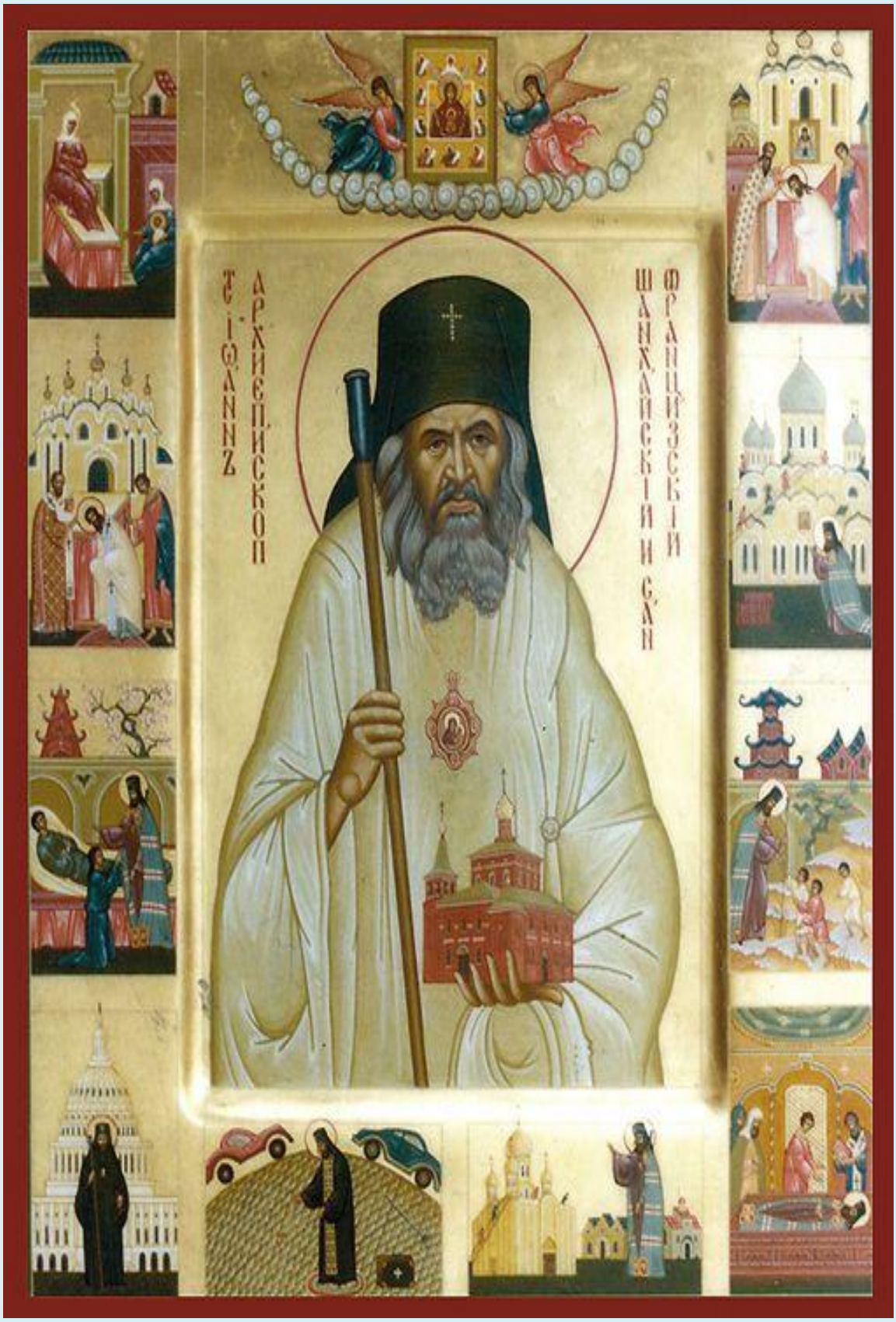
ТЕ ІѠАННЪ АРХИЕПИСКОП
ШАНХАЙСКІИ И САН ФРАНЦИЗСКІИ

ТЕ ІѠАННЪ АРХИЕПИСКОП
ФРАНЦИЗСКІЙ ШАНХАЙСКІЙ И САН

S. P. IOAN MAXIMOVICI

Стѧтель Іѡаннъ
Архіепкоп Сан Франціскі

SAINT
JOHN
THE
WONDER
WORKER

ὁ Ἅγιος
Ἰωάν

JOHN
MAXIMOVITCH

SAINT
JOHN
THE
WONDER
WORKER
СТ. ІѠАННЪ ЧЮТВОРЕЦЪ

St John Archer
of Shanghai
and San
Francisco

SANTO
ARCIVESCOVO
IOANN
DI SHANGHAI
E SAN FRANCISCO

ὁ
ἅγιος
ἰωάννης
ὁ
θαυματοποιός

Saint
John
the
Wonder-
worker
Holy Monastery Of
St. Nektarios
TRIKORFO-GREECE
+2005+

ST. JOHN
MAXIMOVITCH
ARCHBISHOP
OF SAN FRANCISCO

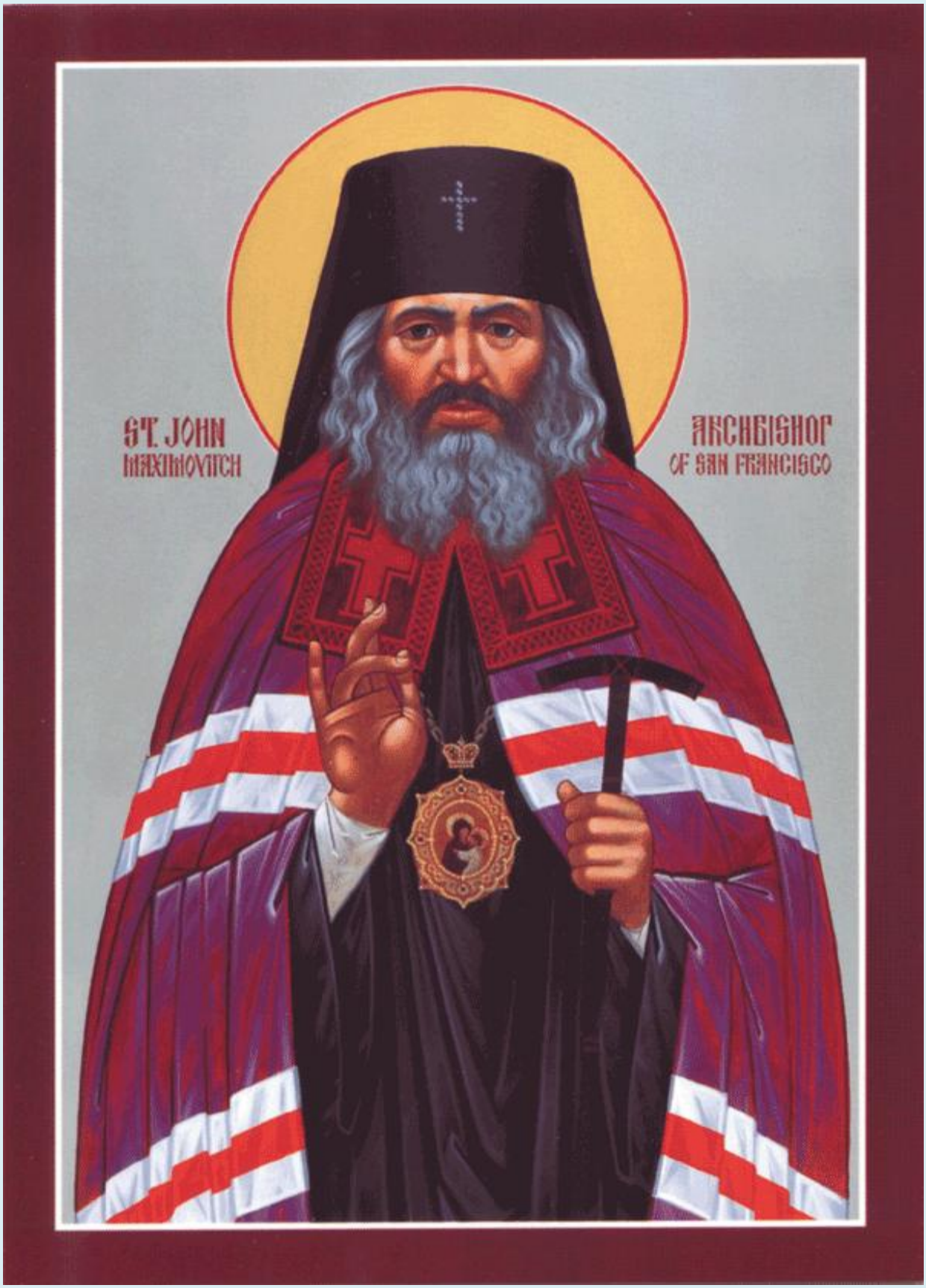
ST. JOHN
MAXIMOVITCH
ARCHBISHOP
OF SAN FRANCISCO

SAINT
OF
JOHN
SAN FRANCISCO

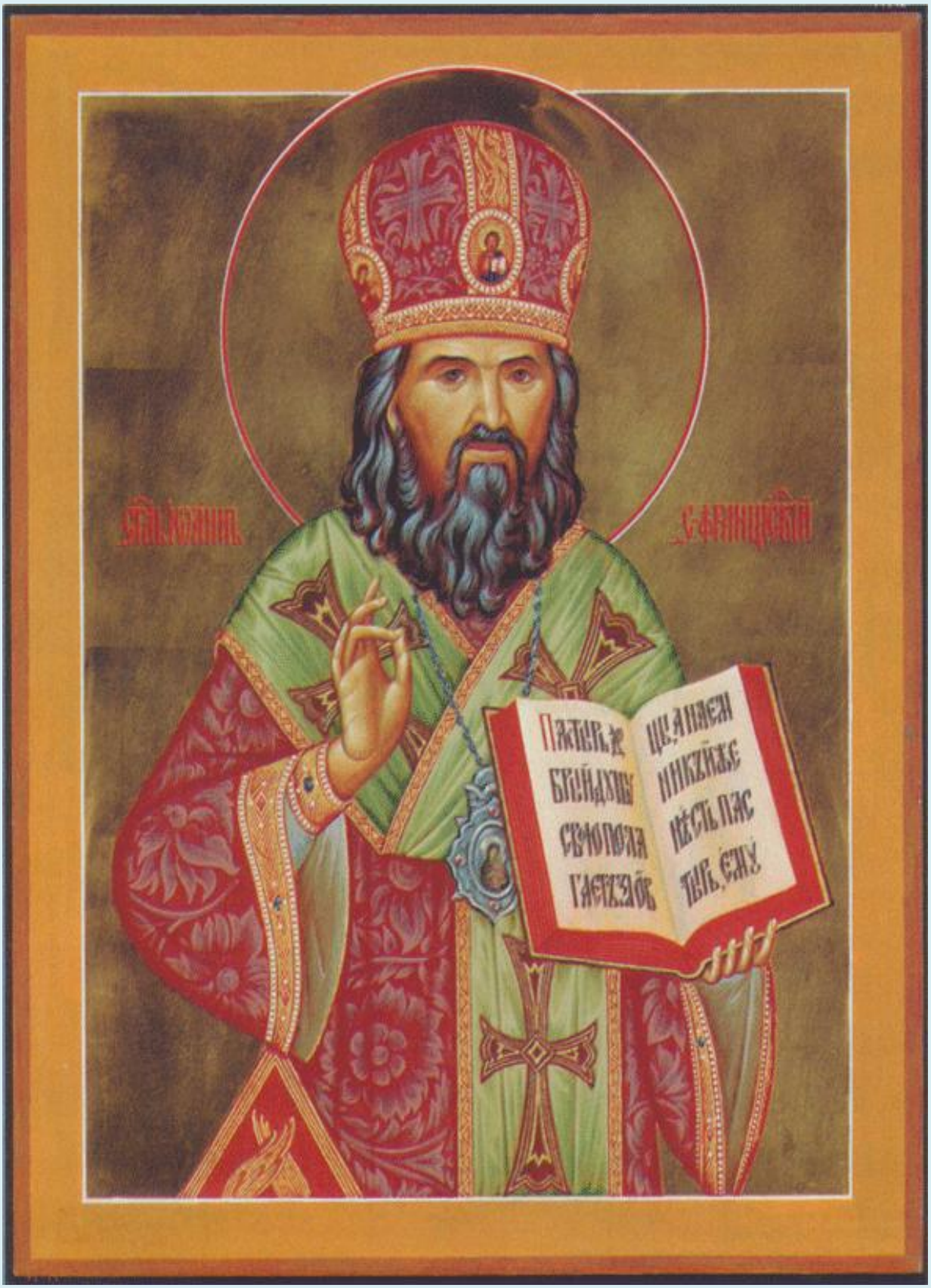

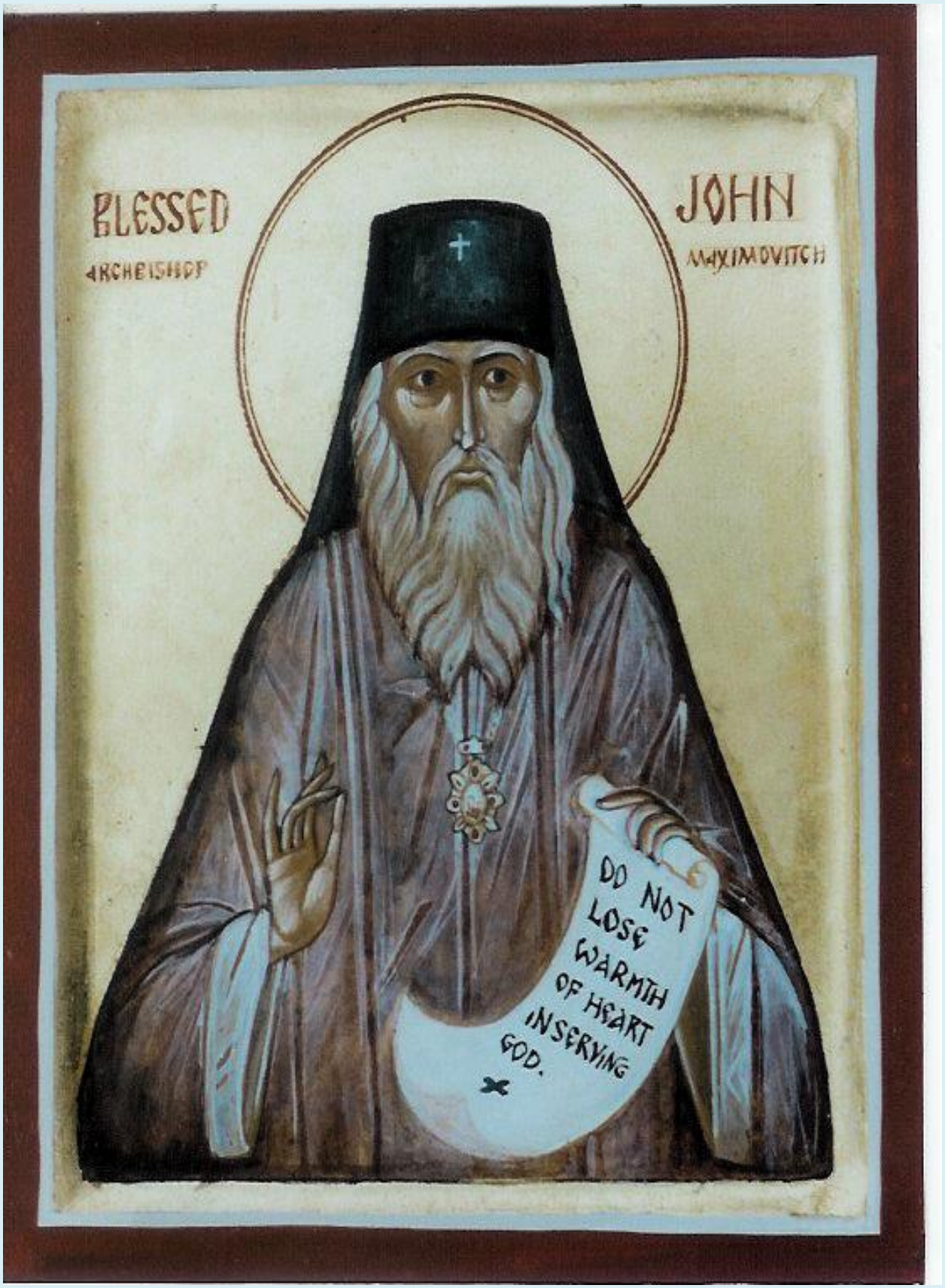
BLESSED
ARCHBISHOP
JOHN
MAXIMOVITCH
DO NOT
LOSE
WARMTH
OF HEART
IN SERVING
GOD.

SAINT
JOHN
MAXIMOVITCH
of
SAN FRANCISCO
The
effectual
fervent
prayer of
a righteous
man availeth
much

Блаженный отец
Иоанн
Blessed Father
John
"Their sound has gone forth unto all the ends of the earth and their words unto the ends of the world."

Saint John

Святитель Иоанн
Архиепископ Сан-Францисский

După hirotonia sa, Vlădica Ioan a fost trimis ca episcop în Shanghai, unul dintre cele mai mari orașe din China. Mâhnindu-se din pricina sărăciei care domnea acolo și văzând copiii aruncați în stradă și lipsiți de dragostea părinților, el a întemeiat în anul 1935 un orfelinat. Vlădica însuși îi aduna pe copiii bolnavi și înfometați de pe străzile întunecoase ale orașului. La început orfelinatul a îngrijit doar opt copii, dar mai târziu a putut adăposti până la o sută. În total peste trei mii cinci sute de copii au aflat acolo sprijin și mângâiere. Uneori mâncarea se împuțina și odată, în anii războiului, s-a terminat cu totul. Când Vlădica Ioan a fost înștiințat că nu mai aveau cu ce hrăni copiii, a spus doar: „Dumnezeu ne va trimite." Apoi și-a petrecut toată noaptea în rugăciune. A doua zi, dis-de-dimineață, a sunat soneria și la ușă s-a ivit un om care le-a adus în dar o mare sumă de bani.

Sfinții Luca al Crimeei și Ioan Maximovici

Sfântul Ierarh Ioann Maximovici şi
Sfântul Ierarh Glicherie Mărturisitorul al României,

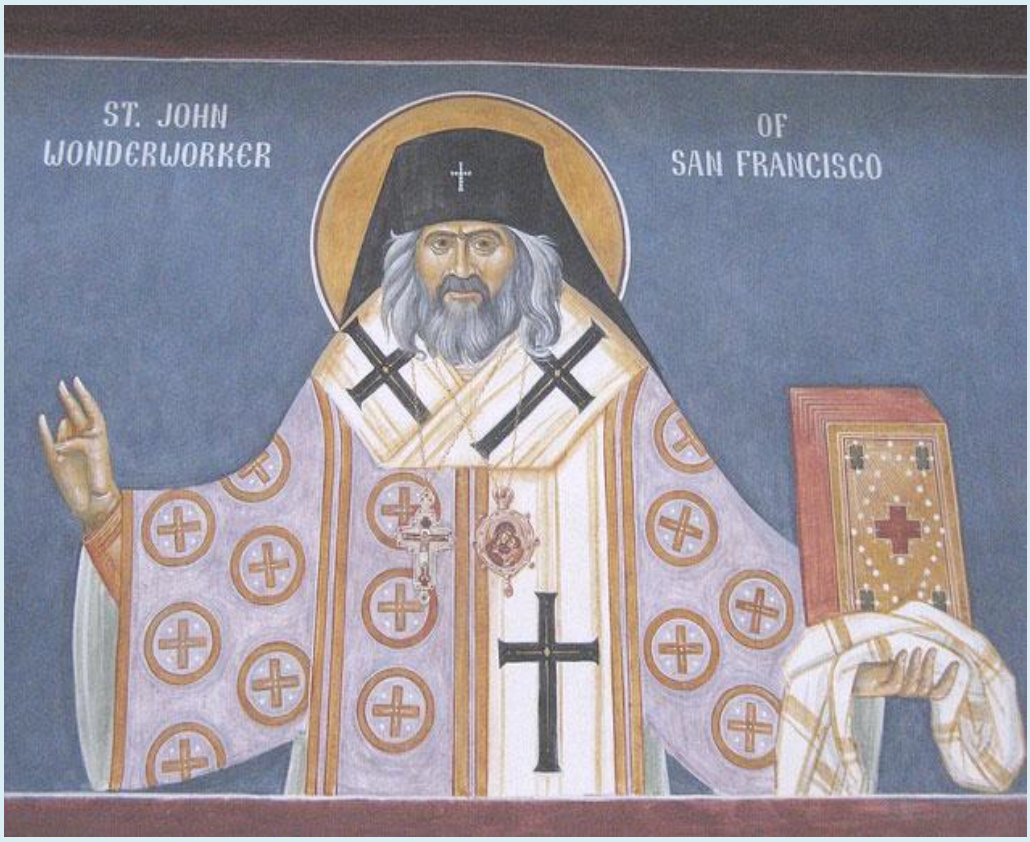
ST. JOHN
WONDERWORKER
OF
SAN FRANCISCO

SAINT
JOHN

ST ARCHEVEQUE
JEAN
MAXIMOVICH
L'APOTRE
DE LA
DIASPORA

SAINT
JOHN
ARCH
BISHOP
OF SAN
FRANCISCO

SAINT
MAXIM
JOHN
OVITCH
ARCH-
BISHOP

СТИТЕЛЬ
ІѠАННЪ
С-ФРАН
ЦІССКІ
S
AIN
T
J
OH
N
ARCHBISHOP
SAN FRANCISCO

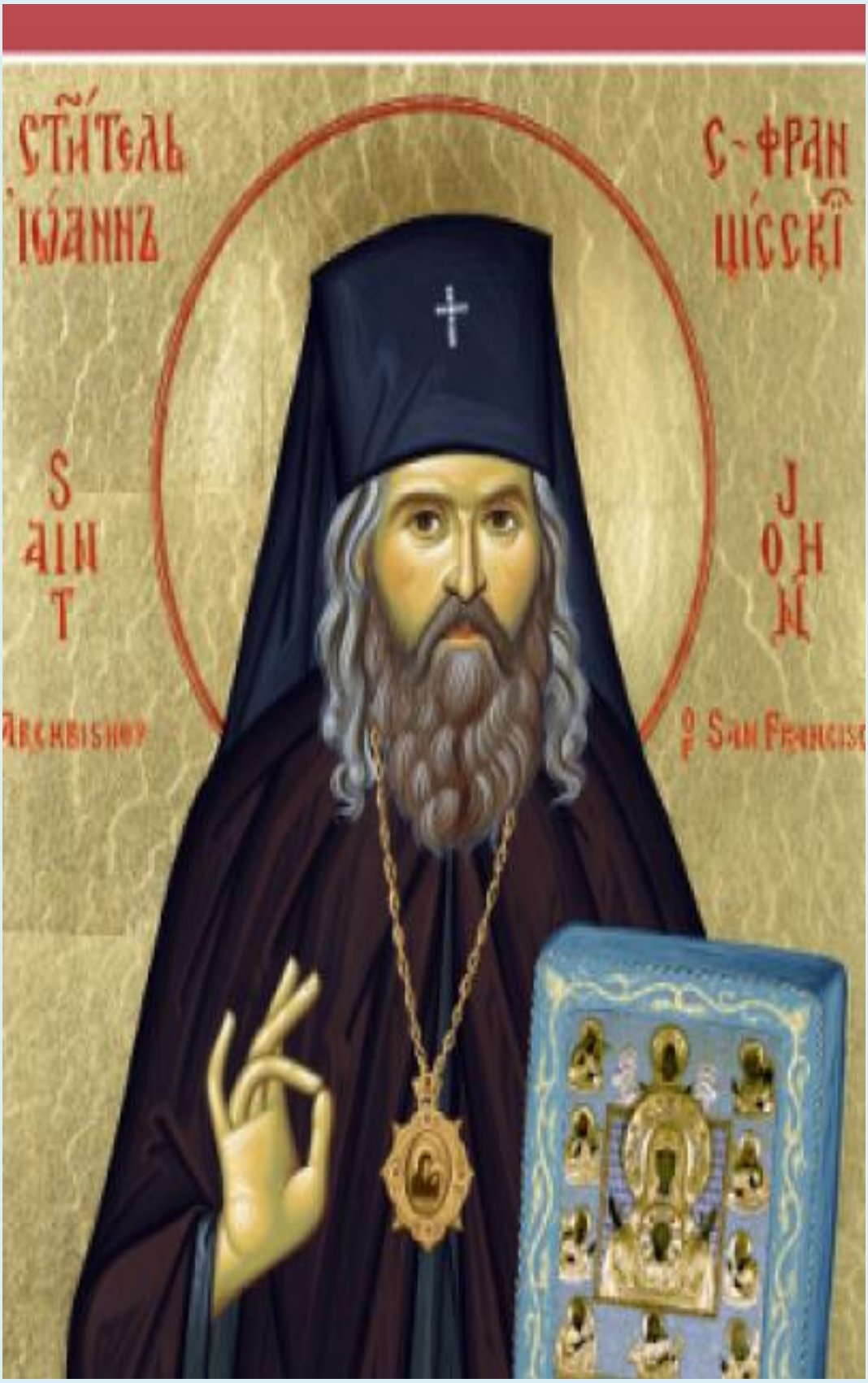
СТИТЕЛЬ
ІѠАННЪ
С-ФРАН
ЦІСКІЙ
S
AIN
T
J
OH
N
ARCHBISHOP
of San Francisco

СТѢЙ ІѠАННЪ
САН-ФРАНЦІСКІЙ

СВТ·ІСАЭ·
·ЧУДТВ·
·ШАНХАЙСК·

ШАНХАЙСКИЙ

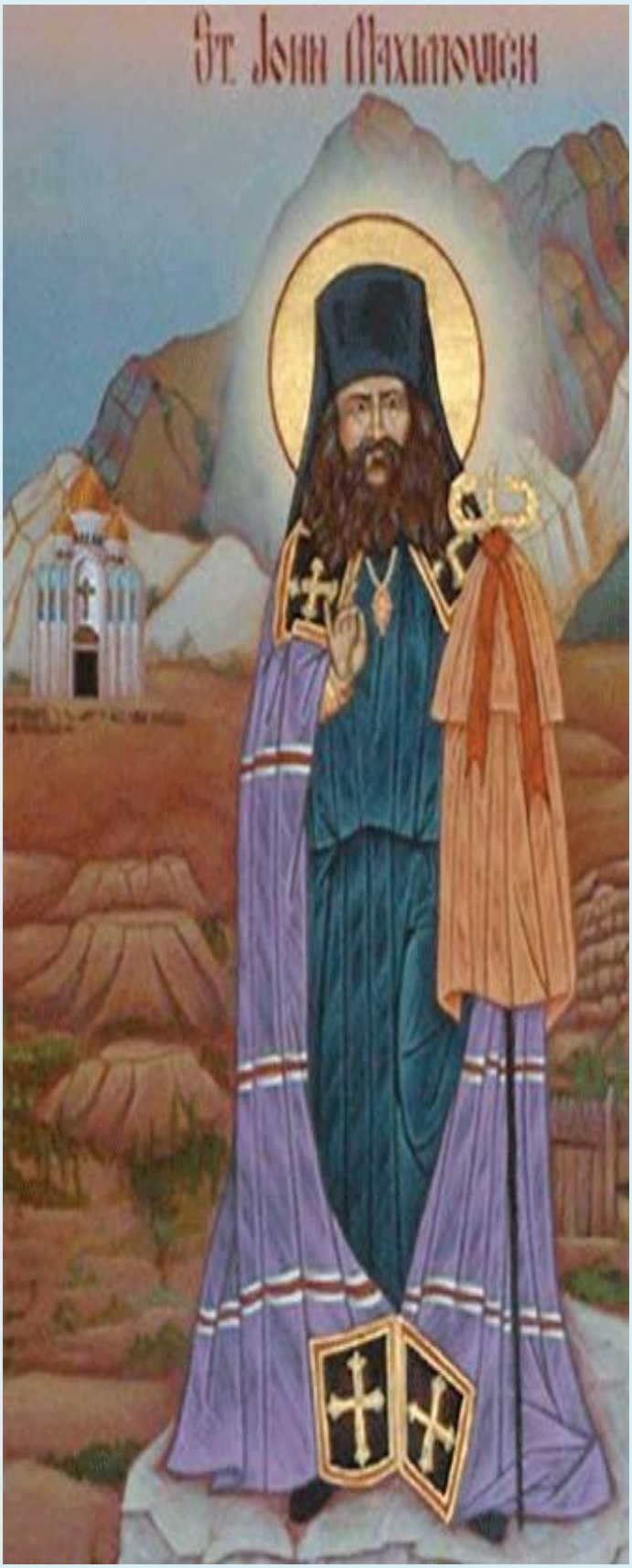
St. John Maximovich

ST.
JOHN
SHANGHAI

Icoana Sf. Ioan Maximovici
Pictură din Biserica
Sf.M.Mc.Iacov Persul,
Mănăstirea Sireți

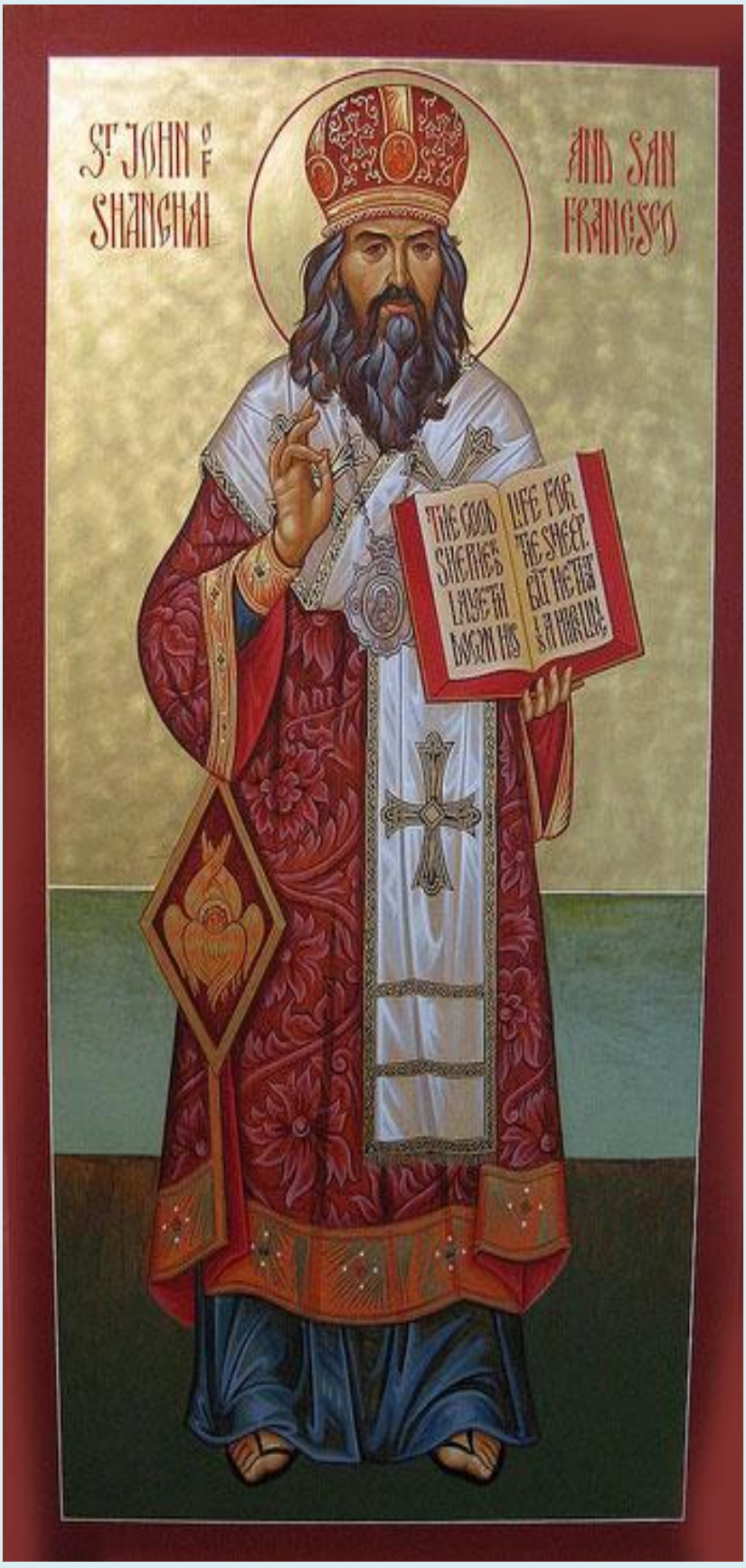
St JOHN of SHANGHAI
AND SAN FRANCISCO

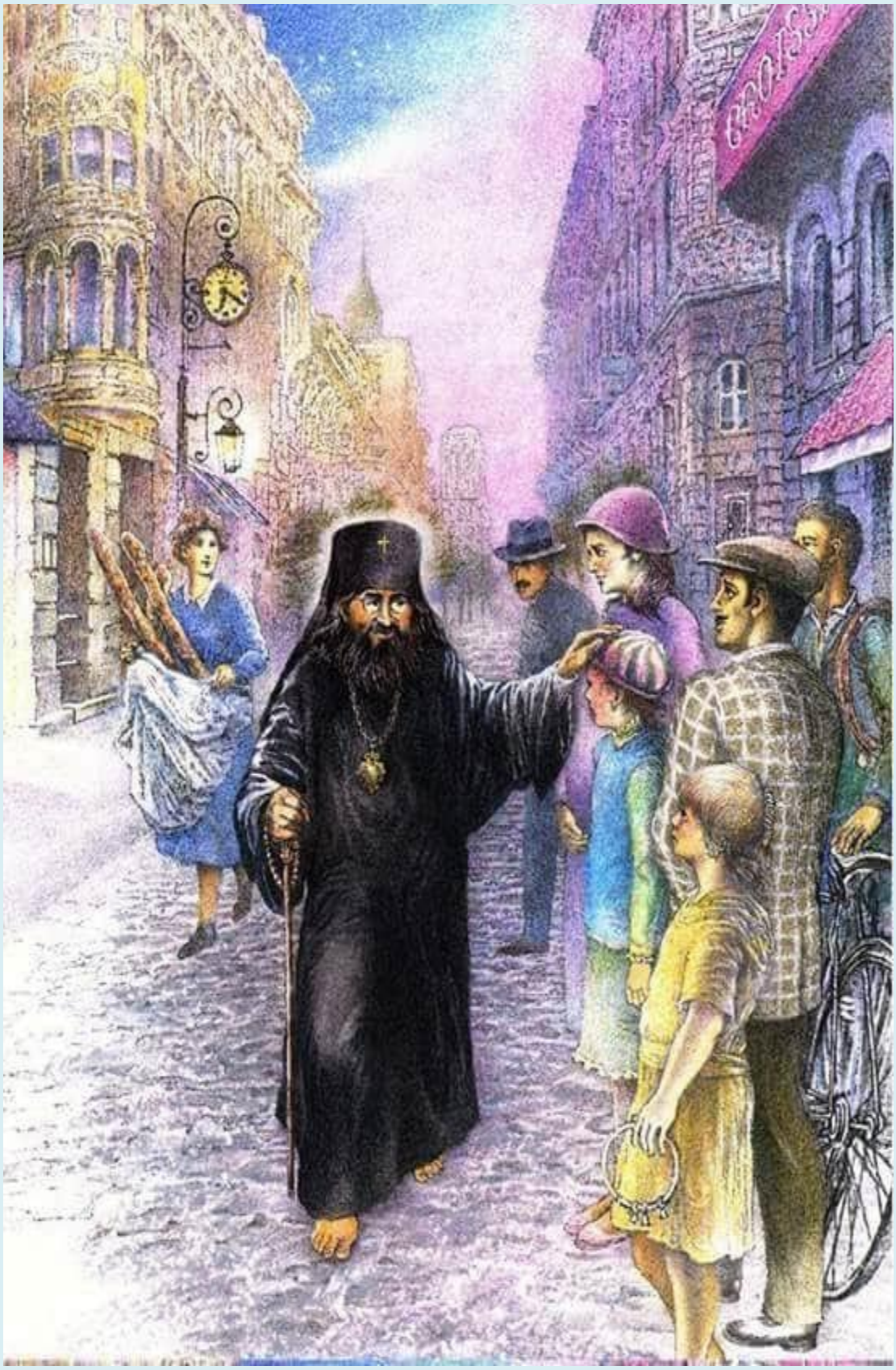

SAINT
WONDER
OF SAN
JOHN
WORKER
FRANCIS
CO

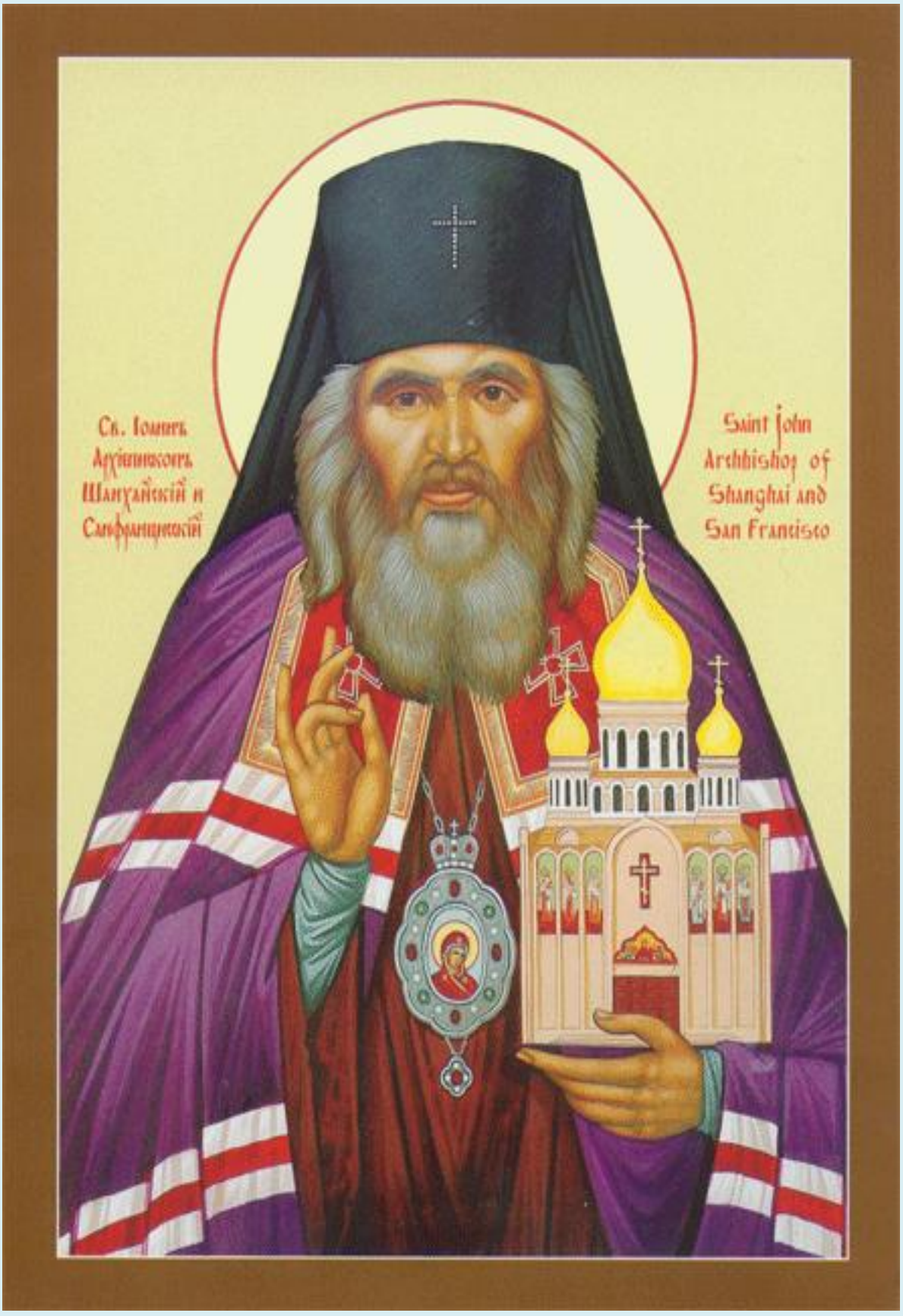
Св. Иоаннъ
Архіепископъ
Шанхайскій и
Санфранцискій
Saint John
Archbishop of
Shanghai and
San Francisco

Свт. Іоаннъ
Чудотворецъ
Шанхай и Сан[illegible]

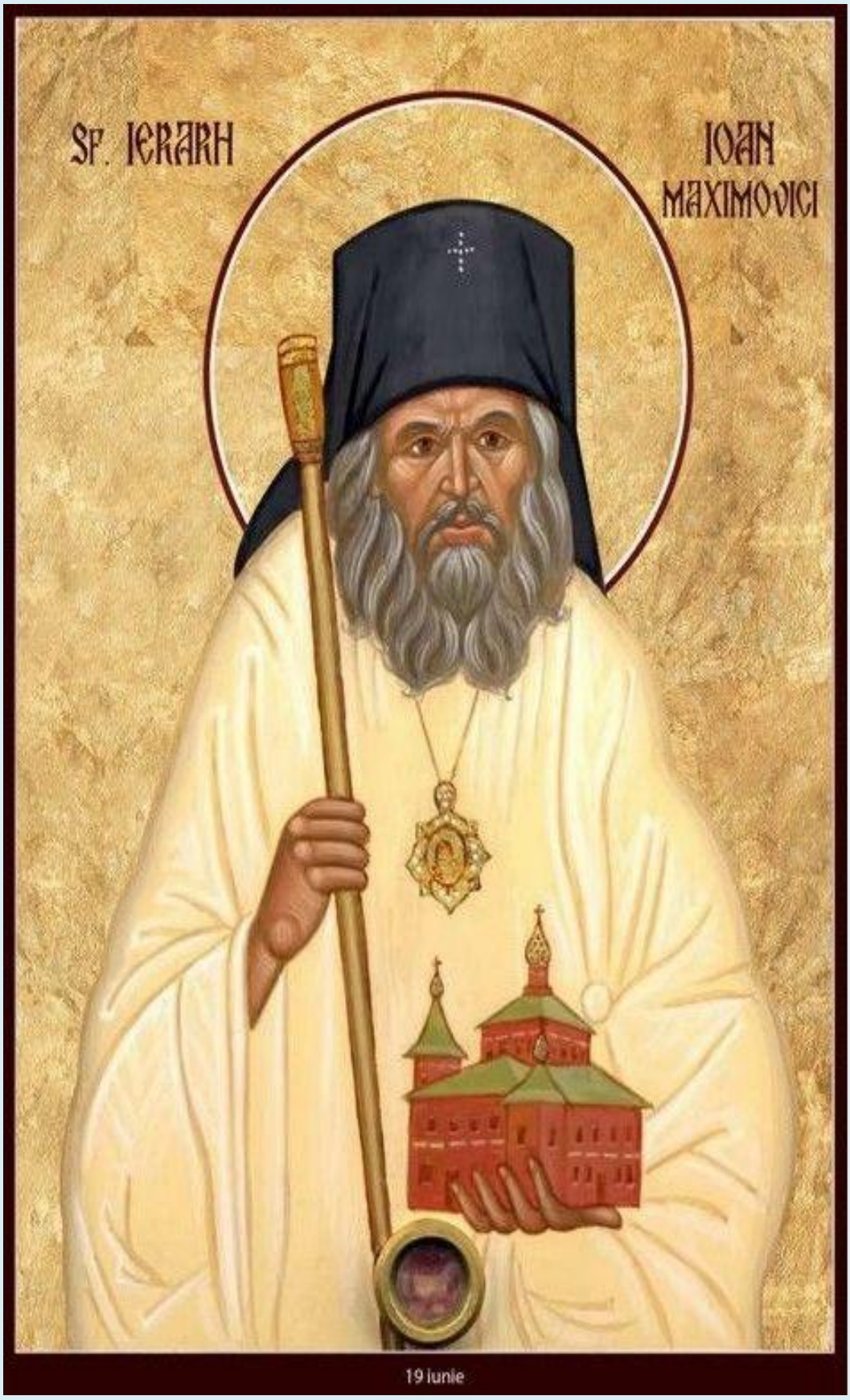
SF. IERARH
IOAN
MAXIMOVICI
19 iunie

SF
IOAN
MAXIMOVICI

WWW.MOSTATUSA.COM

ST. JOHN
WONDERWORKER
OF
SAN FRANCISCO

Pomenirea Sfântului
care mergea desculţ
- IOAN MAXIMOVICI
(+1966)
"Nu căutaţi har în nici
o credinţă. Adevărul
se află doar în
Biserica Ortodoxă."

BASILICA.RO
„Sfinţenia nu este
doar o virtute.
Este o trăire spirituală
atât de înaltă, încât
harul lui Dumnezeu
care-l umple pe sfânt
se revarsă asupra
tuturor celor care
se asociază cu el.”
Sf. Ioan Maximovici

"Oricine ai fi tu, cititorule, de vei primi cu inimă mulțumitoare, ca din mâna Domnului, tot ce ți se va întâmpla în viață (plăcut sau neplăcut) din voia sau cu îngăduința Domnului fericit vei fi și bine-ți va fi!"

Sfântul Ioan Maximovici

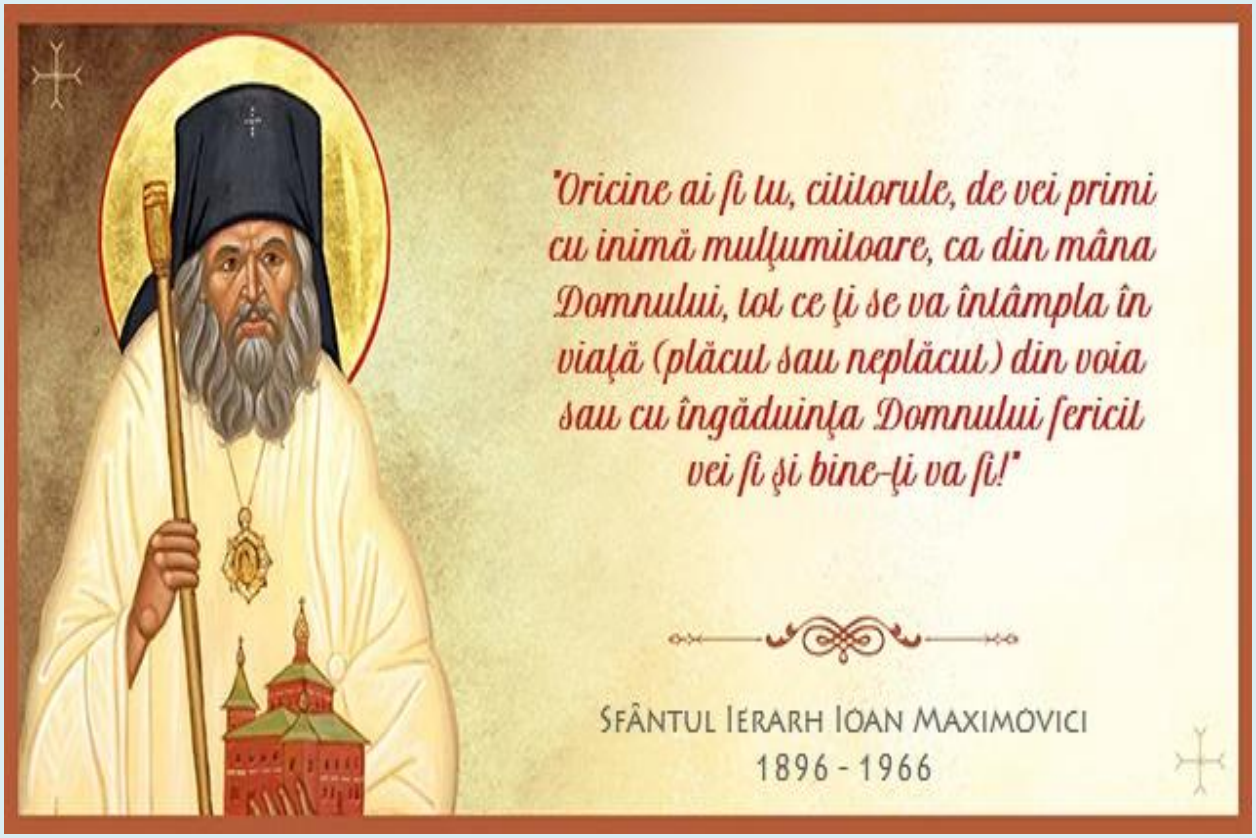
"Oricine ai fi tu, cititorule, de vei primi cu inimă mulţumitoare, ca din mâna Domnului, tot ce ţi se va întâmpla în viaţă (plăcut sau neplăcut) din voia sau cu îngăduinţa Domnului fericit vei fi şi bine-ţi va fi!"
Sfântul Ierarh Ioan Maximovici
1896 - 1966

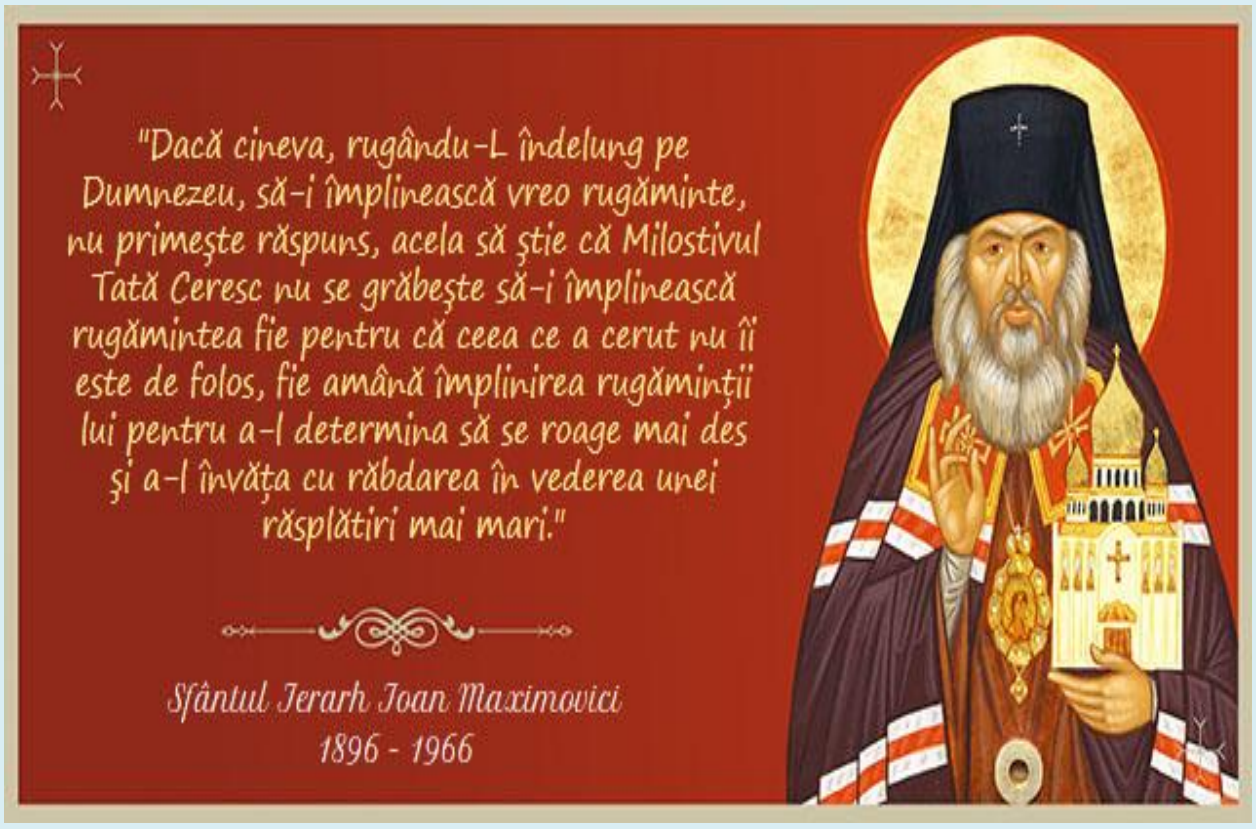
"Dacă cineva, rugându-L îndelung pe Dumnezeu, să-i împlinească vreo rugăminte, nu primeşte răspuns, acela să ştie că Milostivul Tată Ceresc nu se grăbeşte să-i împlinească rugămintea fie pentru că ceea ce a cerut nu îi este de folos, fie amână împlinirea rugăminţii lui pentru a-l determina să se roage mai des şi a-l învăţa cu răbdarea în vederea unei răsplătiri mai mari."
Sfântul Ierarh Ioan Maximovici
1896 - 1966

O, Sfinte vlădică Ioan Maximovici, roagă-te pentru noi, păcătoşii, la tronul Celui Preaînalt, ca să nu ne părăsească, ci să ne întărească în credinţă si răbdare pentru a ne duce crucile noastre până la sfârşit şi a ne împotrivi cu trezvie duhului pierzător al apostaziei, răspândit cu atâta înverşunare de către slugile antihristului în zilele noastre.

Bucură-te, Sfinte ierarh Ioan, apostol al vremurilor din urmă!